

JAN KUKAČKA

**EKONOMIE V ZRCADLE
VÝVOJE ČESKÉ EKONOMIKY**

Výběr publikovaných článků

Praha 2006

OBSAH

Banky občany okrádat musejí	5
Kdy skončí deregulace nájemného?	7
Došlo při privatizaci petrochemie ke korupci?	8
Cíle a prostředky restrukturalizace ekonomiky	10
Privatizace Telecomu nám žádné peníze nepřinese	12
Rozpočet bez deficitu? Jak snadné!	14
Zabrání reforma „přehřátí“ ekonomiky?	16
Povodeň 2002 – selhání státu.....	18
Deforma veřejných financí	21
Porušili zákon o veterinární péči?	23
Lidumilný vymahač dluhů	24
Je český národ nulový?	25
Reforma veřejných financí, nebo deforma?	27
Povodeň a EU	29
EUtanázie českého národa	31
Povodeň aneb Stát jako škodná	33
Dirigovaný a zodpovědný nezodpovědný Parlament ČR	37
Krach kampaňů způsobila liška	38
Vyšší výdaje státního rozpočtu bez zadlužování státu	39
Chtějí zrádci národa obhajovat národní zájmy?.....	41
ODS hraje s občany šachy	42
Bída „české“ ekonomické politiky a publicistiky	43
Transformační tunelování penzijního systému	44
Robustní dokončení privatizačního procesu	46
Cesta na dno uzákoněna?	47
Regionální volby	50
Zahraniční kapitál – příčina pádu české ekonomiky.....	51
Zákaz vývozu do Íránu	54
Antiinflační politika je prostředkem destrukce české ekonomiky	55
Zeman: „Zaměstnanci měli křičet dřív“	57
Na našich penězích záleží!	57
Klaus kritizuje svoji předchozí politiku?	60
Postavme se na pevnou zem!	62
Rozpočtová past	62
Ozdravení ekonomiky závisí na nápravě českého jazyka.....	63
Česká ekonomika v kleštích agregátní poptávky.....	65
Máme peníze na národní ekonomiku?	67
Demokracie vše vyřeší.....	68
Nejen ve státním rozpočtu může být peněz dostatek	69
Problémem (nejen) Moravy je makroekonomika	70

PŘEDMLUVA

Teto sborník příspěvků Jana KUKAČKY byl sestaven z jeho článků, otištěných v letech 1997-2006 v nezávislém čtvrtletníku (do r. 1998 měsíčníku) Svobodné noviny.

Všechny texty se týkají ekonomických přeměn, jež se u nás uskutečňují od listopadu 1989. Na tématech, která přináší každodenní život, se autor pokouší o nalezení příčin ekonomických problémů, jež nejsou na první pohled viditelné. Tomuto zaměření odpovídá jak způsob vyjadřování, tak i rozsah článků: Jsou psány tak, aby jim porozuměl i člověk bez ekonomického vzdělání, a vždy vycházejí z průpravných studií.

Většina publikovaných příspěvků se zabývá problémy makroekonomiky, o níž tak rádi a zdánlivě zasvěceně hovoří ve sdělovacích prostředcích přední činitelé různých politických stran. Články se snaží být objektivní bez ohledu na to, která z těchto stran je momentálně u moci.

O kvalitě článků J. Kukačky nejlépe vypovídá fakt, že podněty v nich uvedenými se v uplynulých letech zabývaly některé ústřední orgány státu, jako např. Český statistický úřad nebo Česká národní banka. K nejzávažnějším patřily příspěvky, týkající se povodně z roku 2002. Autor v nich jasně prokázal, že povodňové škody vznikly zanedbáním povinností ze strany správců Vltavské kaskády. Příslušný materiál byl tehdy předmětem interpelace na premiéra V. Špidlu v Poslanecké sněmovně PČR. Kukačkovými závěry se zabývala dokonce i Rada obrany státu.

Pro autora, který není původně ekonomem, měl rozhodující význam jeho pobyt v USA na počátku 90. let 20. století. Během něj se seznámil s principy fungování tržní ekonomiky, které byly a jsou po celou dobu naší tzv. ekonomické transformace (až dodnes) doslova pošlapávány, zatímco veřejnost byla masírována samoučelnými ideologickými cvičeními, jejichž cílem bylo poučit a přesvědčit občany o „jediné správné cestě“.

Články jsou řazeny v pořadí od nejnovějších až po ty nejstarší.

Praha, říjen 2006

PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK,
VYDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR
SVOBODNÝCH NOVIN

Příčinou vysokých bankovních poplatků je státní ekonomická politika BANKY OBČANY OKRÁDAT MUSEJÍ

Dozvěděli jsme se nedávno, že banky měly loni „mimořádné“ zisky. Například Česká spořitelna 2,5 mld. Kč a Komerční banka 2,3 mld. Kč. Pohádkově placení „experti“ k tomu dodávali, „na co by nikdo jiný nepřišel“. Že totiž těchto zisků dosahují banky proto, že mají vysoké bankovní poplatky, a tím lidově řečeno „okrádají občany“. Vkladatelé nejenže nemají ze svých vkladů žádný reálný úrok, ale mají každoroční ztráty. Takovým oznámením je nespokojenost občanů záměrně upřena na nehodné banky a neekonom, ministr financí Sobotka, bojující neúspěšně s bankami za snížení poplatků, je hned na koni. Možná že dostane od „vděčných občanů“ hlasy ve volbách, aby mohl i nadále proti vysokým poplatkům bank neúspěšně bojovat.

Skutečnost však není tak jednoduchá, respektive je zcela jiná. Ne že by si banky nevylepšovaly svoji bilanci vysokými bankovními poplatky a nízkými úroky z vkladů. Ale skutečnou příčinou, proč jsou poplatky tak vysoké a proč jsou nominální úroky bank nízké, to je však něco zcela jiného než „mimořádné“ zisky bank. On totiž zisk kolem 2 mld. Kč z obrovské bilanční sumy bank tak mimořádný není.

Bankovní poplatky však jsou skutečně mimořádně vysoké, stejně jako jsou úroky z vkladů mimořádně nízké ve srovnání se zeměmi s tržní ekonomikou. Je tomu tak právě proto, že tržní ekonomiku u nás bohužel nemáme. Politika našeho státu je mnohem více netržní a totalitní, než byla za socialismu. Čtenáři se asi podiví nad tím, že nemáme tržní ekonomiku, a ještě více, že hovořím o současnosti jako o totalitě, když totalita byla „sametovou revolucí“ údajně odstraněna a když vše, co se u nás po „sametu“ děje, je (podle prohlašování vládních představitelů) zavádění a zdokonalování tržní ekonomiky (anebo „sociálně-tržní ekonomiky“ – podle rétoriky představitelů ČSSD). **Principem tržní ekonomiky však je, že každý obchoduje/pracuje/jedná tak, aby to bylo pro něj výhodné. To platí i pro stát.** A když stát tento princip poruší a nevhodně obchoduje, doplatí na to všichni občané. Základním principem posametové státní hospodářské politiky však je levně prodat a draze koupit. Vidíme to na každém kroku a média nám to dennodenně zprostředkovávají. A tato politika je jednou z příčin „okrádání“ občanů nejen bankami v současnosti, ale i v minulosti.

Nebudu psát o tom, že „příčinou vysokých zisků bank je jejich levná privatizace“, jak se vyjádřil ředitel CEPu Petr Mach. Zisky z takových „obchodů“ se totiž v účetních uzávěrkách bank ani nenacházejí. *(Například: když prodala vláda levně ČSOB, ale zejména v roce 2000 mnohem větší absolutně očištěnou banku IPB, s honosnými paláci na nejexponovanějších místech republiky a s největší sítí poboček v České republice, malé provinční zahraniční spořitelně – za slovy: jednu korunu! To je ukázka toho, že v České republice může i chudý zbohatnout!)* Budu hovořit o ztrátách, které bankám a našim občanům i podnikům přinesla a přináší „sametová měnová politika státu“, jejíž zcela netržní postupy se nezměnily. Právě ta je totiž příčinou (vzhledem k jiným kauzám) zdánlivě „zanedbatelného jevu“, kterým jsou vysoké bankovní poplatky a nízké úroky z vkladů. Kauza bankovní poplatky je totiž jen projevem mnohem větších škod státní politiky, o kterých se vůbec nehovoří. *(Pozn.: Pokud se o nich hovoří, tak stejně plytce a odtrženě od dalších souvislostí, jako v případě bankovních poplatků.)*

Když na začátku „ekonomické reformy“, zcela v rozporu se základním principem tržní ekonomiky, stát znehodnotil domácí měnu vůči devizám na pětinu (parity kupní síly), vyvolal tím nákladovou inflaci. Hlavně však umožnil cizincům, aby téměř zadarmo nakupovali naše národní bohatství. Tím to ale neskončilo. Z tolik potřebných deviz jsme nic neměli a mít nemohli, protože o nadhodnocené devizy „nebyl zájem“ a hromadily se u České národní banky jako devizové rezervy. Aby však cizí kapitál mohl na nás prostřednictvím nerovnovážného kurzu vydělávat, někdo na to doplatit musel. Tím, kdo prodělal, byl v konečném důsledku stejně český občan, neboť nadhodnocené devizy volky-nevolky nakupoval český bankovní sektor za nás a poskytoval za ně cizincům naše těžce vydělané a uložené české koruny. Jinak by si u nás zahraniční kapitál „ani neškrtl“, tj. zmizela by nadřazenost cizinců vyvolaná netržním kurzem, protože by okamžitě nastalo vyrovnání kurzové disparity a občané i česká ekonomika by prosperovali.

Takto se stalo, že český bankovní systém znehodnocoval svoje aktiva devizami, které měly mnohem nižší reálnou hodnotu, než byla hodnota nominální. To mělo za následek každoroční úrokové ztráty bankovního systému. Není totiž možné, aby někdo neoprávněně vydělal, aniž by na to jiní nedoplatili. Naše devizová aktiva (úročená v zemích s nízkou inflací) totiž nevytáhla úrok, který by odpovídal vysoké české inflaci na začátku ekonomické transformace. Devizy vynášely úrok přesně odpovídající podhodnocení koruny, totiž úrok 5krát nižší. *(Pozn.: Odpovídající úrok by mohly přinášet pouze investiční úvěry, jejichž poskytování však bylo zakázáno, aby za naše peníze v bankách bylo možno provádět špatné devizové obchody. Říkálo se tomu úvěrová restrikce [jeden ze čtyř „pilířů ekonomické reformy“]. Tím bylo zabráněno nejen rozvoji, ale i normálnímu běhu české ekonomiky, a podniky se začínaly dostávat do potíží. Nejen to. Omezením investičních úvěrů ztratily odbyt a šly rovnou na bankrot podniky produkující investiční statky.)*

Většinu deviz nakupovala od zahraničního kapitálu Česká národní banka, která na tyto nákupy požadovala od českých bank koruny, jež získávala ve formě tzv. povinných minimálních rezerv diktovaných bankám. Tyto rezervy musely banky u ČNB ukládat bezúročně! A tak vzhledem k nevýnosným devizovým aktivům i vzhledem k povinným minimálním rezervám s nulovým úrokem, nemohly banky vkladatelům vyplácet takový úrok, při němž by jejich vklady neztrácely reálnou hodnotu.

Aby ztráty bankovního systému nebyly tolik patrné a občané proti špatné státní hospodářské politice neprotestovali, **státní banky formálně korumpovaly vkladatele tím, že jejich úroky z vkladů byly sice nízké - podinflační, ale byly vyšší než by odpovídalo špatným devizovým obchodům bankovního systému.** Břemeno ztrát z devizových obchodů totiž státní banky neoprávněně uvrhly zejména na české podniky. Jejich staré úvěry (předtím úročené normálním úrokem) byly po startu „ekonomické reformy“ zatíženy vysokou nadinflační úrokovou sazbou.

I tehdy státní představitelé (aby odvrátili pozornost občanů jiným směrem než ke skutečné příčině vysokých úroků z úvě-

rů a nízkých úroků z vkladů) formálně kritizovali banky, že mají vysoké bankovní marže. (Pozn.: Bankovní marže byly u nás zhruba desetkrát vyšší než v Evropě.) A ačkoliv šlo o tehdy státní banky, nad kterými měl stát vlastnické pravomoci, nic s tím neudělali, resp. udělat nemohli, pokud nechtěli změnit státní „ekonomickou politiku“ destrukce a předání naší země cizincům zadarmo na normální, skutečně tržní ekonomickou politiku.

Úvěry našich podniků se „díky“ vysokým nadinflačním úrokům staly nesplacené. Státní podniky „samozřejmě“ neprotestovaly, neboť jejich ředitelé již neměli žádnou odpovědnost za hospodaření, a přitom si mohli vyplácet nebetyčné platy, když se stát zřekl svých vlastnických práv a přestal na hospodaření svých podniků dohlížet. Tak se postupně dostávaly české podniky do insolvence, tzn. jejich úvěry se stávaly „klasifikované“ (nesplácené) a bankovní systém začal vykazovat ztráty a ztrácel likviditu. Ztráty a nedostatek likvidity však nemohl kompenzovat výnosnějšími obchody, protože na banky byla uvržena povinnost vytvářet na klasifikované úvěry tzv. opravné položky a tyto peníze (namísto výnosného využití) musely banky opět ukládat do centrální banky, aby se za ně mohly nakoupit další a další devízy a aby tím zahraniční kapitál získal další české peníze k jeho výnosným finančním operacím na našem území.

Samozřejmě že „korupce vkladatelů“ byla jen formální – optická (projevující se jen v záznamech bankovních kont) a jen na určitý čas. Špatné devizové obchody totiž předznamenaly nevyhnutelný krach české ekonomiky (českých bank, českých podniků a českých občanů). Z důvodu vysokých úroků z úvěrů a nevýhodného stahování peněz z české ekonomiky ve prospěch zahraničního kapitálu, dospěly nejprve podniky a následně i banky do bankrotového stavu. Za očistění bank jsme zaplatili všichni. Bratru 300 – 450 mld. Kč.

Tím to ale neskončilo. Naše zkrachovalé banky byly po očistění od nesplácených úvěrů zkrachovalých podniků prodány zahraničním bankéřům, samozřejmě i s devizovými aktivy, které byly po opuštění pevného kurzu devíz a zavedení tzv. řízeného floatingu dokonce navyšovány, podle toho, jak se banky domnívaly, že kurz devíz bude dále stoupat. Devizová aktiva však v té době již neměla tak negativní vliv na hospodaření bank, neboť již došlo v důsledku předchozí inflace ke značnému odstranění kurzové a cenové disparity a úrokové ztráty (nově) vznikající z držby devizových aktiv byly relativně malé.

Aby však občané ze ztrát nevyšli, **změnila vláda zcela neodborně svoji měnovou politiku. Začala provádět to, co mohlo přinést užitek a mělo být provedeno na začátku ekonomické transformace: odstranění kurzové disparity posilováním kurzu koruny.** Tato politika však v době, kdy bylo v české ekonomice nahromaděno obrovské množství devíz, a kdy se podniky přizpůsobily stávajícímu devizovému kurzu, nemohla přinést nic jiného, než další ztráty. Stejně velké, jaké přinesla politika podhodnocení české měny na počátku ekonomické transformace.

A tak, bohužel, centrální banka dostala od vlády „zelenou“ přejít z cenové konvergence k EU na konvergenci kurzovou. O tom píší a to schvalují i tehdejší vládní ekonomické materiály (předkládané Mertlíkovým Ministerstvem financí). Dokonce premiér Paroubek nás dnes „namlsává“, že za vlády ČSSD se „budeme mít“, když EURO bude za 25 Kč! Takové zjednodušené „ekonomické“ uvažování, které opomíjí podstatné skutečnosti, je však pro národ tragické.

Při nastartování revalvační politiky se zapomnělo na české vývozce, kteří po nadiktovaném opuštění východních trhů se jen obtížně a se ztrátami prosazovali na trzích západních. Nemohli totiž dosahovat normálních zisků, protože neměli zavedenou vlastní obchodní síť a museli prodávat přes překupníky, kteří je o značnou část výnosů připravovali. Tyto ztráty jim však kompenzovalo podhodnocení koruny. V důsledku revalvace však začali mít čeští vývozci místo zisků ztráty. Nemohli totiž snížit mzdy svých zaměstnanců, neboť ty byly stanoveny kolektivními smlouvami. Na protesty vývozců (například Rožnovská výzva), sociálnědemokratičtí představitelé odpovídali doporučením, že „když nejsou konkurenceschopní (!), ať odejdou z trhu“. A to se taky stalo. Zvýšila se tím nezaměstnanost na nejvyšší hodnoty od „sametové revoluce“.

Další „opomenutou“ skutečností revalvační politiky ČSSD byla devizová aktiva bank a bankovního systému (tj. včetně devizových rezerv centrální banky). Když koruna posílí, dojde ke ztrátám bank z držby devizových aktiv nakoupených předtím zbytečně drah. **(Zato zahraniční spekulanti na tom vydělávají tím, že zpětně nakupují levné devízy, které předtím našim bankám draho prodali, a získané koruny ještě navýšili vysokými úroky z vkladových certifikátů, případně státních obligací.)** „Díky“ posilování koruny byla průměrná meziroční kurzová ztráta tuzemských bank v loňském roce 16 mld. Kč! (Průměrná meziroční kurzová ztráta celého bankovního systému v loňském roce byla 62 mld. Kč.) A protože banky musí tyto ztráty kompenzovat na úkor vkladatelů (nechtějí-li šidit samy sebe), nemohou vyplácet odpovídající úroky. **A když ani nulové nominální úroky nemohou vyrovnat kurzové ztráty, musí tyto ztráty nahradit poplatky za bankovní operace.**

JAN KUKAČKA (KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ)

P.S.: Tato stručná ekonomická story si nečiní nárok na úplnost zachycení všech nuancí ekonomického vývoje v České republice po „sametové revoluci“.

(Svobodné noviny, roč. XI/2006, č. 2, str. 4)

KDY SKONČÍ DEREGULACE NÁJEMNÉHO?

Zda regulovat, či neregulovat nájemné, je obrovským dilematem. Obojí totiž znamená újmu určité skupiny občanů. Buď vlastníků domů, nebo nájemníků. Zdálo by se tedy, že by mělo dojít k jakémusi kompromisu, kdy při určité „rozumné“ deregulaci bude újma snesitelná pro obě zainteresované skupiny. Takový je i nedávno schválený zákon o deregulaci nájemného, podle nějž se regulované nájemné zvyšuje o 15 % ročně. **Uzákoněná deregulace nájemného je tedy v podstatě regulací. Její protagonisté si představují, že v některých krajích bude dosaženo tržního nájemného dříve a v jiných později, protože již dnes se v některých krajích „tržní nájemné blíží regulovanému nájemnému.**

Stoupenci úplné deregulace nájemného předpokládají, že při uvolnění cen nájmu dojde ke snížení současného „tržního nájemného“, které je dnes údajně vysoké z důvodu nedostatku bytů, jež jsou volně k pronajmutí (v důsledku regulovaných nájmu). Současně dojde k odstranění neoprávněného prospěchu některých nájemníků na úkor majitelů domů. (Mnozí nájemníci dnes totiž využívají regulovaných nájmu k neoprávněným příjmům, když pronajímají svoje nájemní byty za mnohem vyšší cenu.) Rovněž tak by mnozí nájemníci s vysokými příjmy nemohli zneužívat regulace nájemného k levnému luxusnímu bydlení na úkor majitelů domů. Tak by došlo k efektivnějšímu uspokojování bytových potřeb obyvatelstva a k účinnější alokaci finančních zdrojů ve prospěch poskytovatelů služeb bydlení.

Deregulace však prospěje (vedle majitelů domů s regulovaným nájemným) hlavně bohatým, kteří dnes platí vysoké „tržní nájemné“, a těm, kteří se dnes musejí uskrovnout v malých bytech (byť s regulovaným nájemným), nemajíce na současné „tržní nájemné“. Většina nájemníků se však bude muset uskrovnit, ať již tím, že se přestěhují do menších bytů, anebo (vlastně vždy) placením vyšší ceny bydlení. Snížení životní úrovně většiny nájemníků je považováno za „nutnou oběť“ odstranění makroekonomické nerovnováhy (kterou je regulované nájemné).

Jenže, všechno je jinak. Tržní nájemné a ekonomická rovnováha u nás hned tak rychle nevznikne, neboť restriktivní makroekonomická politika (v podstatě regulace–omezování kupní síly obyvatelstva) vytváří zásadní makroekonomickou nerovnováhu s cílem omezení ekonomického rozvoje českého národa. Tím dochází k omezování tvorby národního produktu a zejména k omezování reálných příjmů českého obyvatelstva. Říká se tomu „antiinflační“ makroekonomická politika, která spočívá v tom, že udržuje nízkou cenu naší práce. To má samozřejmě za následek, že ceny u nás jsou nižší než v cizině. Není to však k našemu prospěchu, neboť je to na úkor našich příjmů. Pouze je tím umožněno dosahování vysokých zisků zahraničních majitelů podniků a blahobytný život cizích rezidentů i nerezidentů na území naší republiky.

Každá regulace je špatná. Proč k ní došlo?

Na deregulaci nájemného v naší netržní ekonomice je podstatné to, že na ní vydělají majitelé domů a bytů a bohatí nájemníci. Je však třeba si uvědomit, že ani tolik neposlouží českým občanům k lepšímu uspokojování jejich bytových potřeb, ale zejména bohatším cizím rezidentům, kterým bydlení zlevní. Deregulace rovněž ani tolik neposlouží českým majitelům domů jako spíše cizincům, kteří většinu českých domů a bytů spekulativně skupili od českých vlastníků – restituentů a obcí – v době tuhé regulace nájemného na začátku devadesátých let. Regulované nájemné tehdy nebylo ani ekonomické a vlastníkům „vynášelo“ jen ztráty (na rozdíl od současného stavu). Proto se svých nájemních domů zbavovali.

A zde jsme u odpovědi, proč vlastně k regulaci nájmu došlo. Nikoliv proto, že by deregulace nájemného nebyla sociálně únosná, jak říkala v devadesátých letech vláda. Žádný lidumilný důvod tu nebyl. Cílem bylo nejen to, aby čeští restituenti a obce levně prodávali nevynášející nemovitosti s regulovaným nájemným cizím spekulantům, kteří věděli (spekulovali), že ke zvýšení nájmu jednou musí dojít. Stejně zásadním cílem regulace nájemného bylo i to, aby takovým netržním snížením životních nákladů (v podstatě šlo o korupci občanů–nájemníků) byly potlačeny (zmírněny) jejich požadavky na vyšší mzdy v době tuhé mzdové regulace (kdy česká ekonomika na vyšší mzdy měla). A právě nízké regulované mzdy (umožněné i regulací nájemného) v době, kdy podniky byly ještě naše, byly jednou z příčin krachu české ekonomiky. Byla tím totiž uměle snížena kupní síla občanů s cílem, aby podniky nemohly prodat vyrobené zboží a aby se tak dostaly do bankrotového stavu, kdy je bylo možné za babku koupit. **Regulace nájemného v době provádění „ekonomické reformy“ je tedy jednou z příčin, proč do zahraničního vlastnictví přešly levně jak české nájemní domy, tak české podniky.**

Teprve nyní, když již většina nájemních domů má zahraniční majitele, je podle scénáře ekonomické transformace (českého národa na dno) možno nájemné deregulovat i nad ekonomicky opodstatněnou úroveň. Tak přichází další etapa utahování opasků českého národa mimo jiné i proto, že v důsledku destrukce české ekonomiky jsme se stali jen levnou pracovní silou a tento stav je restriktivní makroekonomickou politikou udržován.

Tržní nájemné u nás deregulací nevznikne

Pokud by naše ekonomika byla normální (rovnovážná–tržní), pak by tržní nájemné bylo velmi rychle trhem určeno a přispělo by to ke zvýšení životní úrovně obyvatelstva. Jenže naše ekonomika není tržní–rovnovážná právě proto, že naše cenová a příjmová úroveň je v důsledku restriktivní makroekonomické politiky uměle udržována hluboko pod úrovní vyspělých evropských zemí. A tam je tržní nájemné za garsoniéru zhruba 15 tisíc korun.

Proto ani současné „tržní nájemné“ není tržní (mj. není tržně určeno rovnováhou mezi nabídkou a poptávkou, kdy množství nabízených nájemních bytů se rovná množství bytů poptávaných) a budeme se k němu dlouho dopracovávat. Přesto je „tržní nájemné“ mnohem vyšší než ekonomicky odůvodněné nájemné podle měřítek ve vyspělých zemích Evropy. Je to dáno tím, že u nás žijí cizinci se zhruba trojnásobným až šestinásobným příjmem, než jsou příjmy českých občanů (makroekonomická nerovnováha), kteří mohou nabídnout placení mnohem vyššího nájemného než čeští občané (a přesto je to pro ně levné). Právě cizinci (vlastně restriktivní makroekonomickou politikou vytvořené rozdíly mezi příjmy českých občanů a příjmy cizinců) zvyšují „tržní nájemné“ nad normální úroveň, která by odpovídala příjmům českých občanů i nad

ekonomicky odůvodněné tržní nájemné podle měřítek vyspělých států Evropy. Majitelé domů čekají na cizí nájemníky a byty Čechům nepronajímají, i když jsou volné. A tak tomu bude i po deregulaci nájemného. Bohatých cizinců je totiž u nás prozatím málo. Proto je „tržní nájemné“ nižší než v cizině a proto je vyšší nabídka volných bytů než poptávka po nich.

Postupem času však bude (i v důsledku sametové deregulace nájemného) českého obyvatelstva ubývat, neboť již dnes nemá příjmy nutné k vlastní reprodukci a životní náklady se budou dále zvyšovat. Zato bohatých cizích rezidentů bude přibývat. Tzv. tržní nájemné i faktické regulované nájemné tedy v reálné hodnotě neustále poroste s tím, jak se bude zvyšovat podíl cizích rezidentů u nás. Přitom reálné příjmy českých občanů neporostou. (Pozn.: Již dnes reálné mzdy v soukromém sektoru nerostou! Mzdy dnes reálně rostou jen ve státní sféře – na úkor zadlužování státu.) Utahování opasků českého národa tedy bude stále eskalovat. Nájemné se bude zvyšovat i v regionech s dnešním nízkým „tržním nájemným“, neboť cizinci (po obsazení českých metropolí) se budou usazovat i tam.

Inu, cesta českého národa na dno prostřednictvím neustále nových prostředků utahování opasků (nikoliv jen v důsledku deregulace nájemného) má trvat podle známého bolševického hesla „na věčné časy a nikdy jinak“, respektive do té doby, dokud bude decimovaný český národ existovat.

Tak je to „sametově“ naplánováno. Jestli tomu bude jinak, záleží na tom, zda se český národ ze „sametového“ spánku probudí a nebude volit „sametové“ kolaboranty.

JAN KUKAČKA (KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ)

(Svobodné noviny, roč. XI/2006, č. 1, str. 4)

• • •

DOŠLO PŘI PRIVATIZACI PETROCHEMIE KE KORUPCI?

V souvislosti s privatizací Unipetrolu se hovoří o korupci. Není divu, když okamžitě po privatizaci vylétla hodnota jeho akcií na dvojnásobek. Tuto ztrátu nevyváží ani skutečnost, že nám nový vlastník, PKN Orlen, nějakou miliardu ještě přidá.

UMĚLÉ SNIŽOVÁNÍ PRIVATIZAČNÍ CENY

Podívejme se však, jak je možno před privatizací dosáhnout snížení ceny našeho kapitálu – abychom „prodělali kalhoty“. Hodnota státního majetku je uměle snižována nadměrnými odpisy a současně jsou v důsledku toho vykazovány jen minimální zisky. Proto jsou před privatizací nízké dividendy a tím i ceny akcií. Tak je dosaženo, aby akcionáři levně prodávali a kupující cizinci levně nakupovali. Prostý občan totiž tyto skutečnosti nezná – pokud nenahlíží do účetních uzávěrek podniků. Zato zahraniční kapitál tyto cenné informace má (a nejen tyto). Jenže stát, který podniky prodává, by měl skutečnou hodnotu podniků znát a neprodávat pod cenou. Úředníkům má na to dost. Nejen to. Jak v zájmu svých občanů, drobných akcionářů, tak i ve svém vlastním, by stát jako vlastník kontrolního balíku akcií takovéto „hospodaření“ podniků neměl dopustit. Okrádá totiž i sám sebe na příjmech do státního rozpočtu, když ponechává zisky v podnicích – pro chudé cizince (kteří k nám přicházejí zbohatnout). Tak tomu bylo například v případě Českého Telecomu.

V Poslanecké sněmovně vznikla komise, která se má zabývat privatizací nejen Unipetrolu, ale celé petrochemie. Proto připojuji dobovou analýzu (upravenou pouze v detailech) o prvním kroku v privatizaci české petrochemie. Dobový ráz ponechávám i proto, že má svoje kouzlo i v tom, jak se (k mojí lítosti) tehdejší výhledy naplnily. „Sametová totalita“ totiž dosud trvá. Závěry o možné korupci, nechť si udělá každý sám.

DLOUHÝ DAROVAL SRDCE PETROCHEMIE CIZINCŮM

Při privatizaci rafinérií „hýbala naši veřejnost“ pouze otázka, zdali máme privatizovat českou, nebo zahraniční cestou. Propagátoři české cesty měli pravdu, že naše petrochemie má sama dostatek zdrojů pro svůj rozvoj.

Při trhoveckém povyku a agentománii kolem české cesty, jako by cizineckou privatizaci prováděli jen naši „andělé strážní“, se zcela zapomnělo na ekonomiku státu. Při privatizaci jde o zápas různých politicko-ekonomických sil o moc kapitálu. Bezprávný občan je tím posledním, na jehož práva, vyplývající z vlastnictví privatizovaného státního majetku, se bere ohled.

ZAHRA NIČNÍ INVE STOŘI „POMÁHAJÍ“ NAŠÍ CHEMII

Zástupci firem Agip, Conoco a Shell, sdružené v mezinárodním ropném konsorciu IOC, a českého holdingu Unipetrol podepsali 11. července 1995 rámcovou smlouvu o vstupu IOC do českých rafinérií.

Podle smlouvy zaplatí IOC 173 milionů USD, tj. 4,5 mld. Kč za 49,5 procenta akcií České rafinérské společnosti (ČRS), která sdruží rafinérie z Kaučuku Kralupy a z Chemopetrolu Litvínov. Ostatních 50,5 procent ČRS bude držet podnik Unipetrol.

Viceprezident americké firmy Conoco při této příležitosti prohlásil, že jde o první velkou privatizaci rafinérií ve střední a východní Evropě a že „Česká republika je zemí, která ukazuje cestu k následování!“. Vklad IOC má být použit na modernizaci rafinérií. Ministr průmyslu a obchodu Dlouhý označil podpis smlouvy za první krok přijaté strategie dalšího rozvoje rafinérského průmyslu.

HOSPODÁŘSKÁ KRITÉRIA – PODKLAD VÝPOČTU TRŽNÍ CENY

Jen za první polovinu roku 1995 vytvořil Chemopetrol Litvínov hrubý zisk přes 1,5 miliardy korun. Kaučuk Kralupy dosáhl hrubého zisku téměř 1 miliardy korun. Znásobme si součet těchto zisků dvěma a dostaneme předpoklad 5 miliard korun celého ročního zisku těchto dvou podniků (pokud by z nich nebyly rafinerie vyňaty). Při minimálně 30% podílu rafinerií v těchto podnicích činí odhad ročního zisku vzniklé České rafinérské společnosti 1,5 miliardy korun. Je to velmi skrovný odhad, neboť odborníci hovoří až o 55% podílu rafinerií na ziscích Chemopetrolu a Kaučuku. Odhad je skrovný i proto, že v době hospodářské krize je spotřeba benzínu (a tím i výnosy rafinerií) menší, než by tomu mohlo být za normálních ekonomických poměrů. Nicméně, zůstaneme u našeho skrovného odhadu.

Podle běžných ekonomických zvyklostí je cena kapitálu (tj. majetku podniku) rovna desetinásobku hrubého ročního zisku. Znamená to, že cena ČRS – obou rafinérií by se měla řádově pohybovat okolo 15 miliard korun – dnešních korun! V současném kurzu amerického dolaru (26 Kč za dolar) to odpovídá 576 miliónům amerických dolarů a 49,5% **PODÍL IOC BY TEDY MĚL STÁT 285 MILIÓNU USD – PODLE TZV. DRUHÉHO AUDITU, a nikoliv jen 60% této částky. S druhým auditem, který bral do úvahy ekonomicky valorizovanou cenu kapitálu, a nikoliv jen socialistickou účetní cenu (podle vyjádření ministra Dlouhého), „vláda prostě nepočítala“.** Není umění prodat levně, zvláště, když to prodávajícího úředníka nic nestojí!

To však není všechno. Ani hodnota 285 miliónů dolarů za podíl IOC v ČRS není tržní cenou. Je vypočítána z nadhodnoceného netržního kurzu dolaru vůči koruně. Jak je všeobecně známo, byla naše koruna uměle podhodnocena a její tržní kurz je dnes nejméně dvakrát vyšší. Podle statistik OECD je současný tržní kurz 12,5 Kč za dolar. Z toho vyplývá, že **tržní cena podílu IOC v ČRS je 600 milionů USD, a nikoliv jen 173 milionů, tj. 28 %, za které pan Dlouhý „střelil srdce české petrochemie“!**

OVLÁDNUTÍ EKONOMIKY CIZINCI ZNAMENÁ INFLACI

To však ještě není celý efekt „velkého kšeftu“. My jsme neprodali jen kapitálový podíl v ČRS, ale prakticky již kontrolní balík akcií, který zajišťuje jejich novému majiteli prakticky veškerá práva hospodaření s dříve naším kapitálem, a má tudíž mnohem větší cenu, než je cena kapitálového podílu. Rozdíl jednoho procenta při hlasování ve správní nebo dozorčí radě nic neznamená, protože nějaký ten hlásek k dosažení nadpoloviční většiny se již snadno sežene – uplatí. Opticky – fakticky tak IOC získalo ČRS za 14 % její tržní ceny!

Ani to však není vše. IOC získá naprosto suverénní postavení nejen v rafinériích, ale v celé petrochemii, která je na rafinériích, jako zdroji vstupních surovin, zcela závislá. I z tohoto důvodu budou zisky rafinérií mnohem větší než před privatizací. V tomto smyslu hovořil na Mezinárodním finančním a bankovním fóru i inženýr Junek, který nebyl proti vstupu IOC do petrochemie, ale proti privatizaci vitální části celé petrochemie touto cizí firmou, znamenající naprostou závislost celé petrochemie na cizincích. **Cizinci tak získají mnohonásobně více, než definuje smlouva, za mnohonásobně méně. To však je účel celé „sametové“ transformace naší ekonomiky.**

Pro naše občany má taková privatizace jeden velmi důležitý „ekonomický efekt“ – inflaci. Cena benzínu stoupne na 30 korun za litr a stoupnou i ceny vstupů nejen pro petrochemii, ale i celou ekonomiku. Dojde k růstu nákladů české ekonomiky – ve prospěch dalšího narůstání cizích zisků. Tak bude „úspěšná“ politika utahování opasků pokračovat – až do jejího vítězného konce.

IOC NÁM NEZAPLATÍ VŮBEC NIC

To však není ještě všemu konec. Jak ze smlouvy vyplývá, „vklad IOC má být použit na modernizaci rafinérií“. To neznamená nic jiného než, že **IOC vytáhne peníze na „nákup“ podílu v ČRS z jedné kapsy a strčí si je do kapsy druhé – do zakoupeného „společného“ podniku, který bude prakticky celý ovládat. Přitom ještě získá obrovský roční zisk nádavkem, jako odměnu od diváků absurdního divadla, občanů, za precizně předváděné finanční kejkle. Tak jsme naše rafinerie „prodali“ – úplně zadarmo. Utahování opasků zaměstnanců, důchodců i našich dětí je jen zákonitým důsledkem scénářového kšeftování.**

Zatímco náš národní kapitál nám mizí pod rukama, kapitál cizinců roste. Na rozdíl od našich kuponových akcií, plíží se po dně až 15 korun za jednu akcii, ceny akcií petrochemie se po privatizaci zvednou. Ponesou vysoké dividendy dříve našich zisků – dividend. Mezinárodní burzovní index DOW JONES půjde nahoru. Nastane „oživení světové ekonomiky“ díky ždímání další země třetího světa – České republiky.

Jsme šokováni miliony „investovaných“ amerických dolarů a slibovaným „rozvojem“ ekonomiky. Nejsme vůbec schopni přemýšlet, že ty „miliony“ jsou jen fatou morganou pro náš národ, který byl vržen do pouště nedostatku a zcela zbytečně umírá „žízni“, ač je v jeho domovině „vody“ – peněz dost. Bohužel, jen pro cizince.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. X/2005, č. 4, str. 4)

• • •

CÍLE A PROSTŘEDKY RESTRUKTURALIZACE EKONOMIKY

Co je restrukturalizace?

Restrukturalizace ekonomiky, je kouzelné zaklínadlo, jímž se politikové ohánějí od sametové revoluce. A lidé jsou spokojeni, doufajíce, že to bude k něčemu dobré. Navzdory vychloubání politiků o „růstu české ekonomiky“ však máme stále ekonomickou krizi, která jen vystřídalala ty předešlé. O tom svědčí nezaměstnanost, o níž se nám po „sametu“ ani nesnilo. Experti a politikové to ve vládních materiálech zdůvodňují „probíhající restrukturalizací ekonomiky“ (jak jinak): Údajně jde o nutné náklady potřebné „restrukturalizace“, ačkoliv si nikdy nedovolili (ani se neuráčili) jasně definovat, co ta jejich „restrukturalizace“ vlastně je nebo má být. (To by se setkali s odporem obyvatelstva.)

Nicméně to sugerují, hovoříce o prosperitě podniků v zahraničním vlastnictví jako o přirozeném faktu, taktně pomíjejíce úpadek podniků českých – důležitý zdroj do přibývajících nádrže nezaměstnanosti, rezervy levné pracovní síly (pro případ, že by někteří zaměstnanci požadovali vyšší mzdy). Ignorování skutečného stavu české ekonomiky je přirozené – aby se situace nemusela řešit a „restrukturalizace“ à la Brusel mohla nerušeně pokračovat. Žádný bod ekonomického programu vlády (2004) se, na rozdíl od podpory zahraničních podniků, nejenže nezabývá podporou podniků ve vlastnictví domácího kapitálu, ale ani tím, aby měl alespoň stejné podmínky jako kapitál zahraniční.

Například mnohem dražší úvěry pro české podniky oproti zahraničním (což představuje jak ztráty českých podniků, tak i diskriminaci v soutěži nejen o státní zakázky) se ve vládních materiálech jen zmiňují jako („přirozený“) fakt, respektive jako „důsledek opožděné restrukturalizace“!! Přeloženo do češtiny to znamená, že „restrukturalizované“ podniky jsou jen ty, které patří zahraničnímu kapitálu a jen ty mají u privatizovaných bank nárok na lepší ekonomické podmínky. Potom ovšem české podniky prosperovat nemohou a jsou zralé na úpadek, po němž se „restrukturalizují“ na podniky zahraniční. Aby tento „restrukturalizační“ mechanismus fungoval co nejproduktivněji, byla mj. provedena (podle výroku Václava Klause) „bankovní loupež za bílého dne“ – nucené převzetí rozvíjející se české IPB, která se (trestuhodně, v rozporu s politikou Bruselu) zaměřovala na podporu české ekonomiky. A stát za to ještě zaplatil („bratru“ přes 100 miliard korun).

V souvislosti s dokončením „strukturálních změn“ se v programu píše: **„Mezi hlavní nedostatky současného podnikatelského prostředí v oblasti právní úpravy patří málo vyhovující právní úprava úpadku podniků“!!** Převáděno do češtiny to znamená: **„Problémy českých podniků odstraníme tím, že zefektivníme jejich úpadek!“** Vylepšení úpadkového práva, aby české podniky přešly do rukou zahraničního kapitálu, je jednou z priorit i současné vlády. **Z toho vyplývá definice, že „restrukturalizace“ v pojetí vládních expertů, je úpadkový převod národního hospodářství do cizích rukou.** A jen tak mimochodem, i cizinecká privatizace je de facto provedením úpadku domácího kapitálu (obyvatelstvo ztrácí kapitál), když stát prodává i prosperující podniky za směšnou cenu a z obyvatel České republiky, dříve vlastníků tohoto bohatství, dělá žebráky.

V důsledku „restrukturalizace“ národní ekonomika zaniká a vzniká prosperující ekonomika v cizím vlastnictví, jejíž obrovské kapitálové zisky však již nepatří českému obyvatelstvu – jsou na jeho úkor. Obě ekonomiky však patří do české ekonomiky (podle skutečnosti, že obě se nacházejí na území České republiky) a 4% růst HDP vyjadřuje, že růst cizí ekonomiky je ještě větší (8-10%) při pomalém zániku ekonomiky české. Není proto žádným důvodem k naší radosti.

Vylepšování úpadkového práva

Úpadkové právo se vylepšuje již od nepaměti. Dříve se tomu honosně říkalo „posílení práv věřitelů oproti dlužníkům“. Podniky, občané i podnikatelé se domnívali, že konečně dostanou za svoji produkci zapláceno. Nikoliv. Šlo jen o to, poslat co nejdříve na dno zejména ty české podniky, které měly naději se z posametového ekonomického šoku probrat. Na bankrotech nevydělal z věřitelů nikdo. Vydělal jedině spekulant, který podniky za bankrotovou cenu koupil. Dokonce i nejvyšší odborářský boss Richard Falbr svolal kdysi demonstraci před Parlament, aby poslanci schválili „vylepšení“ (novelu) bankrotového zákona! Tedy nikoliv demonstraci, aby vláda prováděla lepší hospodářskou politiku, aby české podniky mohly prosperovat a vyplácet dělníkům slušné mzdy, ale aby se jejich bankroty urychlily! Takovou „odborářskou akci“ proti vlastním podnikům (národní bohatství) pochopí normální člověk jedině tehdy, když si uvědomí, jak jsou lidé zmanipulovatelní.

V bankrotovém zákoně bylo dokonce zabudováno, že dělníci nedostávající od svých podniků mzdy dostanou sociální podporu, jen když pošlou svůj podnik do konkurzu! Nakonec jsme všichni poznali, jak bláhové bylo uměle živěné očekávání zaměstnanců a nebo jiných věřitelů, že z výtěžku bankrotů dostanou nazpět dlužné pohledávky. Na bankrotech vydělali jen kapitáloví spekulanti, kteří majetek nesmírné ceny získali „za pár šupů“. Dělníci se stali jen nástrojem oligarchie k uskutečnění skutečných cílů sametové revoluce – vyvlastnění majetku obyvatelstva.

Prozatím nejnovější uzákoněný postup bankrotového zákona je ten, že podniky samy (tj. vlastníci) mají při určitém stupni zadlužení povinnost vyhlásit na sebe bankrot a vydat se tak do spárů nucených správců, kteří jejich majetek vytunelují, tj. prodají netrzním způsobem pod cenou, anebo fyzicky zlikvidují. Tak byly například fyzicky zlikvidovány tři radiolokátory Tamara (včetně mnoha tahačů a podvozků Tatra, na nichž byly namontovány), když původní český vlastník zbankrotoval. Podniky, uvědomující si obrovskou skutečnou cenu jejich majetku (realizovatelnou minimálně poté, co krize v ČR skončí), se sebevraždám brání. Proto je třeba bankrotový zákon zefektivnit.

Pomoc státu českým podnikům

Dnes vidíme, jak vláda některým podnikům pomáhá. A „restrukturalizační“ ekonomové protestují. Například proti tomu, že u plzeňské Škodovky si České dráhy objednaly lokomotivy a v ceně prý jsou dokonce zahrnuty i náklady na výzkum a vývoj! Navzdory protestům to však je normální. Cena investic i náklady vývoje produktu jsou vždy a všude zahrnuty do ceny produktu. Kromě toho naši lidé budou mít práci. Jenže: když Škodovka byla ještě státní, vláda se podobným způsobem o využití její kapacity nestarala, přestože právě tehdy bylo její povinností o se o prosperitu spravovaného podniku starat. Z jeho provozu mohla mít nejen daně, ale i spokojené a zaměstnané občany. Škodovka mohla například vyrábět vlakové soupravy typu TGV (nejen pro Českou republiku, ale i pro východoevropské země, kde jsme byli tradičními dodavateli).

Ani drahé Pendolino, bychom dnes nakupovat nemuseli. **Měli bychom vlastní vlakové soupravy a nestálo by nás to nic víc než práci (= zvyšování dovednostního, znalostního a technologického bohatství)!!** Měli bychom více peněz – i na cestování a České dráhy by, v důsledku toho, měly vyšší příjmy a nebyly by ztrátové (i v důsledku nižších nákladů na obnovu vozového parku). Avšak z hlediska naplánované „restrukturalizace“ je nepodpora, nevyužití a tím potopení podniků v českém vlastnictví přirozená (jako kdybychom na vlastní podniky uvalili embargo). Škodovka musela být nejdříve bankrotově převedena do cizích rukou, aby kapitálové výnosy měli cizinci, a nikoliv stát nebo zaměstnanci. A teprve zahraničnímu kapitálu vláda pomáhá! (Pozn.: Podobně je tomu u tzv. investičních pobídek stanovených tak, že na ně české podniky nedosáhnou.)

O potopení české plzeňské Škodovky se však vláda postarala i aktivně. Když byla Škodovka ještě státní, případně po privatizaci českou cestou (Soudek), postarala se o její ztráty. Například na ni hodila dluh z financování výroby 50 neprodaných lokomotiv pro Rusko, jejichž výroba byla Škodovce zadána státem (!) na základě dohody mezi Českou republikou a Ruskem. Nejen to. Po rozpadu RVHP měli mít naši výrobci alespoň možnost sami navázat na dřívější obchodní styky – svobodně. Jenže i o to se česká vláda postarala, aby nemohly: zakázala vývoz našeho zboží, pokud zákazníci nebudou platit v západních devizách! A to bylo na východních trzích neproveditelné.

Z ekonomického hlediska je to nesmysl. My jsme od Ruska nepotřebovali dolary, když jsme u něj kupovali zejména ropu (bez níž se naše země neobejde), a náš zahraniční obchod s Ruskem byl a je neustále deficitní (dovážíme více než vyvážíme). Vládní nařízení o nutnosti provádět zahraniční obchod ve „směnitelných“ devizách tak jen uvolnilo naše východní trhy pro západní konkurenci a naše podniky přivedlo ke ztrátám a bankrotům doprovázeným neustále přibývajícím nezaměstnaností. Ano, tak byla organizována „restrukturalizace“ české ekonomiky v nedávné minulosti.

Podniky a jejich akcionáře (vč. státu) posílaly na dno rovněž státní banky. Když plzeňská Škodovka dlužila Komerční bance pouhých 8 miliard korun (při hodnotě kapitálu Škodovky více než 200 miliard), které navíc mohla splatit, vynutila si Komerční banka snížení hodnoty vlastního kapitálu akcionářů (akcií) a pak svoje pohledávky realizovala „díky“ spekulativnímu rozprodeji většiny majetku Škodovky. Akcionářům nezůstalo prakticky nic – podobně jako po krachu newyorské burzy na počátku Velké deprese v USA. Ani český stát (vlastník Komerční banky) z toho neměl ani korunu. To jsme poznali, když vláda musela do Komerční banky, před její privatizací, nasypat další miliardy na pokrytí jejích ztrát. Podobně tomu bylo například i s ocelárnami na severní Moravě.

Banky rovněž posílaly podniky na bankrot tak, že jednostranně (a nezákonně) vypovídaly platné úvěrové smlouvy právě v okamžiku, když naše podniky (po privatizaci českou cestou) zajistily ve světě zakázky pro svoji výrobu. Dokonce se povídá, že pak tyto zakázky dohazovaly zahraniční konkurenci.

Prostředků a postupů „restrukturalizace“ je nespočet. Připomínám jen nucenou privatizaci, kdy zahraniční vlastníci kupovali české podniky jen proto, aby je vytunelovali a potom zavřeli, jako nepotřebnou konkurenci své vlastní výroby. A nebo podniky zprivatizované cizinci pak kooperovaly nikoliv s původními domácími subdodavateli, nýbrž s podniky zahraničními. Při každém takovém „restrukturalizačním“ zásahu však nevzniká škoda jen na straně konkrétního „restrukturalizačního“ výpadku české produkce a příjmů zaměstnanců. Následná škoda vzniká tím, že pak ztrácí odbyt – zákazníci i ostatní subjekty české ekonomiky. I jejich produkce se potom snižuje, dostávají se do ztrát a jsou „adepti úpadku“.

Přínos ČSSD k restrukturalizaci

Situaci českých podniků nezlepšila ani vláda sociální demokracie. Její členové, dokonce i ministři, měli před nástupem do Strakovky docela dobrá věcná řešení problémů české ekonomiky. Namísto toho však sociální demokracie po nástupu do vlády převzala z Bruselu nové recepty na „restrukturalizaci“ české ekonomiky, které vedly jen k prohloubení jejího úpadku. Nezaměstnanost vzrostla během prvních 2 let vládnutí z 5,2 % na 9,4 % a vláda se posléze chlubila, že nezaměstnanost stabilizovala! Loni bylo dosaženo rekordní průměrné míry registrované nezaměstnanosti 10,2 %. Díky „restrukturalizačnímu“ zákroku vlády proti nízkopříjmovým živnostníkům.

Při ignorování toho, že příčiny ekonomických problémů jsou zejména ve špatné hospodářské politice (podporující zahraniční kapitál), sám premiér Zeman prohlásil, že všechny české podniky musí přejít zahraničnímu kapitálu, protože neumějí hospodařit!! Češi prý mají začínat „od píky – od verpánku“, jako Baťa! Paradoxně však vláda sociální demokracie prodala prosperující Transgaz i Český Telecom a další. Inu, po „sametu“ se vše dělá pro to, aby Češi a jejich stát byli chudí.

Rozpočtová reforma podporuje restrukturalizaci

Vládou vyvolaný nedostatek příjmů státního rozpočtu se stal záminkou pro „reformu veřejných financí“. Ta samozřejmě nejenže nic nevyřeší, ale naopak: krizi veřejných financí a úpadek veřejného sektoru prohloubí. Ve svém důsledku totiž omezuje ekonomickou aktivitu (zejména českých podniků) a nejen tím omezuje i příjmy státního rozpočtu. (Pozn.:

O rozpočtové politice bylo pojednáno v předchozích číslech SN.). Zato se ale urychlí „restrukturalizace“ ekonomiky, neboť podvázání aktivity národní ekonomiky vede k jejímu úpadku. A to je ten pravý cíl „reformy veřejných financí“, jakožto prostředku „restrukturalizace“. Proto je dnes novela úpadkového práva tak důležitá. Je prostě „na pořadu dne“.

Deficit státního rozpočtu činil loni 93,7 miliard korun. Státní dluh produkovaný vládou potěšitelně roste – přináší totiž bezpracné vysoké úrokové výnosy zahraničnímu kapitálu („bratru“ 27 miliard ročně), o něž se snižují prostředky na potřebné výdaje státního rozpočtu. Začarovaný kruh uměle vytvářeného nedostatku financí se „řeší“ dalším a dalším omezováním výdajů na veřejný sektor a tím snižováním reálných příjmů obyvatelstva. Další kola utahování opasků obyvatelstva mají nastat po reformě zdravotnictví, reformě důchodů a deregulaci nájemného. A tak dále – do nekonečna?

Kdy dojde k restrukturalizaci státu?

Jenže: když ve státním rozpočtu nejsou peníze (na co dříve byly) a zadlužuje se stát – to již není úpadek nějakých „špatných podniků“. To je úpadek státu. Tím ovšem dochází i na postupnou „restrukturalizaci“ (vyvlastnění) státu. Mění se struktura obyvatelstva. Český stát přestává být státem jeho původních obyvatel a mění se ve stát nových kolonistů. Je to i tím, že již dnes provádí stát ekonomickou politiku nikoliv podle vůle a ve prospěch občanů, ale podle potřeb bohatých cizích rezidentů a zahraničních podniků. (Například snižování daní právníkům osobám, které má údajně „českou ekonomiku oživit“, je českým podnikům s malými nebo zápornými výnosy platné „jako mrtvému zimmik“. Zato ale pomůže zahraničnímu kapitálu, jehož roční zisky přesahují 300 miliard korun (nepočítaje v to zisky z prodeje levně vyrobené produkce v cizině, kde jsou prodejní ceny mnohem vyšší). I proto český národ vymírá. Za padesát let má být původního obyvatelstva polovina celkové populace. V takovém případě by však byli kolonizátoři skutečnými vlastníky českého státu, a nikoliv jen faktickými, jako dnes. Potom by i jakákoliv snaha o prosperitu Čechů v Čechách byla již marná.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. X/2005, č. 3, str. 4)

• • •

PRIVATIZACE TELECOMU NÁM ŽÁDNÉ PENÍZE NEPŘINESE aneb Jak získat bohatství národů a nic nezaplatit

Vláda se nám snaží vnutit myšlenku a značná část veřejnosti si skutečně i myslí, že privatizace Českého Telecomu proběhla úspěšně. Vždyť suma 82 mld. Kč je dokonce o 10 mld. Kč větší, než experti očekávali! Je to však velmi málo, když posoudíme hodnotu převáděného majetku této rentabilní firmy, která mohla jen na dividendách přinášet do státního rozpočtu každoročně mnohamiliardové částky. Ale i na ty „realizované“ privatizační výnosy se budeme jen dívat.

Vláda požaduje peníze na svoje investiční aktivity (*například do fondu bydlím, do fondu dopravní infrastruktury atd.*) a na to potřebuje ČESKÉ koruny. Jenže zahraniční privatizátor nepřinese koruny, ale devizy, kterých má Česká republika nadbytek. V množství deviz na jednoho obyvatele jsme dokonce na prvním místě na světě! **Tyto devizy však není možno přeměnit na české koruny.** (*Vláda sice své devizy na koruny proměnit může, ale musí si je od ní koupit někdo jiný. Pak ovšem jen změní majitele, ale na koruny je proměnit nelze.*) **PRIVATIZAČNÍ DEVIZY, ABY VYNÁŠELY ÚROK, ODCHÁZEJÍ ZPĚT DO ZEMÍ JEJICH PŮVODU**, kde jsou skutečně investovány a vytvářejí prosperitu těchto zemí. Pro naši zemi však žádný prospěch nepředstavují. Na účtech našich bank jen figurují jako zahraniční (*finanční*) aktiva.

Rafinovaná krádež bohatství a zisku

Vláda má svoje devizové privatizační výnosy uloženy u ČNB, a když je chce použít, musí centrální banka tyto devizy tzv. sterilizovat. Neboli: musí prostřednictvím repooperací stáhnout (*vypůjčit si*) z české ekonomiky domácí úspory, které pak může dát vládě. Na místě vládních privatizačních výnosů u ČNB se pak objeví závazky vůči bankám, které do ČNB úspory obyvatelstva přinesly.

To je však z makroekonomického hlediska stejné, jako by si vláda peníze vypůjčila na domácím peněžním trhu (*jako dluhové financování státního rozpočtu*), neboť centrální banka patří do tzv. všeobecné vlády. **Místo vlády si tak na vládní aktivity, údajně „financované z privatizačních výnosů“, fakticky vypůjčuje centrální banka.** Tím se snižuje možnost bank financovat domácí podnikatelské úvěry.

Jediný rozdíl privatizačního financování státního rozpočtu oproti dluhovému financování je v tom, že prosperující podnik Český Telecom s 27 mld. Kč hrubého zisku (10 až 16 mld. čistého zisku) se stává majetkem cizinců, zatímco český stát (centrální banka) vlastní nadhodnocená zahraniční finanční aktiva, jejichž reálný výnos je záporný. A to je ještě otázkou, zda zahraniční vlastník, firma Telefónica, bude platit daně ze zisku u nás, nebo ve Španělsku.

Centrální banka a nebo přímo zahraniční investor mohou také devizy vyměnit za české koruny na devizovém trhu. To však je podobné jako v předchozím případě. České úspory pak jdou vládě (*a nebo jsou jinak použity na zahraniční aktivity u nás*), zatímco banky, operující na devizovém trhu, znehodnocují vklady obyvatelstva krytím devizami, jejichž reálná hodnota v paritě kupní síly je mnohem nižší než v kurzovém přepočtu. (*Pozn.: Devizy dávají nižší výnos než úvěry. Rozdíl je asi 3 %, a to je jeden z důvodů, proč mají naši střadatelé nízké nebo záporné výnosy ze svých vkladů. V reálné hodnotě, tj. po znehodnocení vkladů o inflaci, určitě.*) Devizy však stále v české ekonomice zůstávají nevyužity a na českou měnu je konvertovat nelze. Rozdíl oproti prvnímu případu je jen v tom, že pak tyto devizy netvoří devizové rezervy centrální banky, ale zahraniční aktiva komerčních bank.

Zákonité ztráty z devizových privatizačních výnosů

Navíc při prodeji deviz na devizovém trhu, ke kterému dochází v posledních letech, klesá cena deviz a tím rostou ztráty centrální banky a ostatních bank z držby stávajících devizových aktiv (*nakoupených v době jejich vysokého kurzu*). Celkové kurzové ztráty našeho bankovního systému tak v současné době dosahují přes 150 mld. Kč (*z toho ztráty z držby devizových rezerv ČNB činí více než 132 mld. Kč*).

Ztráty z držby nadhodnocených deviz jsou zákonité, neboť v tržní ekonomice platí, že buď „jde kurs k cenám“, nebo „jdou ceny ke kursu“. Kdyby koruna nerevalvovala, docházelo by k vyrovnávání naší cenové hladiny s EU inflačně. Pak by byly vyšší domácí úrokové sazby a zvýšil by se i rozdíl mezi úrokovými výnosy deviz a domácími úroky – úrokový diferenciál. V důsledku toho by vznikaly českému státu (*jeho obyvatelstvu*) úrokové ztráty zhruba 20 mld. Kč ročně.

Devizový vstup zahraničního kapitálu – ztráta národní prosperity

Devizový vstup zahraničního kapitálu tedy naší zemi nic nepřináší, nýbrž škodí. Pokud by k nám zahraniční „kapitál“ nevstupoval, tj. pokud bychom ztrátové devizy nenakupovali, byli bychom dnes jen na výnosech z vlastních úspor každoročně o 20 mld. Kč bohatší. Navíc bychom mohli naše peníze investovat namísto do ztrátových zahraničních aktiv (*v objemu přes 1000 mld. Kč, za které jsme nakoupili devizy – tj. de facto dali za devizy zahraničním investorům*) do vlastního ekonomického rozvoje a již dávno bychom byli na úrovni EU15. Že by vláda nepotřebovala pod cenou prodávat národní majetek zahraničnímu kapitálu, je zřejmé. Měla by totiž dostatečné rozpočtové příjmy.

Finanční ztráta z držby devizových aktiv a ztráta možnosti disponovat vlastními penězi – právě v důsledku vstupu zahraničního kapitálu – je jedním z důvodů krachů našich podniků, jejich nedostatku peněz a nemožnosti zajistit konkurenceschopnost rozvojem technologické úrovně. To je i jedna z příčin vysoké nezaměstnanosti a nízkých příjmů státního rozpočtu. Na druhé straně můžeme sledovat kapitálové zisky a finanční nadbytek u zahraničního kapitálu, kterému tak bylo umožněno nejen naši ekonomiku levně kupovat, ale i výhodně u nás investovat a dosahovat obrovských zisků proto, že v důsledku ztráty vlastního kapitálu jsme se stali převážně jen levnou pracovní silou.

Finanční vstup zahraničního kapitálu je geniálně vymyšlený trik globalistů, jak získat obrovské bohatství celých národů, jak si národy ekonomicky podrobit – a nic za to nezaplatit. (*Ani z devizových rezerv nic mít nebudeme, neboť zahraniční kapitál v rámci repatriace zisků jednou tato naše aktiva odkoupí a odveze.*)

Privatizační financování státního rozpočtu je tedy nesrovnatelně horší než dluhové financování. To je třeba zastavit, dokud nám v naší zemi ještě něco patří.

JAN KUKAČKA (kukacka.jan@centrum.cz)

P.S.: Na dobře placená místa v privatizovaných podnicích přicházejí cizinci, kterým jsou poskytovány mnohem vyšší platy než českým zaměstnancům. To je jeden z důvodů růstu počtu cizinců u nás i růstu tržního nájemného. Majitelé domů totiž mnohdy nepronajímají volné byty Čechům za dostupnou cenu, protože očekávají bohaté cizí nájemníky. Proto naši mladí, kteří nemají na vysoké nájemné, nemohou zakládat rodiny.

(Svobodné noviny, roč. X/2005, č. 2, str. 4)

• • •

ROZPOČET BEZ DEFICITU? JAK SNADNÉ!

aneb Tajná makroekonomická destrukce českého hospodářství

V důsledku nízkého hrubého domácího produktu (HDP) jsou daně a odvody do státního rozpočtu nízké. Podfinancovaný veřejný sektor je znakem současné rozpočtové politiky, přestože si vláda na jeho financování ještě vypůjčuje! Jenom za rok 2004 činí deficit státního rozpočtu 93,5 mld. Kč. Vláda a politikové (nejsouce odborníky a vlastní odborníky nemající) si přitom nesprávně myslí, že deficitním financováním provádí expanzivní rozpočtovou politiku, která stimuluje růst domácího produktu. Podle rozpočtových materiálů (podsouvaných vládě poradci najatými za drahé peníze z bankovních kruhů) dokonce „velikost deficitu vyjadřuje míru expanzivnosti rozpočtové politiky“!!! Že je na české rozpočtové politice něco v nepořádku, dokazuje ekonomika sama, když při „masivní expanzi“ s obrovským ročním deficitem, roste o necelá mizerná 4 % ročně.

Co je rozpočtová expanze a restrikce?

Expanzivní rozpočtová politika, zvyšující rozpočtové výdaje nad úroveň příjmů, stimuluje růst HDP v důsledku násobného růstu domácí poptávky a skutečně znamená rozpočtový deficit. Ten vznikne převážně v prvních měsících po zvýšení rozpočtových výdajů, je krátkodobý a vzhledem k ročnímu zvýšení rozpočtových výdajů malý, neboť se v důsledku multiplikačního efektu postupně zvyšuje aktuální HDP (v měsíčním vyjádření) a tím i rozpočtové příjmy. Již po několika měsících po startu expanzivní rozpočtové politiky je rozdíl mezi výdaji a daňovými příjmy minimální a vyšší rozpočtové výdaje jsou plně financovány daňovými příjmy – bezdeficitně. Deficit činí (podle velikosti daňové kvóty) 20 až 25 procent ročního zvýšení rozpočtových výdajů a jeho převážná část vznikne v prvním čtvrtletí po startu rozpočtové expanze.

Restriktivní rozpočtová politika je přesně opačná než politika expanzivní. Při ní se sníží rozpočtové výdaje oproti příjmům a v důsledku multiplikačního efektu se násobně sníží poptávka po domácím produktu a tím i tvorba HDP a daňové příjmy.

Dochází ke ztrátám v důsledku neprodané „nadbytečné“ produkce nebo z jejího prodeje pod cenou nákladů, ke snižování reálných mezd, k propouštění, ke snižování rentability podniků a k poklesu jejich ceny či dokonce k úpadku podniků. A pak přijde zahraniční investor, který není odbytem závislý na krizově omezené domácí poptávce, a české podniky levně koupí i s vytvořenou levnou pracovní silou a bohatě na tom vydělá.

Restriktivní dluhová politika vlády

Vláda neprovádí expanzivní rozpočtovou politiku. Nejen to. **Vláda neprovádí ani normální rozpočtovou politiku, při níž by (případný) nedostatek daňových příjmů financovala deficitem, jak se domnívá většina obyvatelstva i odborníků, když nezkontrolují průběh rozpočtové politiky během roku.** (Pozn.: Při normální rozpočtové politice by deficit nebyl problémem české ekonomiky.) **Vládní rozpočtová politika je taková, že v případě jejího nasazení na jakoukoliv (i výrazně prosperující) ekonomiku, tuto ekonomiku nevyhnutelně zruinuje.**

Vláda provádí na začátku roku superrestrikci. Tím se sníží HDP a daňové příjmy. Ke konci roku pak provede „superexpanzi“, jejímž výsledkem je pouze deficit, který po startu rozpočtové expanze vzniká, ale nikoliv již pozitivní účinky ve formě zvýšení HDP a daňových příjmů. Jde o politiku nenormální. Nejen proto, že je ku škodě státu, ale proto, že se „příčí zdravému rozumu“. Žádné skutečně ekonomické zdůvodnění pro ni není. Proto se lze domnívat, že nízký růst HDP je skutečným skrytým cílem rozpočtové politiky, stejně jako deficit v důsledku nízkého HDP.

Superrestrikce v prvním čtvrtletí

V prvním čtvrtletí provádí vláda superrestriktivní rozpočtovou politiku tím, že sníží rozpočtové výdaje oproti průměrným o zhruba 30 mld. Kč (o 30 %)! V důsledku této makroekonomické restrikce klesne v prvním čtvrtletí domácí poptávka a tím i HDP a rozpočtové příjmy (stejně jako příjmy obyvatelstva). Tato restrikce však nesmí být delší než jedno čtvrtletí, neboť by nastal ekonomický kolaps. Přesto však (vedle snížení produkce) podniky omezí nebo zastaví svoje investice a ekonomický rozvoj. (V důsledku nedostatku odbytu na to ani nemají.) Část podniků a živností se dostane do platebních potíží, insolvence, nebo „odejde z trhu“ (zbankrotuje).

Druhé čtvrtletí – „normální stav“

Ve druhém čtvrtletí provede vláda návrat rozpočtových výdajů na průměrné. Dochází k relativní „rozpočtové expanzi“ (oproti prvnímu čtvrtletí). V důsledku toho roste domácí poptávka. (Čtvrtletní domácí poptávka dosáhne průměru.) Ekonomika se zotavuje a HDP, stimulovaný růstem poptávky, dokonce převyší poptávku, jejíž růst se v závěru čtvrtletí zastaví. **Na konci druhého čtvrtletí bychom mohli říci, že je ekonomika opět „v normálním stavu“.** Je tu však „nepatrný rozdíl“. Tím je dluh vůči veřejnému sektoru ve výši 30 % průměrných čtvrtletních rozpočtových výdajů (vzniklý v prvním čtvrtletí) a snížení HDP i daňových příjmů za první pololetí.

K této záporné pololetní bilanci by samozřejmě nedošlo, pokud by výdaje státního rozpočtu byly rozloženy na jednotlivá čtvrtletí rovnoměrně. Rovněž by nenastal propad příjmů obyvatelstva a podniky by nebankrotovaly. Nejen to. V důsledku přirozeného růstu produktivity (namísto jejího poklesu) i v důsledku vzniku nových produkčních kapacit (nové domácí i zahraniční investice) by průměrný čtvrtletní HDP za pololetí byl mnohem větší než „vysoký“ HDP ve druhém čtvrtletí. Snížila by se nezaměstnanost, rozpočet by byl v přebytku, veřejný sektor by byl v lepším stavu a národní důchod by vzrostl. Poslanecká sněmovna by pravděpodobně navrhla i „antibaličky“, na využití rozpočtového přebytku na churavějící školství, zdravotnictví, vědu atd.

Takto se (v důsledku ekonomické deprese v prvním čtvrtletí) domácí investice snížily a zahraniční investice neúčelně vyplývaly hlavně na oddlužení či zakoupení zbytečně zadlužených, resp. zbankrotovaných podniků. **Tak dochází k „restrukturalizaci“ české ekonomiky – vlastnické.**

Utažení „kohoutků s penězi“ ve třetím čtvrtletí

Aby ekonomický růst z druhého čtvrtletí nepokračoval i ve třetím čtvrtletí a státní rozpočet nebyl na konci roku „čirou náhodou“ vyrovnaný, musí vláda ve třetím čtvrtletí opět „utáhnout kohoutky s penězi“. To provede jednoduše tím, že výdaje státního rozpočtu opět poklesnou pod průměr! Domácí poptávka klesá. (Pozn.: *Skutečný průběh domácí poptávky vyjadřuje spotová/měsíční domácí poptávka – v grafu pouze ilustrativně.*) Domácí firmy, které přestály makroekonomickou restrikcí v prvním čtvrtletí a mají po ní „památku“ ve formě neprodaných zásob, si k těmto zásobám (a ztrátám) přičítají další. Proto klesá i HDP.

Dluhová expanze ve čtvrtém čtvrtletí

Ve čtvrtém čtvrtletí pak nastane „ta pravá“ **rozpočtová superexpanze, když výdaje státního rozpočtu převýší průměr zhruba o 30 mld. Kč (30 %)**, neboť po celá tři předchozí čtvrtletí byly rozpočtové výdaje celkem podprůměrné a vláda tak má vůči veřejnému sektoru dluh! **Jenže: superexpanze na konci roku nikdy nemůže mít kladný fiskální dopad, neboť v prvním čtvrtletí po startu se každá expanze projeví z fiskálního hlediska zejména deficitem.** Je tu i další rozdíl. Kdyby ekonomika byla před expanzí v normálním stavu (tj. neprošla restriktivní kalvárií), byl by deficit alespoň kompenzován skutečným zvýšením celoročních rozpočtových výdajů a určitým zvýšením celoročního HDP (expanze by v daném roce trvala jen čtvrt roku). Jenže v důsledku předchozích rozpočtových restrikcí některé podniky „odešly z trhu“. Jiným podnikům zůstaly neprodané nadbytečné zásoby (tzv. neplánované zásoby) a nemohou zvyšovat produkci, dokud je neprodají. Navíc dochází v závěru roku ke zvýšení importu, které pohltí značnou část expanzního zvýšení poptávky. (Pozn.: *Poptávka po domácím produktu je nižší o netto dovoz.*) Proto se HDP a tím i rozpočtové příjmy zvyšují jen málo. Proto má „rozpočtová expanze“ na konci roku za následek obrovský deficit státního rozpočtu.

Rozpočtová superexpanze (a s ní spojený vzrůst kupní síly obyvatelstva v závěru roku) tak slouží mj. k tomu, aby dovozci mohli realizovat vyšší ceny za své zboží a aby získali více peněz na svoje „investice“ v České republice, alias nákup podniků, které zbytečně zbankrotují v prvním čtvrtletí následujícího roku v důsledku rekurentní rozpočtové superrestrikce.

„Konsensus mezi pravicí a levicí“

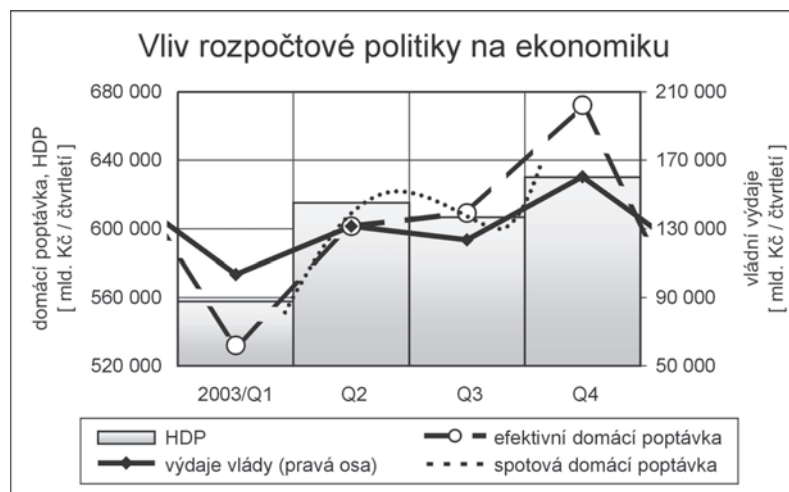
Pokud by rozpočtová expanze pokračovala do následujícího roku, deficit by postupně v důsledku stimulace tvorby HDP vymizel. Nastal by reálný ekonomický růst a Česká republika by se přibližovala k bohatým státům Evropy. Jenže k tomu nedojde. V prosinci se fiskální rok uzavírá a uměle vyrobený deficit i nízký HDP zůstává. To je pro vládu „dobrý důvod“, aby jako „smělý zachránce veřejných financí“ na jedné straně „odvážně provedla nepopulární rozpočtové škrty“ – údajně, „aby omezila zadlužování státu“ (které, nota bene, vytváří a jehož skutečným cílem je mj. i demagogické zdůvodnění rozpočtových škrťů, které ve skutečnosti znamenají jen další omezení růstu české ekonomiky a snížení rozpočtových příjmů). To se sice občanům-laikům nelíbí, ale neznajíce skutečnost neprotestují, když jsou škrty tak „bohulibě“ zdůvodněny. Na druhé straně vláda vystupuje jako „sociální“ a v návrhu státního rozpočtu na další rok navrhne rozpočtový deficit – „aby rozpočtové škrty nebyly tak velké“ a na sociálně zbídačené něco zbylo. I to však má svůj „pravý důvod“, neboť kdyby zahraniční firmy a banky nemohly „investovat“ do vládního dluhu, musely by být jejich zisky a vklady investovány do reálné ekonomiky. Nastal by rapidní ekonomický růst a ekonomika by nebankrotovala. A to by bylo v neprospěch kapitálových spekulantů.

Každý další rok se situace opakuje s tím rozdílem, že rozpočtové výdaje jsou reálně nižší. **Tak se veřejné finance stávají „rok od roku zdravější“, zatímco veřejný sektor je z roku na rok churavější.** A takové rozpočtové politiky se říká „konsensus mezi pravicí a levicí“ ve vládě. Jenže taková rozpočtová politika není ani pravicová, ani levicová. Je zhoubná.

Přitom je nesmírně snadné, aby deficit nebyl. Stačí, aby vláda neprováděla rozpočtovou restrikcí a neničila tím domácí ekonomiku.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. X/2005, č. 1, str. 4)

ZABRÁNÍ REFORMA „PŘEHŘÁTÍ“ EKONOMIKY?

Nikdo nemůže žít trvale na dluh, tedy ani stát. Proto si máme každý rok utahovat opasky o další díрку. Jenže zjednodušené pravdy jsme slyšeli i při startu „ekonomické reformy“. Také jsme si kvůli nim utáhli opasky. A jak to dopadlo?

Omezení výdajů, jakožto „logické“ východisko z deficitního financování, však platí pouze pro malou hospodářskou jednotku (i pro jednotlivce a rodinu), ale nikoliv pro stát. Navíc jde pouze o jedno ze dvou možných východisek. Druhým východiskem je dosáhnout vyšších příjmů státního rozpočtu zvýšením hospodářské aktivity. O takovéto východisko z krize veřejných financí, která je důsledkem krize české ekonomiky (10% nezaměstnanost znamená krizi), však vládní reforma vůbec neusiluje, nýbrž naopak.

ROZPOČET OVLIVŇUJE TVORBU HDP

Pro stát (veřejný sektor) neplatí totéž, co pro jednotlivce, a nebo pro malou hospodářskou jednotku, protože rozpočtová politika ovlivňuje zásadním způsobem tvorbu HDP. Národní hospodářství je makroekonomická jednotka, v níž občané a jednotliví producenti mezi sebou spolupracují – slouží jeden druhému navzájem (vzájemně si vyměňují – nakupují svoje zboží a služby). Občané a producenti jsou rozděleni v sektorech národního hospodářství, mezi nimiž probíhá směna produktu v makroekonomickém měřítku. Státem financovaný veřejný sektor (jeho zaměstnanci, instituce a podniky) nakupuje produkt sektoru soukromého (investičního i spotřebního). Pouze díky této vzájemné výměně zboží a služeb může mít stát rozpočtové příjmy na financování veřejného sektoru a pouze díky tomu mohou mít příjmy i občané a podniky sektoru soukromého.

Když vláda omezí výdaje na nákup produktu veřejného sektoru, dojde k omezení tvorby jeho produktu a ke snížení jeho příjmů. Podniky a zaměstnanci veřejného sektoru však jsou současně spotřebitelé i investoři. Jejich snížené příjmy jim omezí výdaje na nákup produktu ostatních sektorů národního hospodářství, jehož tvorba bude rovněž omezena. Tak se sníží velikost domácího produktu a tím i příjmy státního rozpočtu oproti stavu bez rozpočtových škrťů.

A nejen to. V důsledku omezení ekonomického růstu se sníží příjmy státního rozpočtu přesně o částku, kterou stát na výdajích pro veřejný sektor „ušetří“, nehledě na další negativní dopady. Proto lze vládní „reformu veřejných financí“ charakterizovat známým rčením: „Šetřit se bude, ať to stojí, co to stojí.“ Neboli: neušetří se nic, ale zato se budeme mít hůře. V platné ekonomické teorii je tento mechanismus popisován jako PARADOX SPOŘIVOSTI.

Při snížení odbytu produktu národního hospodářství (v důsledku rozpočtových škrťů), klesá i míra investic domácích podniků (nemají proč investovat, když ani současnou produkci neprodají a v důsledku snížené rentability ani na to nemají). Tím dochází k dalšímu snížení HDP, k dalšímu snížení rozpočtových příjmů a ke vzniku nebo zvýšení deficitu. Jde o takzvaný cyklický deficit, kdy se ekonomika nachází v krizi nebo pod svým potenciálem, což znamená „zápornou mezeru výstupu“.

DOPADY ŠKRTŮ V ROCE 2005

To samozřejmě neznamená, že se v důsledku rozpočtových škrťů sníží HDP a rozpočtové příjmy absolutně a že nedojde ke snížení deficitu. Efekt rozpočtových škrťů je relativní, to znamená oproti stavu, kdy by rozpočtové škrty nebyly.

K růstu HDP dojde díky přirozené tendenci ekonomiky k růstu produktivity a zvyšování autonomních výdajů v investičním a spotřebním sektoru, pokud zvýšení těchto autonomních výdajů převýší velikost snížení výdajů v sektoru veřejném (rozpočtových škrťů). Zvýšení autonomních výdajů v sektoru soukromém tedy částečně kompenzuje snížení výdajů v sektoru veřejném. Proto a jenom proto dojde i k růstu rozpočtových příjmů, byť sníženému o velikost rozpočtových škrťů v rozsahu 20 mld. Kč. (Pozn.: Jedná se o meziroční snížení výdajů, tedy nikoliv o kumulativní snížení, které pro rok 2005 uvádí vláda v Koncepci z roku 2003. Skutečné výdajové škrty mohou být v návrhu rozpočtu na rok 2005 odlišné.)

Ke snížení deficitu rovněž dojde, ale nikoliv v důsledku rozpočtových škrťů, nýbrž jen a jen v důsledku růstu produktivity ekonomiky a zvýšení autonomních spotřebních a investičních výdajů (umožněnému expanzivnější měnovou politikou)!!! Deficit tedy bude stejný, jako by byl bez rozpočtových škrťů. Skutečný ekonomický růst však bude nižší oproti stavu, kdy by vláda rozpočtové výdaje nesnižovala.

Velikost snížení HDP v důsledku rozpočtových škrťů se rovná: ROZPOČTOVÝ MULTIPLIKÁTOR krát MEZIROČNÍ ROZPOČTOVÉ ŠKRTY. V roce 2005 se snížení HDP rovná $2,6 \times 20 = 52$ mld. Kč, což představuje snížení růstu HDP o 1,9%.

Tato ekonomická fakta potvrzuje i Česká národní banka ve svém materiálu Fiskální konsolidace a její vliv na ekonomický růst z ledna 2003: „Souhrnný závěr z analýzy dopadu konsolidace veřejných financí do vývoje ekonomiky je, že v nejbližším období může být tento proces doprovázen zpomalením růstu.“ To znamená totéž, co bylo již napsáno: Bez „reformy“ by byl větší ekonomický růst a tím i vyšší příjmy státního rozpočtu a nižší deficit. Byly by přirozeně vyšší i příjmy obyvatelstva a nižší nezaměstnanost.

CHYBNÉ PŘEDPOKLADY

To znamená, že principiální důvody pro „reformu veřejných financí“ jsou chybné. Rovněž tak chybné byly nízké prognózy ekonomického růstu (zotavení z dezinflačního útluhu v roce 2002 mělo být téměř nezatelné). Tím byly účelově vytvořeny přehnaně chmurné vidiny vývoje příjmů státního rozpočtu, aby se vládní byrokraté a politikové k „reformě“ konečně rozhýbali.

Koncepce, z roku 2003 předpokládala pro rok 2004 růst HDP pouhých 3 %. Výsledek bude zřejmě o 1 % vyšší. Současný „překvapivý“ růst HDP o 4,1 % ve druhém čtvrtletí (růst 4 % byl odhadován až na rok 2006), je přitom snížen v důsledku implementace „reformy“ již v tomto roce minimálně o 2 % (například „růst“ produktu veřejného sektoru je záporný).

Přitom je zákonité, že bez rozpočtových škrtů by v důsledku zvýšení odbytu produktu rostla i míra rentability firem a jejich daňové odvody by rostly relativně více než zvýšení produkce (například by firmy vykazovaly zisk namísto ztráty). Tak by rostla „daňová kvóta“, bez zvýšení daní (!), které provádí v rámci reformy vláda. Vzrostla by i míra investic českých firem, což by rovněž přispělo k ekonomickému růstu. Deficit státního rozpočtu by se snížil mnohem více, nebo i vymizel.

ÚČINKY OCHLAZENÍ EKONOMIKY

Skutečným důvodem rozpočtové restrikce je zabránit/předejít tzv. „přehřátí ekonomiky“, která se nachází na vzestupné fázi ekonomického cyklu. Ačkoliv má v roce 2005 dojít k „poměrně rychlému uzavření záporné mezery výstupu“ (podle ČNB), jsou rozpočtové příjmy i výdaje navrhovány, jako by růst HDP byl 3,6 %, tedy nižší než v tomto roce! To je, vedle rozpočtových škrtů, další utužení rozpočtové restrikce – aby „konjunktura“ byla jen kolem mizerných 4 %, kterými se vláda chlubí, ale nikoliv, aby zmizela nezaměstnanost.

To potvrzuje i podkladový materiál návrhu státního rozpočtu, který na rozdíl od prognózy ČNB říká: „Uzavírání současné mírně záporné mezery výstupu a přechod do kladných hodnot bude proto v projektovaném období jen pozvolný.“ Ani snížení nezaměstnanosti materiál neprognozuje. (Přitom právě přechod ze záporné mezery výstupu do kladné znamená v každé normální ekonomice nejrychlejší růst.) Inu, tvůrci rozpočtu zřejmě vědí nejlépe, kam jejich rozpočtová politika směřuje, a postarají se, „abychom si příliš nevyskakovali“, respektive aby se splnil jejich „grandiózní plán snižování deficitu“, alias astronomického zadlužování státu. Prosperující nezávislí občané jsou totiž největším nebezpečím pro každou totalitní vládu, neboť mají sílu a prostředky tuto vládu ve volbách svrhnout.

Termín „přehřátí ekonomiky“ je z „EKONOMIE FINANČNÍHO VELKOKAPITÁLU“. Touto neprecizovanou „hrozbou“ se zdůvodňuje makroekonomická restrikce. A lidé jsou rozpačitě vděční, že se o ně finančníci starají (aby se snad něco nezapeklo nebo co). Ve skutečnosti je tou „hrozbou“ všeobecná ekonomická prosperita (hlavně malých a středních domácích podniků) a plná zaměstnanost, která by znamenala odstranění levné pracovní síly (mj. i nezaměstnaných, ochotných přijmout práci za velmi nízkou mzdu). Došlo by ke snížení obrovských zisků, dosahovaných na základě exploatace levné pracovní síly. Tomu má „reforma“ zabránit.

Vždyť levná pracovní síla nemá dostatek prostředků například na deregulované nájemné, ke kterému dojde a postupně vyklidí byty, do nichž se budou moci stěhovat Evropané! Již dnes jsou občané s regulovaným nájemným pod různými záminkami z bytů vyháněni a nájemní domy jsou rekonstruovány na rezidence pro bohaté cizince. Levná pracovní síla rovněž nemá dostatek prostředků na vlastní reprodukci, takže původní obyvatelstvo České republiky vymírá a je nahrazováno imigranty. Levná pracovní síla se rovněž levně zbavuje svého bohatství (půda, nemovitosti – například rekreační chaty, které nemá sílu užívat ani udržovat). To rovněž úspěšně přechází do rukou nových (d)obyvatelů České republiky.

Vládní „reforma“ však zejména urychlí zadlužování nemocnic a tím i jejich privatizaci, spojenou s připravovaným omezením rozsahu veřejně poskytované zdravotní péče. (Pozn.: Lékaři, kteří z tohoto důvodu protestovali proti privatizaci nemocnic, byli zkorumpováni 30% navýšením platů, čímž se zadlužování nemocnic ještě více urychlí.) I ČD půjdou zřejmě na bankrot nebo „zeštíhlí“ odprodejem národního majetku, když vláda snížila dotace do železniční dopravy na 27 %! (Zato zahraniční kamiony, nekale konkurující železnici, se u nás mohou prohánět za 240 Kč na den a ničit dopravní infrastrukturu, když v jiných zemích EU by je stál poplatek 3000 Kč na den! Skutečně ekonomické příjmy státního rozpočtu však vláda nechce. Zmizel by například problém s financováním výstavby silnic, bylo by více práce a stát by se nemohl zadlužovat!)

Veřejné služby mají být v konečné fázi provozovány soukromým sektorem. A aby se otupil odpor veřejnosti, je tato skutečnost kamuflována honosným názvem „Partnerství veřejného a soukromého sektoru“, tzv. PPP (*Public Private Partnership*). V rámci tohoto programu budou zlikvidovány další české podniky. Budou totiž nahrazeny zahraničními podniky majícími peníze (například na provádění veřejných investic), o které státní rozpočet „díky reformě“ přichází. Jejich produkt má stát kupovat (bude zákazníkem). Tak dojde ke skrytému zadlužování státu, neboť veřejné investice financované zahraničním kapitálem zaplatíme v budoucnosti. Samozřejmě, že rozsah služeb takového „partnerského“ veřejného sektoru bude oproti dnešnímu rozsahu podstatně omezen v důsledku „tržních cen“, které si soukromí „partneri“ budou účtovat. Že nás takový soukromý-veřejný sektor přijde draho, si stačí připomenout leasingovou smlouvu na stavbu dálnice D47 s firmou Housing and Construction. Smlouva byla po volbách 2002 (s miliardovým odstupným) zrušena, protože výstavba dálnice by stála o několik desítek miliard více oproti jejímu financování státem.

Vláda se však ani v tomto ohledu nepoučila (nebo má krátkou paměť). Skutečností však je, že ti, kteří ovládají naši zemi (i s politiky), se neustále znovu a znovu zkoušejí prosadit své. Když se to jednou (v nějakém detailu) nepovede, nevádí. Stejně k tomu jednou dojde. Stačí totiž patřičně zkorumpovat ty, kteří se prostřednictvím dobré politickoekonomické rétoriky ve prospěch českého obyvatelstva dostanou k moci. Pak „sliby chyby“ a „jde se na

věc“. Tentokrát grandiózněji a rafinovaněji. To je umožněno i tím, že vláda ani politické strany nemají odborníky na rozpočtovou a makroekonomickou politiku, a proto musí přistoupit na to, co jí radí „experti“ finančních institucí a Evropské unie.

Díky „reformě veřejných financí“ tak zcela logicky nastupuje další etapa dosud neukončené transformace (vlastnění) české ekonomiky. Nyní je na řadě zejména veřejný sektor, na který dosud zcela nedolehla „neviditelná ruka trhu“. Sametová „cesta do Evropy“ naruby, neboli invaze Evropy do České republiky, má tedy zelenou. Ke skutečné reformě ve prospěch domácího obyvatelstva totiž vláda chut' nemá.

JAN KUKAČKA (kukacka.jan@centrum.cz)

P. S.

Ne že by zdeformované veřejné finance nepotřebovaly reformu. Těž je třeba odstranit přebujelou rakovinu státní byrokracie, která státu neslouží, ale naopak. Rovněž tak je třeba odstranit určité zcela zbytečné výdaje v rozsahu mnoha desítek miliard, které českému státu a jeho ekonomice nejenže neprospívají, ale škodí. V žádném případě by však reforma neměla podkopávat ekonomický potenciál českého národa a omezovat tvorbu užitečného produktu. Každý demokratický stát má povinnost vytvářet podmínky, aby jeho ekonomika byla zdravá, přinášela dobře placené pracovní uplatnění a tím nejen hmotné zajištění života všech obyvatel. Vláda však „léčí“ pouze příznaky ekonomické nemoci (krize české ekonomiky) namísto její příčiny. Přitom tuto nemoc svojí „léčbou“ sama způsobuje, respektive udržuje. A to se ještě pyšní tím, „jak je odvážná a razantní“ při „ozdravování veřejných financí“.

(Svobodné noviny, roč. IX/2004, č. 4, str. 4)

• • •

POVODEŇ 2002 – SELHÁNÍ STÁTU aneb Vyšetřování skončilo, zapomeňte!

Srpnová povodeň před dvěma roky měla za následek jen přímé škody ve výši 73 mld. Kč. Celkové škody budou mnohokrát vyšší. Povodeň, tak jak jsme ji zažili, byla opravdu katastrofální. Jenže vláda hovořila o katastrofální povodni (a tuto katastrofálnost zdůrazňovala) proto, že tak mohly být jednoduše zdůvodněny obrovské povodňové škody a odvedena pozornost od selhání státních institucí a jejich podílu na vzniku těchto škod. Zcela ve smyslu známého rčení „já nic, já muzikant“, to voda. Přitom je skutečností, že příčinou katastrofálnosti povodně bylo zejména zcela protismyslné řízení Vltavské kaskády (*asi takové, jako kdyby řidič, při potřebě zabrzdit, přidal plyn*).

Vltavská kaskáda byla mimo jiné postavena i jako ochrana území před povodněmi. Ale po povodni vládní představitelé říkali, že kaskáda dokáže zvládnout maximálně desetiletou vodu, a tudíž prý povodni zabránit nemohla. Je to logický nesmysl prokazující „odbornost“ řízení státu. Při desetiletém přítoku dokáže Vltavská kaskáda upravit odtok tak, jako by žádná velká voda nebyla. Ale přece vůbec nejde o to, aby při povodni tekla pod kaskádou voda, jako by povodeň nebyla, anebo aby vůbec netekla. (To skutečně prokazoval bývalý premiér Špidla v Parlamentu jako nemožné a měl to být „důkaz“, že kaskáda povodeň ovlivnit nemohla.) Vltavská kaskáda však mohla snížit kulminaci povodňové vlny a tím zabránit povodňovým škodám. Namísto toho českým občanům „zařídila“ pravý opak.

V důsledku kritiky postupu státu a státních institucí v průběhu povodně odhlasovala Poslanecká sněmovna požadavek, aby vláda předložila souhrnné zprávy o průběhu povodni a reakcích na ně a aby rovněž provedla analýzu činnosti ústřední povodňové komise v době povodni. To však posloužilo jen k tomu, že vláda vyhodila 80 milionů Kč na projekt **Vyhodnocení katastrofální povodně v srpnu 2002 a návrh úpravy systému prevence před povodněmi. Výsledky tohoto bohuľibě nazvaného projektu jsou totiž ubohé. Jsou pravým opakem zadání obsaženého v názvu projektu.** Výsledná zpráva projektu (dále jen Zpráva) byla vydána letos na jaře a Parlament ji dosud neprojednal.

Čeho jsme se však mohli dočkat, když se na vypracování Zprávy podílely tytéž instituce, které při povodni selhaly? Došly dva roky na zametání stop a k tomu ještě osmdesátimilionovou odměnu. To jako korupční úplatek, aby vyhodnocení katastrofální povodně nebylo objektivní a nedefinovalo základní příčinou nefunkčnosti Vltavské kaskády v průběhu povodně a vzniku povodňových škod. Tou byla totiž naprostá pasivita nebo pouze pasivní aktivita, či dokonce negativní aktivita a nekoordinovanost zúčastněných institucí Povodí Vltavy (PVL), Českého hydrometeorologického ústavu (ČHMÚ) i krizových štábů, tedy selhání státu a jeho institucí obecně. A příčinou, když stát nefunguje řádně, je špatná vláda.

Jen si vzpomeňme na Zálezlice, které byly „informovány“, že nemusejí evakuovat, a jak to dopadlo dva dny poté, co byla zatopena Praha. Přitom ČHMÚ zcela přesně věděl, jaké povodňové spousty Vltavská kaskáda pustila „dolů vodou“. To je jeden ze zásadních nedostatků v průběhu povodně – nekoordinovanost státních institucí. Vzpomeňme i na Karlín, který byl evakuován (navzdory naléhání tehdejšího ministra vnitra, aby se neevakovalo) jen proto, že primátor Prahy při návštěvě hotelu na Vltavě na základě vlastního zjištění a informací osádky hotelu zjistil, že Vltava stoupá, ačkoliv již „podle jeho informací“ stoupat neměla! A to ani nemluví o tom, kdo je zodpovědný za to, že metro v Praze jezdilo až do zatopení, přestože bezpečnostní předpisy říkají, že při průtoku ve Vltavě na úrovni stoleté vody, je nutno jej hermeticky uzavřít. To není proto, že by Praha nebo metro byly při stoleté vodě ohroženy, ale proto, aby na provedení zabezpečovacích opatření bylo dostatek času.

Taková byla (jen tak namátkou) „aktivita“, „informovanost“ a „kompetentnost“ samotných krizových štábů a vládních představitelů, kteří při povodni rozhodovali. Přitom měli mít informace (jak předpovědní, tak o aktuálním stavu na českých

tocích) od ČHMÚ a PVL „z první ruky“ a na jejich základě v předstihu organizovat příslušná opatření, aby ke škodám nedošlo! Bláhový občan by očekával, že Zpráva tyto nedostatky alespoň pojmenuje. Marně.

Ohledně informací o stavu, vývoji a předpovědi situace na českých tocích se ze Zprávy (vedle záplavy naprostého balastu) dočteme: „*Výstražné informace na nebezpečné hydrometeorologické jevy vydává **Centrální předpovědní pracoviště (CPP) ČHMÚ v Praze, které v průběhu povodně pracovalo v nepřetržitém režimu(!)**. Během srpna bylo vydáno celkem 60 standardních zpráv a 10 mimořádných zpráv určených pro zasedání Ústředního krizového štábu České republiky. Informační zprávy obsahovaly vždy popis aktuální meteorologické a hydrologické situace, včetně vodních stavů a průtoků v hlásných profilech a předpověď dalšího očekávaného vývoje povodně.*“ Tedy: všechno bylo údajně v naprostém pořádku. Jenže když tyto údaje detailně ověřujeme, zjistíme (ovšem nikoliv ve Zprávě, ale v podkladech pro její zpracování), že **první z oněch deseti mimořádných zpráv pro Ústřední krizový štáb (ÚKŠ) byla vydána až 14. 8. 2002, tedy v době, kdy Praha již byla zatopena!!! Z toho je vidět, že ÚKŠ neměl dobré informace o hrozící povodni, a tudíž žádná preventivní opatření pro omezení její velikosti ani dělat nemohl!** To však ÚKŠ neomlouvá, neboť informace o krizové situaci jsou základní podmínkou pro práci ÚKŠ a bylo jeho povinností si tyto informace od příslušných institucí vyžádat.

Rovněž tak se dozvíme, že na centrálním předpovědním pracovišti ČHMÚ nebyl od krizového štábu Hlavního města Prahy zaznamenán žádný dotaz ani požadavek!!! Věstili snad vývoj povodně z křišťálové koule? A přitom se pražský magistrát podílel na řízení Vltavské kaskády. A pokud magistrát jednal údajně na základě nesprávných ústních informací pracovníka PVL (jak se dočítáme z podkladových materiálů), i z toho měly být vyvozeny alespoň závěry, aby se to podruhé neopakovalo. Nic takového však Zpráva neobsahuje. Tím nechci říkat, že by nezodpovědně jednali všichni. Je třeba vzdát čest všem, kteří i s nasazením životů při povodni skutečně lidem pomáhali. Ale „ryba smrdí od hlavy“. A když je špatná vláda (nejen centrální), tak obyčejným lidem není nic platné, že jsou dobří.

Hodnocení Vltavské kaskády

O funkci Vltavské kaskády se v závěrech Zprávy dočteme pouze toto:

„1. Při druhé povodňové vlně se retenční prostory nádrží rychle zaplnily a jejich vliv na další průběh po jejich vliv na další průběh povodně byl proto již minimální. Pouze nádrže Lipno I a Orlík významněji přispěly ke zmenšení kulminačních průtoků.

2. Z podrobné analýzy vlivu nádrží na průběh povodně ze srpna 2002 vyplývá, že jejich účinek na snížení kulminačních průtoků byl vesměs pozitivní a že manipulace probíhaly v souladu s platnými manipulačními řády.

3. Modelové simulace se vstupy jiných počátečních hladin v nádržích Vltavské kaskády potvrdily, že i jiné varianty manipulací nemohly výrazně ovlivnit velikost kulminace druhé povodňové vlny v Praze. Také alternativa neexistence Vltavské kaskády nepotvrdila očekávané urychlení postupu povodňové vlny nádržemi.“

Tedy: vše opět, jako by bylo v naprostém pořádku až na to, že byla velká voda. Zdánlivě jsou závěry Zprávy odborné i objektivní a založené na odborných podkladech. K těmto bodům je možno uvést následující:

❶ Nepravdivost, neodbornost a tendenčnost těchto závěrů vyplývá již ze skutečnosti, že přehrady Vltavské kaskády, kromě Lipna a Orlíku, nemají podle manipulačního řádu vymezen žádný retenční prostor, i když jej fyzicky mají, takže (vyjma Lipna a Orlíku) **u žádné přehrady žádný retenční prostor nebyl – nemohl být zaplněn v rozporu s tím, co Zpráva uvádí. Nebyl však zaplněn ani ten fyzicky existující – nenaplánovaný a oficiálně neexistující retenční prostor!** Údaj ze závěrů Zprávy o rychlém zaplnění retenčních prostorů přehrad má sloužit k sugerování nepravdy, že všechny zádržné kapacity všech přehrad byly plně využity a že Vltavská kaskáda byla bezmocná vzhledem k velikosti povodně.

Využití existujícího fyzického (nenaplánovaného) zádržného prostoru manipulační řády zakazují. Důvodem je, že přehrady mají dle manipulačního řádu takzvaný rekreační režim. Proto ani při příchodu extrémní povodňové vlny **nesmí přehrady tento existující, nenaplánovaný zádržný prostor využít, protože by se tím narušila rekreace na přehradních jezerech.** (Představte si tu „štrápáci“, když by rekreační museli balit stany, anebo odjet s karavany, které měli preventivně připojené k automobilům – jen nastartovat.) **A protože se nesměli evakuovat rekreační na Slapech, muselo být evakuováno obyvatelstvo ze zatopených území pod přehradami.** Dorazivší povodňovou vlnu totiž musela (?) obsluha beze zbytku pustit dolů vodou!

Rekreační režim přehradám rovněž nedovoluje (resp. neukládá povinnost), ani při předpovědi extrémní povodně, takzvané předpouštět: aby včas (jeden až dva dny před příchodem povodňové vlny) na základě nejen meteorologických, ale hlavně hydrologických předpovědí uvolnily zádržný prostor pro zachycení povodňové kulminace. Byl by tím totiž také na několik dní narušen rekreační provoz. (Při poklesu hladiny o několik metrů by se vstup do vody vzdálil od břehu do míst, kde již není písek nebo pevné dno a rekreační by se museli při vstupu do vody brodit bahnem.) **Negativní vliv rekreačního režimu ještě umocňuje energetický režim, který přehradám ukládá udržovat co nejvyšší hladinu, za účelem dosažení co nejvyššího zisku přehrady z výroby elektrické energie.**

Proto se přehrady o žádné aktivní uvolnění zásobního prostoru před příchodem povodňové vlny ani nepokoušely, ačkoliv se v pracovních pasážích Zprávy a v prohlášeních PVL říká, že přehrady před nástupem povodňové vlny uvolňovaly prostory na základě meteorologických předpovědí. V závěrech Zprávy to však není, neboť je to snadno vyvrátitelné. Naopak veškeré hydrometeorologické předpovědi byly ignorovány, navzdory údajné těsné koordinaci mezi PVL a ČHMÚ. Důkazem je například skutečnost, že dne 10. 8. 2004 (přes upozornění ČHMÚ na ještě větší [druhou] vlnu přívalových srážek) snížily odtok!

Přítom příchod druhé vlny extrémních srážek dne 11. srpna předpovídali meteorologové již 7. srpna. Čtyři dny před kulminací přítoku do kaskády (9. 8.) pak byla předpověď extrémního objemu srážek absolutně přesná! Rovněž tak absolutně přesná byla následná předpověď přítoku pro VD Orlík (redukovaná varianta z 11. 8. v 8 hodin). Z těchto předpovědí se dalo spočítat, jaká má být manipulace na přehradách, aby Vltavská kaskáda odpouštěla jen neškodný odtok. Aktivní manipulace na přehradách, začínající dokonce jen dva dny před kulminací přítoku, by takový neškodný odtok zajistila. Žádná aktivita PVL na omezení ničivosti povodně se však nekonala.

Abychom však neházeli vinu jen na PVL, je třeba se ptát, jaká ve skutečnosti byla ta údajně „dojemná spolupráce“ mezi PVL a ČHMÚ? Kdo zařídil, že v našem státě „pravá ruka neví, co dělá levá“? A rovněž: na co ČHMÚ vlastně máme, když na jeho předpovědi buď nikdo nereaguje, anebo když si svoje informace ČHMÚ nechá pro sebe a neuvědomí včas Ústřední krizový štáb. Je tomu podobně, jako kdyby vojenské radiolokátory zjistily nálet leteckých svazů a nebyl uvědomen generální štáb AČR. Šlo o povodňový Pearl Harbour? (Pozn. : U Pearl Harbouru však byla chyba přiznána a učiněna opatření, aby se neopakovala. U nás je „všechno v pořádku“.)

Pokud jde o to, že údajně Orlík „významněji přispěl ke snížení kulminačního průtoku“, není to pravda. Dokládá to i věta v tomto bodě Zprávy, že po rychlém zaplnění retenčních prostor přehrad (tedy Orlíku) byl jejich vliv na průběh povodně minimální. Zpráva však úmyslně neříká, proč se retenční prostor tak rychle zaplnil. Bylo to tím, že i po příchodu druhé povodňové vlny, odpouštěl Orlík mnohem méně, než je takzvaný bezpečný odtok. A když přítok kulminoval, Orlík zcela „sklopil jezy“ a vylil na Prahu i tu vodu, kterou předtím zadržel. To znamená, že pustil „dolů vodou“ i zadržanou vodu z první povodňové vlny! Objem povodňové vlny pod kaskádou byl tak mnohem větší, než kdyby kaskáda nebyla! Přitom jen samotný Orlík mohl při správné manipulaci snížit kulminaci v Praze minimálně o 1,5 metru.

❷ Pozitivnost vlivu nádrží na povodeň je předem zadaný a uplacený výsledek projektu. Občan tomu uvěří, neboť je to při správné manipulaci normální a nepřijde mu na mysl, že by mohlo dojít k negativní manipulaci a tím i k negativnímu vlivu na kulminaci průtoků. Příkladem je právě Orlík, který „díky“ špatné manipulaci jen zcela nepatrně snížil kulminaci povodňové vlny, ačkoliv ji mohl při správné manipulaci snížit podstatně. Zato ji ale pozdržel o 18 hodin. Tím došlo ke střetu (součtu) kulminace Vltavy a Berounky, ke zvýšení kulminace v Praze a ke vzniku povodňových škod v Praze a dále po toku.

Rovněž tak konstatování, že se manipulovalo dle manipulačních řádů, neznamená, že manipulace byly adekvátní situacím. Manipulační řády jsou špatné, neboť mohou úspěšně fungovat pouze „za hezkého počasí“. Jenže: v krizové situaci hrozící povodně je třeba reagovat – manipulovala zcela jinak než za hezkého počasí. O těchto skutečnostech však ve Zprávě není ani zmínka, neboť by na to navazovala i otázka, kdo tak špatné manipulační řády schválil a proč tváří v tvář hrozící povodni zodpovědní pracovníci státních institucí nezajistili odpovídající manipulaci. Přitom právě změna manipulačních řádů je hlavním možným opatřením pro zlepšení **systému prevence před povodněmi podle zadání projektu. A právě tuto nejpodstatnější skutečnost Zpráva ze zřejmých důvodů ignoruje!** Zaklínadlo „platných manipulačních řádů“ (aniž by byly jakkoliv odborně posouzeny) tak slouží jako univerzální alibi pro naprostou pasivitu zodpovědných institucí, „díky“ níž se z extrémní povodně stala povodeň katastrofální.

A konec konců je tu ještě jeden možný důvod, proč o špatných manipulačních řádech není ve Zprávě ani zmínka. Možná ani tak špatné nejsou. A kdyby byly Zprávou označeny za špatné (podle toho, jak nesprávně přehrady manipulovaly), přišlo by se jejich následným detailním rozбором na to, že tomu tak není. Že vinu na nesprávné manipulaci Vltavské kaskády manipulační řády nenesou. A potom kdo!

❸ Výsledek Zprávy, že „simulace jiných počátečních hladin potvrdila, že jiné varianty manipulací nemohly výrazně ovlivnit velikost kulminace druhé povodňové vlny v Praze,“ je sám o sobě nepravdivý a současně nesmyslný. Simulace jiných počátečních hladin není simulací jiných variant manipulací na přehradách v konkrétní situaci. Nemůže tedy ohledně jiných variant manipulací potvrdit vůbec nic. Přitom se naopak z detailních podkladů projektu dočteme, že **simulace jiných variant manipulací prokázaly možnost významného snížení kulminace povodňové vlny v Praze! To jen potvrzuje, že Zpráva je tendenční. Obchází a ignoruje všechny skutečné výsledky dosažené v průběhu zpracovávání projektu.**

Rovněž tak výsledek Zprávy, že alternativa neexistence Vltavské kaskády nepotvrdila očekávané urychlení postupu povodňové vlny nádržemi, je jen matoucí rádobý výsledek. Nikdo totiž urychlení postupu povodně nádržemi neočekával. A i kdyby to snad nějaký hlupák přece jen očekával, tak nepotvrzení je sice pravdivé, ale zcela zbytečné. **Zato však je tímto „výsledkem“ účelově odvedena pozornost od skutečného a podstatného výsledku, který je přesně opačný. Tím, že Orlík na začátku druhé povodňové vlny zadržoval „malou vodu“ a přelivy otevřel až při kulminaci přítoku, došlo jen k nepatrnému snížení kulminačního odtoku, ale zato ke zpoždění postupu povodně nádržemi o 18 hodin! Tento časový posun ještě více zvětšil extremitu povodně, neboť tím došlo 14. 8. ke střetu (součtu) kulminací dvou povodňových vln před Prahou – z Berounky a z Vltavy.**

Přitom by se mohlo říci, že střet kulminací nikdo nemohl předvídat. Nikoliv. Dva a půl dne předem se podle podkladů Zprávy vědělo, kdy bude Berounka kulminovat. A předtím, než Orlík „sklopil jezy“, se dalo přesně určit, jak to před Prahou dopadne. Tu mohly vypomoci Slapy, které v průběhu celé povodně odpouštěly veškerý odtok z Orlíku „dolů vodou“ a tím si svůj fyzický zádržný prostor nezaplňly. Jeho využitím mohly Slapy snížit kulminační průtok minimálně o 800m³/s a tím kulminaci v Praze minimálně o jeden metr!

A pokud by správně fungovaly všechny přehrady (a to nejenom na Vltavě), tak by nebyly vytopeny nejen Zámky a jiné obce a továrny po toku Vltavy, ale neutonul by ani slon Kádir v pražské ZOO. Narychlo vybudovaná hráz na Starém Městě mohla sloužit jen jako rezerva „pro strýčka Příhodu“, protože by hladina ve Vltavě byla minimálně o 2,5 metru nižší!

JAN KUKAČKA (WWW. KUKACKA. JAN@CENTRUM. CZ)

P. S.

Výsledná zpráva má 175 stran a jejímu vydání předcházely 3 etapy projektu, jejichž zveřejněné výsledky mají rozsah nesrovnatelně větší. Všechny „zajímavosti“ však nelze v rozsahu tohoto článku uvést.

(Svobodné noviny, roč. IX/2004, č. 3, str. 6)

DEFORMA VEŘEJNÝCH FINANČÍ

aneb Likvidace živnostníků v Čechách

Deficitu příjmů ve zdravotnictví mají zabránit v rámci „reformy veřejných financí“ uzákoněné **vyšší odvody pojistného na zdravotní pojištění u osob samostatně výdělečně činných – OSVČ**. Toto opatření však bude mít dopad přesně opačný, než (ne-kvalifikovaný) zákonodárce zamýšlel.

Zvýšení pojistného OSVČ je v zásadě správná idea, neboť v průměru platili OSVČ na pojistné na zdravotní pojištění mnohem menší procento z příjmů než zaměstnanci. Avšak tím, že vláda zvýšila pojistné všem OSVČ, původní nespravedlnost neodstranila, nýbrž naopak ještě více vyhroutil. **Malé procentuální pojistné totiž platili pouze OSVČ s vyššími příjmy. Zvýšením pojistného pro všechny ale došlo k největšímu procentuálnímu navýšení minimálně 2,5 % právě u těch OSVČ, kterým pojistné vůbec zvýšeno být nemělo**, neboť již předtím platili stejné nebo vyšší pojistné jako zaměstnanci (13,5 % z příjmů včetně plateb, které za zaměstnance platí zaměstnavatel). Na druhé straně OSVČ s vysokými příjmy, kteří platili malé procento pojistného, zvýšila vláda sazbu jen nepatrně. Například u OSVČ s příjmy od 20 do 40 tisíc korun činí zvýšení jen 0,7 % (ze 4,7 % na 5,4 %) a u OSVČ s vyššími příjmy a nižší procentuální sazbou pojistného, činí procentuální zvýšení pojistného ještě méně.

Novelizovaný zákon tedy požaduje od malých živnostníků dokonce větší platby pojistného než od zaměstnanců, zatímco bohatým, prominentním „živnostníkům“ z jejich vysokých apanáží prakticky neubýlo. **A žádný špatný zákon, který okrádá lidi, nemůže mít dobrý účinek.** Samozřejmě že pro ty, kteří na okradení ostatních vydělávají, zákon „dobrý“ je. (Pozn.: Proto je naše republika zadlužená, část národního hospodářství v krizi a druhá část po krizi [když jsme během krizových bankrotů o toto národní bohatství přišli], že sametové zákony byly a jsou zlodějské.)

Likvidace podnikání

Je tedy velmi zjednodušené, co říkají sdělovací prostředky. Totiž že vláda zvýšila živnostníkům platby pojistného a tím zne-možňuje podnikání. Tak to není. Tím se jen vytváří mediální tlak, aby vláda neudělala skutečnou a spravedlivou reformu plateb pojistného na zdravotní pojištění, zejména zvýšením pojistného těm, kteří na zdravotním pojištění parazitují.

Vláda protizákonně postihla pouze OSVČ, kteří skutečně pracují a sotva přežívají v současné ekonomické krizi, neboť zvyšuje pojistné dokonce nad uzákoněnou sazbu 13,5 %. Vláda to odmítá s tím, že „**když si OSVČ nevydělá ani polovinu průměrného platu, tak nemá co podnikat!**“ Jenže nabubřelí vládní byrokraté si nedokáží představit, že když v současné ekonomické krizi má živnostník malý příjem, tak ne každý „může zavřít“ a jít na Úřad práce (což je taky mizérie, ale v současné ekonomické krizi vyrobené vládou práce není). Do živnosti totiž investovali mnohdy své životní úspory a navíc mnoho práce. Kdyby na živnost rezignovali, byly by všechny tyto investice ztracené. Navíc věří, že ekonomická krize jednou skončí a že se jim jejich investice vrátí (anebo doufají, že „budou mít štěstí“ a jako jedinci se prosadí). Proto pracují, i když jim sotva zbývá na živobytí. Přitom šetří státní kasu tím, že nepožadují podporu v nezaměstnanosti. A právě ty vláda postihuje/trestá nejvíce, a dokonce protizákonně. Ale i kdyby nešlo o ekonomickou krizi, tak každý začátek podnikání je těžký. První výnosy jsou malé, ale časem se živnostník může vyvíhnout, třeba jako Baťa. Jenže vládní deforma každého živnostníka v zárodku zadusí. **A nakonec tu jde o čistou antisolidaritu, když živnostník s příjmem 6 000 nebo 10 000 Kč platí stejné pojistné jako živnostník s příjmem 20 000 Kč. To je dáno takzvaným minimálním pojistným 1 071 Kč, stejným pro všechny OSVČ do zhruba 20 tisíc Kč měsíčního příjmu.** Otřesné.

Vláda tak „reformou veřejných financí“ znovu utáhla opasky těm nejchudším. Lidem, kteří se většinou stali OSVČ z donucení poté, co byli předchozí „ekonomickou reformou“ (neochvějně vedoucí ke zruinování českých podniků) připraveni o řádné zaměstnání v oboru, ve kterém měli nejvyšší kvalifikaci. Poctivým lidem, které sametové vlády vrhly na dno, jsou dnes činěny takové „podmínky podnikání“, aby se ze dna nemohli nikdy zvednout!

Zato prominentním OSVČ s vysokými a nezaslouženými příjmy, kteří jsou členy „sametového bratrstva“ (umělcům s milionovými příjmy za jeden televizní spot, privatizátorům uloupivším naše podniky nebo ředitelům bank s mnohasetisícovými platy, finančním spekulantům, ředitelům podniků a finančním expertům bank pracujícím jako OSVČ, daňovým poradcům okrádajícím poctivé živnostníky, advokátům, prominentním mediálním moderátorům nebo novinářům a jiným, kteří „v potu tváře“ vydělávají statisíce měsíčně), zvýšila vláda sazby jen nepatrně. Ti se nám dnes smějí stejně jako dříve.

Korupční dopady

To však má i obrovské korupční dopady. Vysoké osobní příjmy jsou **většinou** nezasloužené a přinejmenším placené těmi, kteří „díky“ tomu mají příjmy nízké. Právě tyto nezasloužené příjmy mohou být (a jsou) používány ke korupci, třeba ve zdravotnictví – k získání nadstandardní zdravotní péče na úkor těch, kteří nezasloužené příjmy nemají, a proto jim na korupci nezbývá. K nezaslouženým příjmům přispívá i nižší sazba pojistného, než jakou má „obyčejný plebs“. **Tak na jedné straně bohatců „zákonně“ okrádá naše zdravotnictví a tím snižuje rozsah poskytované zdravotní péče a na druhé straně mu slouží „zákonně“ ukradené peníze ke korupci, díky níž na úkor druhých získává z jím samým omezené zdravotní péče mnohem více než ostatní.**

Nicméně, již samotné nižší platby pojistného pro sametové prominenty jsou vlastně vládou poskytovanou „zákonnou“ **korupcí**. Tyto „finanční příspěvky“ soukmenovcům pak slouží k tomu, aby obdarování (zkorumpování) dávali (nikoliv sami, ale prostřednictvím institucí, v nichž „pracují“, opět na úkor normálních občanů) vládním stranám sponzorské dary jak finančního, tak nefinančního charakteru (například prominentní novináři o vládnoucích stranách hezky píší, a když není co hezkého napsat, alespoň zahlučují plebs dezinformacemi a bulvárními zprávami), anebo se „zákonně zkorumpování“ jen o darovanou (ukradenou) částku s vládními stranami podělí formou členských a jiných příspěvků. Nebo se odvděčí jen tím, že je volí a pro tuto volbu se angažují mezi spolu-občany. Pokud se tedy hlouběji podíváme do současného mechanismu moci, je zřejmé, že vládou vyhlášený „boj s korupcí“ je jen naoko, neboť **korupce začíná právě tam, kde je neomezená moc.**

Dopady na kvalitu zdravotnictví

Bylo spočítáno, že kdyby OSVČ platily stejné procento na pojistné, bylo by v systému zdravotnictví o 14 mld. Kč více a žádná krize by se nekonala. Avšak není třeba zvyšovat pojistné o tolik, když roční zadlužení nemocnic je mnohem menší než 1 miliarda korun. OSVČ mají právo na to, aby část příjmu (např. 20 - 30 procent) byla považována za „zisk podniku“, který nepodléhá odvodům pojistného (avšak jen tehdy, pokud by „zisk“ byl investován, nebo podléhal zvláštnímu investičnímu režimu, tzn. nemohl být použit pro osobní účely). Tehdy a jen tehdy by pojistné OSVČ mohlo být menší než 13,5 % (např. 9 až 11 procent) a zdravotnictví by finanční problémy nemělo.

Malé sazby pojistného pro OSVČ s vysokými příjmy však zapříčiňují **nedostatky ve zdravotnictví i nepřímo**. Bohatí OSVČ jsou totiž nepochybně inteligentní lidé (jinak by svého postavení sotva dosáhli). A navíc: jsou to lidé, kteří na sobě (nejen) nenechají „štípat dříví“. Kdyby tedy platili stejné vyšší procento pojistného jako zaměstnanci, nepochybně by jim stav našeho zdravotnictví nebyl lhostejný, jako je tomu dnes. Nejen to. Protože jde o inteligentní a vlivné lidi, snažili by se fungování našeho zdravotnictví zlepšit. Přinejmenším by ze své pozice poctivých plátců trvali na kvalitní zdravotní péči za svoje pojistné – bez korupce, zatímco dnes jim na stavu českého zdravotnictví vůbec nezáleží, když pro ně je díky korupci z „ušetřeného pojistného“ dostupná jakákoliv zdravotní péče.

Rozpočtové dopady

Vraťme se však k rozpočtovým dopadům diskutovaného zvýšení plateb pojistného. Na jeho základě bylo začátkem roku přes 50 tisíc nízkopříjmových OSVČ donuceno své živnosti opustit. Tím krize národní ekonomiky eskalovala, což se projevilo v rekordní 10,8% nezaměstnanosti v únoru tohoto roku. (Pozn.: Současný pokles nezaměstnanosti o 0,2 % neznamená, že nezaměstnaní, bývalí OSVČ, již zaměstnání našli. Jde totiž o každoroční sezónní pokles nezaměstnanosti v jarních měsících, ale meziročně [oproti stejnému období před rokem] se nezaměstnanost nesnížila.)

O 50 tisíc větší počet nezaměstnaných znamená měsíční výpadek příjmu pojistného minimálně ve výši 45 milionů korun (podle sazby před novelou zákona). Roční výpadek pojistného na zdravotní pojištění tak činí 540 milionů korun! O stejnou sumu 540 milionů korun musí za tyto nezaměstnané zaplatit stát navíc ze státního rozpočtu (zvýšit jeho deficit). Kromě toho nastane roční výpadek plateb na sociální pojištění (z něhož je financován penzijní systém) ve výši 1,08 miliardy korun, které rovněž musí zaplatit stát ze svého rozpočtu. Rovněž dojde k poklesu daňových příjmů státního rozpočtu a naopak ke zvýšení plateb státu na podporu v nezaměstnanosti. O kolik se celkem zvýší deficit státního rozpočtu a zadlužení státu, nebudu ani vypočítávat. Z toho je zřejmé (respektive: tím je zajištěno), že deforma veřejných financí bude (musí) v důsledku negativních dopadů první etapy deformy veřejných financí pokračovat (pokud se nezmění vláda). Sníží se podpora v nezaměstnanosti, sníží se sociální příspěvky, sníží se investiční a jiné výdaje státu a stát zavede omezení zdravotní péče financované z veřejného zdravotního pojištění. (Pozn.: Ministr Kubinyi již ohlásil zavírání dalších nemocnic.) Že ale ani ta omezená zdravotní péče nebude dostupná pro každého, není třeba dále vysvětlovat.

Z toho je zřejmé, že vládě na prosperujícím zdravotnictví nezáleží a že jí nezáleží ani na prosperitě státu a občanů (o státní pokladně nemluvě). Je tu i možnost, že vláda slepě vykonává svoje kroky na pokyn „vyšší moci“ (různých doporučení EU a expertů mezinárodních i tuzemských finančních institucí), což nepopírá větu předchozí.

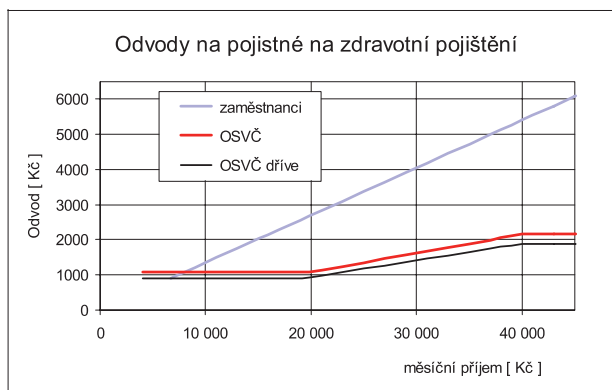
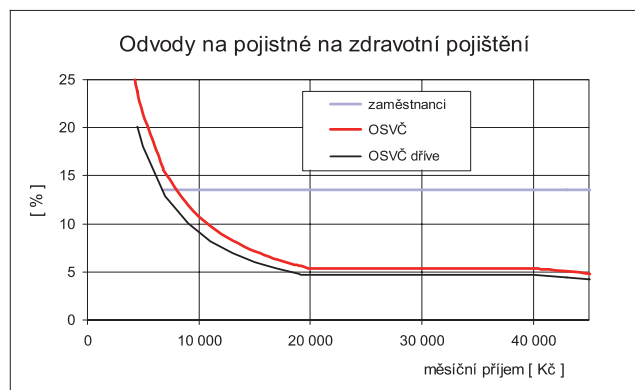
JAN KUKAČKA

P. S.

Zdalo by se, že kritizují vládu – a takových tu bylo. A neschopných vlád taky. Takže vlastně o nic nejde a není se nad čím vzrušovat. Jenže: tady jde o něco zcela jiného. Já upozorňuji na válku, sametovou válku, proti původnímu obyvatelstvu České republiky. Území je možno dobýt a jeho obyvatelstvo porobit válkou zbraní. Pak se obyvatelstvo stane jen zuboženou námezdní silou ve službách cizích dobyvatelů nebo kolaborantů.

A o to tu jde. Živnostníci jsou jen další skupinou obyvatelstva, kterou je třeba zbavit jejich vlastních živností (ekonomické samostatnosti) a postavit je na ulici do fronty statisíců nezaměstnaných, čekajících, až je cizí panstvo milostivě zaměstná, zn.: LEV-ně. Dnes zvoní hrana živnostníkům. Komu přistě?

(Svobodné noviny, roč. IX/2004, č. 2, str. 5)

PORUŠILI ZÁKON O VETERINÁRNÍ PÉČI?

aneb Kdo zavinil „nezvířecí“ podmínky u nás?

Naše bulvární média se předhánějí v uvádění drastických dramatických zpráv, ale podstatu našeho dramatu nám skrývají. Tentokrát jde zvířata, která jsou chována „v nezvířecích podmínkách“. Uhynulé kusy hovězího dobytka se válejí na polích. Kuřata hynou v drůbežárnách a do kafilerie jsou odvážena i živá. Podobně je tomu s ovci. A lovci senzací i všelijací „ochránci zvířecích práv“ troubí na poplach, žalují chovatele a dokonce i orgány veterinární péče a policii, že nezasahují včas. Tito chovatelé mají být vinní týráním zvířat!! A protože jsou „nezvířecí“, jsou i nelidští!!! Zkrátka, čím víc „humusu“ v médiích, tím lépe a radostněji se naší vládě daří „reformovat“ naši ekonomiku, aneb tento „humus“ vyrábět. Přitom si na sebe mohou brát masku div ne zachránců státu. Média totiž ukazují jen důsledky jejich politiky, a nikoliv příčiny těchto důsledků.

Nejsem zemědělec, který by k tomu řekl své a jadrněji. Nicméně příčinou všeho je naše ekonomická krize, kterou způsobily české vlády po sametové revoluci. Co si má počít chovatel hovězího, když k nám vláda dovolí dovézt z Anglie šílené krávy, jejichž dovoz Francie zakázala? Samozřejmě že levně. Anebo: co měli dělat chovatelé prasat, když k nám Holanďané dovezli dotované vepřové za „bezkonkurenční cenu“? To se tehdy vláda po půl roce, když „neštěstí bylo již hotovo“, nesměle „odvážila“ poněkud zvýšit dovozní cla (když naši zemědělci při vývozu do EU platili dovozní cla čtyřnásobná)! A jak mohou zemědělci svoji výrobu prodat, když vláda každoročně vyrábí další a další desetitisíce nezaměstnaných, kteří nemají na to, aby se dobře najedli. Zkrátka, na nejvyšších místech je vše děláno pro to, abychom naši výrobu (práci) prodat nemohli, anebo „v nejlepším“, aby pro nás byla ztrátová.

Co si pak mají chovatelé počít, když nemají odbyt a tím peníze. Pak nemají ani na vlastní obživu, natož na další a další potravu pro zvířata (která potřebují žrát i po vykrmení na prodej, čímž se náklady na krmivo prodražují). Přitom jsou zadlužení nákupem krmiva (včetně krmiva navíc, jsou-li zvířata „přechována“), a bankám musejí splácet včetně lichvářských úroků – jinak jim dají hospodářství do nucené dražby. Proto se nedivme, že nemají ani na odvoz uhynulých zvířat do kafilerie. Ano, podle naší televize jsou „opožděné“ stíhání za „špatné ošetřování a nezajištění odvozu do kafilerie“ (jako nedávno v drastickém televizním snímku jeden majitel ovci)!

Jenže: kdyby vláda neprováděla úspěšnou politiku ekonomické krize, tak by zvířata nejenže nehynula v „nezvířecích podmínkách“, ale naši zemědělci by prosperovali. Také by neprodávali svá hospodářství cizincům. To také obyčejní lidé i média často kritizují – na rozdíl od našich politiků, kteří zase naopak veřejně říkají, že jako „vlastníci“ na to mají plné právo! Jak by ne, vždyť krizové rozprodání naší země cizincům je politika vlád od počátku sametu! Co nerozprodá vláda, to rozprodají lidé sami. A co jiného si mají „vlastníci“ počít, když jim vláda znemožňuje řádné hospodaření!?

* * *

Zákon je zákon a na jeho základě budou zubožení (a tím účinné obrany/obhajoby neschopní) chovatelé byrokraticky potrestáni. Jenže celý národ „vesele hyne“ (vymírání národa je známým faktem) v nelidských podmínkách. Aby tomu tak bylo i nadále, je neustále krok po kroku zubožován zejména proto, aby neměl prostředky na vlastní obranu. Proto zatleskejme dalšímu (kolikátému již?) utažení opasků, které nás čeká zavedením další etapy deformy veřejných financí.

Kdy někdo efektivně obžaluje vládu, že porušuje základní lidská práva každého (!) občana na bydlení a na práci! Připravuje totiž svojí politikou lidi nejen o práci, ale zejména o dobře placenou produktivní práci a v důsledku toho i o bydlení! Není do nebe volající, že jsou lidé doháněni k sebevraždám v důsledku bezvýchodných existenčních podmínek? (Nedávno jsme byli svědky hrozbě sebevraždy skokem z padesátimetrového jeřábu, když nezaměstnaný občan chtěl demonstrovat svoje bezvýchodné postavení. Čin nebyl dokonán jen proto, že dotčenému občanu nejvyšší představitel města slíbil práci – na rozdíl od mnoha tisíc jiných dokonaných sebevražd v případech, kdy zoufalá situace lidí nikoho nezajímala.) Není do nebe volající, že máme letos rekordních 570 tisíc nezaměstnaných? Není do nebe volající, že ani řádně pracující občan nemá „dostatečný příjem“ na normální bydlení?

Proto neodsuzujeme neplatiče nájemného, jak nám to notoricky sugerují provládní média vyvolávající tak účelově zášť občanů proti sobě navzájem – aby se neobrátila proti vládě. Dokonce neodsuzujeme ani různé neplatiče daní, kteří podle médií „okrádají státní pokladnu a tím i ostatní, poctivé, kteří daně platí,“ (pokud neznáme skutečný stav věci). Stát totiž svojí ekonomickou deformou fakticky znemožnil české podnikání, respektive odsoudil každé české podnikání k bankrotu. (Pokud jsou výjimky, tak jen potvrzují pravidlo.) Odsudme vládu. Kriminalita totiž začíná u vlády, která například vědomě porušuje nejvyšší zákon státu, Ústavu, konkrétně tím, že vytváří protiústavní volební zákony (dáno Nálezem Ústavního soudu), aby sametová garnitura kolaborantů mohla despoticky vládnout až do splnění svého úkolu – dovedení českého národa na dno.

Neakceptujeme tedy státem a jinými kosmopolitními institucemi účelově podporované „ochránce práv zvířat“, akceptujeme ochránce práv lidí!

Má to však jeden háček. Snad každý to ví. Ochránce lidských práv, pod jejichž taktovkou davy v sametu zvonily klíči a vykřikovaly „Lidská práva!“, jsme tu již měli a vyklubali se z nich jen převlékači kabátů. Také jedna strana údajně chtěla namísto neefektivní socialistické ekonomiky zavést tržní ekonomiku. Namísto toho skvěle vybudovala ekonomiku „trhni, co můžeš“! A nahrabali si dost. Pak jiná strana šla předchozí vládě „po krku“ a po volbách se jejich vedoucí představitelé bratrsky objali v opoziční smlouvě. Proto „akce čisté ruce“ dopadla, tak jak dopadla.

Zato genocida českého národa nabyla na obrátkách, což se dnes hodí jako jedna ze záminek pro novou deformu veřejných financí (která genocidu ještě více urychlí a to bude záminkou dalších deforem). Naši podnikatelé, zemědělci, ale i zaměstnanci budou ještě více válcováni po vstupu do EU v důsledku nevýhodných a nerovnoprávných podmínek vyjed-

naných českými vládami! A lidé to tuší. Proto se obrana českých národních zájmů stala téměř módou a titíž „průkopníci lepších zítřků“ alias „průkopníci sametových tunelů“, kteří nevýhodné vnější politicko ekonomické podmínky pro Českou republiku vyjednávali (nota bene již od roku 1993) se chápou národní vlajky. A získávají preference dezinformovaných občanů, kteří již zapomněli! Také vznikne mnoho nových stran „těch lepších“, jako byli „ptáci, kteří uletěli na strom“ (US). Tak se v očích lidí politicky „očistili“, aby byli opět voleni a mohli ve špinavé politice dále pokračovat. Samozřejmě že paraziti na těle českého národa (mající proto dostatek finančních prostředků), se národních zájmů – „nového údělu“ české politiky chtějí chopit (v zájmu vlastních koryt). A jsou schopni pomoci špinavých peněz český národ v další demagogické volební kampani opět převálcovat.

Proto je třeba si připomenout Ježíšovo: „Podle skutků jejich poznáte je.“

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. IX/2004, č. 1, str. 6)

• • •

LIDUMILNÝ VYMAHAČ DLUHŮ aneb Kdo je vlastně tunelářem

Televize v jednom dokumentárním pořadu uvedla příběh o lidumilném vymahači dluhů a jedné podnikatelce. Ta si jako pracovnice v hoteliérství uvědomila, jak je tento obor výnosný, a na druhé straně, jak je sama svým zaměstnavatelem okrádána na mzdě. Rozhodla se tedy stát se hoteliérkou. Zkušenosti měla a měla i zástavu (chalupu své maminky s rozsáhlým pozemkem), potřebnou pro úvěr 40 milionů na postavení malého hotelu. Vše šlo dobře, jenže ouha. **Těsně před dokončením stavby banka (tehdy ještě státní) odmítla poskytnout poslední smlouvenou část úvěru.** Tím pádem paní podnikatelka zkrachovala, protože částku potřebnou na dokončení stavby nikde nesehnala. Neměla totiž žádnou další zástavu, majíc veškerý rodinný majetek zastavený u první banky.

Nedokončený hotel samozřejmě nevýdělal a začal chátrat. Dokonce se do něj nastěhovali bezdomovci, protože na hlídání svého majetku, přirozeně, podnikatelka neměla peníze. Samozřejmě že ani nemohla splácet předtím vyplacenou část úvěru, když jí banka porušením úvěrové smlouvy znemožnila hotel dostavět a vydělávat. Banka tedy sama vyrobila „špatný úvěr“ tím, že nesplnila úvěrovou smlouvu, a znemožnila tak dokončení investice, jejímž provozem by byl úvěr splacen.

Úvěr (bankovní aktivum) byl bankou označen jako klasifikovaný (nesplnitelný, resp. bezcenný), byť byl podložen hodnotou vytvořené investice (o majetkové zástavě úvěru nemluvě). Při privatizaci této banky (jejíž manažeři měli statisícové měsíční platy a milionové „zlaté padáky“) stát všechny „špatné úvěry“ bance zaplatil prostřednictvím Konsolidační banky, do které je převedl. Konsolidační banka (dnes Konsolidační agentura) však nic nekonsolidovala ve smyslu pomoci zhodnotit a uvést nedokončené investice v provoz – čímž by se úvěry staly splatnými. Konsolidační banka v první fázi „konsolidace“ pouze zaplatila za „špatné úvěry“ bance, které tato sama vytvořila. **Privatizátor banky (pardon, strategický partner) však tyto peníze vlastně dostal od státu darem jako zisk, který při koupi banky nezaplatil** (to bylo při privatizaci ignorováno). **Banky totiž měly ztráty z klasifikovaných úvěrů kryté opravnými položkami, které povinně vytvářely (samozřejmě že na úkor českých střadatelů, kteří dostávali nízké úroky z vkladů a českých podnikatelů, kteří [pro změnu] zase museli platit vysoké lichvářské úroky z úvěrů).** Ve druhé fázi „konsolidace“ dnes Konsolidační agentura klasifikované úvěry „zhodnocuje“ tak, že je prodává spekulantům na finančním trhu v průměru za 6 % jejich výše! (Pozn.: Tato hodnota platila ještě před rokem a půl. Dnes ekonom Komárek hovoří dokonce jen o 1,5 %.)

Za takovouto směšnou cenu tedy Konsolidační agentura prodala i úvěr naší podnikatelky v rámci obrovského, mnohamiliardového balíku pohledávek anglickým finančním spekulantům. Ti na nízké ceně obratem vydělávali, prodávajíc pohledávku „v malém“ (obdoba maloobchodu na trhu zboží). A tak tuto malou pohledávku koupil jeden soukromý vymahač dluhů. Za jakou cenu pořad neuváděl. Nicméně je zřejmé, že cena mohla být maximálně pět milionů korun.

Vymahač dluhů byl v pořadu uváděn jako lidumil. Nevyhodil totiž okamžitě maminku podnikatelky z rodinné chalupy, která byla zástavou za úvěr!!! Jen si všechn majetek zdokumentoval (rodinnou chalupu i nedokončený hotel) a zajistil, aby mu nebyl dále znehodnocován. Chystal se tyto nemovitosti podat. Dokonce dával podnikatelce naději, že ji úplně neožebračí. Podnikatelka však v závěru pořadu plačky sdělila obavu, že bude do konce života žít jako žebrák, když bude muset splácet úvěr – pohledávku včetně úroků (Pozn.: s odečtením částky, za kterou spekulanti stavbu hotelu oficiálně prodá), kterou s platem zaměstnance stejně nemá šanci splatit, a tudíž její maminka přijde o střechu nad hlavou.

Vymahač dluhů je však lidumil a pravděpodobně nechá maminku v chalupě dožít. Dokonce ani ženu úplně neožebračí. Splátky udělá „sociálně únosné“ (obdoba „sociálně únosné“ destruktivní politiky českých vlád), aby mu jeho „dojná kráva“ neumřela. Přitom je zřejmé, že nedostavěný hotel se dá prodat za částku vyšší, než byla nízká cena, kterou za ni anglickým spekulantům zaplatil. **V podstatě by tedy vymahač od bývalé podnikatelky neměl chtít splátky žádné, neboť skutečnou ztrátu – znehodnocení úvěru/investice vlastně zaplatil již stát tím, že pohledávku prodal s 94% ztrátou!** Jenže to, že spekulanti „díky“ špatnému hospodaření státu na státu i občanech vydělávají, je u nás považováno za legitimní příjmy dané „podnikatelskou schopností spekulantů“!

A tak spekulanti u nás mohou vydělat až dvojnásobek hodnoty „špatných úvěrů“. Jednou na státu, který koupil za plnou cenu a levně prodal a podruhé na dlužníkovi. Ziskají totiž dlužníkovu investici (kterou oficiálně prodají levně a rozdíl mezi skutečnou cenou si nechají refundovat tak, aby nebylo zřejmé, že jde o peníze za prodej investice) a dlužník

jim pak ještě celý zbytek úvěru zaplatí, nebo vydá majetkovou zástavu, která má mnohonásobně větší cenu než celý úvěr (*takové jsou totiž podmínky při poskytování úvěrů*). Není to však vina vlády, které špatným hospodařením státních institucí ožebračují nejen stát (a tím občany), ale i jednotlivé občany, které stát svojí antipodnikatelskou bankovní politikou a nelidskými, prospekulantskými zákony připravil o všechno.

Jenže: kdyby tomu tak nebylo, nemohli by v naší zemi za několik málo let vzniknout miliardáři. A stát přece musí vytvořit takové „podnikatelské prostředí“, aby u nás „efektivním podnikáním“ vznikli bohatí lidé, kteří se mohou srovnávat s Rockefellerem!!

P. S.

Toto byl příklad – detail – státní „ekonomické“ politiky v malém. Jenže zcela obdobně se stát a státní banky chovaly, i když šlo o velké úvěry. Mnoho našich velkých podniků státní banky podtrhly právě ve chvíli, kdy rozjížděly nasmlouvané zakázky. Co na tom, že banky porušily úvěrové smlouvy? Co na tom, že tím české podniky přišly na bankrot? Co na tom, že mnoho stovek tisíc lidí zbytečně přišlo o práci? Co na tom, že stát navíc špatné úvěry v rozsahu několika set miliard zaplatil?

Demagogicky se hovoří o tunelářích a neschopných podnikatelích, kteří prý tyto mnohasetmiliardové ztráty bankám způsobili. O úloze bank se cudně hovoří jen jako o „nezkušených pannách“, které těmto tunelářům a neschopným naletěly a „dávaly“ – úvěry. **Má se tak zakrýt skutečnost, že situace je v podstatných případech přesně opačná.** Vinen je stát a zase stát (státní banky). Tím nechci zcela generalizovat. Samozřejmě se našli i takoví „podnikatelé“, kteří si vzali úvěr a předem plánovali, jak se vyhnout jeho zaplacení. Nicméně i to je vina státních bank a státu, který takové „vymoženosti“ (jak se vyhnout placení a nebýt postižitelný) v rámci „ekonomické reformy“ a „legislativní smrště“ vytvořil.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VIII/2003, č. 4, str. 4)

• • •

JE ČESKÝ NÁROD NULOVÝ?

Jeden sudetský Němec kdysi v českém tisku prohlašoval, že „Češi jsou nuloví“. Zdůvodňoval to tím, že prý nemáme národní hrdost, národní program a národní elitu. Zkrátka, všichni prý jsme patolízalové, kteří za marku udělají pro cizince cokoli. Kdo si přečetl ten článek, říkal, že nás Němec-sudeták urážel. Nikoliv. On říkal jen pravdivé výtky na adresu českého národa, jaké by řekl každý normální člověk z jakékoliv země (pokud nezná příčiny našeho stavu a tím i našeho chování). Proto nemá smysl se rozhořčovat na sudetské Němce, že nás urážejí, když říkají pravdu (tím nemyslím jejich majetkové nároky). Nejen Němci, ale všichni cizinci se k nám chovají podle toho, jak se my (poníženě) chováme k nim. A to je naše chyba.

Poníženě se chová zejména česká vláda a právě v důsledku kroků českých vlád ponížení českého národa nastalo. Zdánlivě vlastenecké kroky dnešních politiků, jako odsouhlasení platnosti Benešových dekretů i v EU Parlamentem, nebo snaha dosáhnout u soudů neprolamování hranice restitučních nároků před rok 1948, či dokonce snaha o uzákonění toho, že prezident Beneš se zasloužil o stát, jsou jen naoko – na uchlácholení občanů. České právo totiž pro EU neplatí (navzdory všem zákonům a usnesením našeho Parlamentu), pokud to nebylo zakotveno v Přístupové smlouvě, a to nebylo. Právě proto Benešovy dekrety skutečně „nejsou překážkou našeho vstupu do EU“, jak se vyjadřuje Evropská komise. Tedy nikoliv proto, že by je EU uznávala, jak se nás snaží obalamutit vláda. (Vždyť jsme dosud ani neuzavřeli mírovou smlouvu s Německem, která by poválečný stav právně zakotvila. A to ani nemluvíme o skutečnosti, že jsme Němcům – nečinností českých vlád – „odpustili“ válečné reparace.) Přitom Benešovy dekrety již dávno (z důvodu nenáhodné „děravosti“ českých zákonů) prolomeny byly. A tento proces bude právě vstupem do EU pokračovat, ať naši zákonodárci „vyspraví“ české zákony, nebo ne.

Konečně: právě po podepsání Přístupové smlouvy se zvyšuje aktivita nejen sudetských Němců (o níž česká vláda říkala, že jde o politicky „bezvýznamnou“ aktivitu malé skupiny lidí, když oficiální německá vláda stojí na stanoviscích Německo-české deklarace). Poté, co jsme se EU „upsali“, i oficiální představitelé německé vlády začínají vystupovat proti Benešovým dekretům!

S naší ponížeností to však bude po vstupu do EU ještě horší. Přijdeme i o ta práva, která dosud máme, a cizinci u nás nabudou veškerá práva naše – včetně práv politických. Jako nemajetní však budeme, co do vlivu na chod státu, skutečně nuly – oproti bohatým cizím rezidentům.

Podívejme se však na naši „nulovost“ i z jiného pohledu. Čeho jsme za čtrnáct sametových let dosáhli, když naše průměrná životní úroveň dosud nedosahuje ani úrovně roku 1989? Přitom značná část naší průměrné životní úrovně je na dluh (stodesetmiliardový roční deficit státního rozpočtu), nebo za peníze získané rozprodejem národního bohatství. O tom se nikomu po sametové revoluci ani v nejhorším snu nezdálo. A jen tak mimochodem: dnes již Češi nedokáží (obrazně řečeno) vyrobit sami ani koloběžku – tedy skoro nic z toho, co dříve uměli. Proti námitkám jen tolik, že ani „naše chloubka“, škodovka, již není české auto. Je to německé auto, vyráběné německým vlastníkem na německém kolonizovaném území v Čechách, a čeští pracovníci ve Škodě-auto jsou pouze dobrovolně „nuceně nasazení“, protože dnes při uměle vyvolané půlmilionové nezaměstnanosti si nemohou práci vybírat. Pracují za otrockou mzdu (podobně jako za války v Reichu), i když tato mzda je relativně vyšší než v jiných podnicích u nás. Podobné „zvýhodnění“ nuceně nasazených (oproti těm, co žili v Protektorátu) však platilo za války také. Situace za války a dnes je zcela obdobná: Česko je sametový protektorát.

Skutečnou pravdou tedy je, že český národ je likvidován tak, aby v průběhu této likvidace nulový byl – a nakonec – aby nebyl vůbec. Naše skutečná nulovost však není vlastností českého národa. Je to stav, do kterého byl uvržen. Rozčítovat se tedy můžeme jen sami na sebe, že si to necháme líbit, respektive že to dopustíme.

Kdysi jsem se podíval na „**národní program**“ české vlády (z roku 1999, který byl každý další rok novelizován). Jednou „nosnou ideou“ tohoto programu bylo vydání naší země cizím drancovníkům a kolonizátorům z EU. Tento program totiž neměl žádné jiné pasáže, než jak se český stát podrobí požadavkům Evropské komise. V tomto článku není prostor na podrobné analýzy „národního programu“ založeného na Asociační dohodě s EU – tzv. „Evropské dohodě“, jejíž plnění Evropská komise vymáhá. Není ani prostor na analýzu Evropské dohody. Ale krátce řečeno: Evropská dohoda a všechno, co na ni navazuje, je pro naši republiku horší než Mnichov. Je horší i z jiného než věcného důvodu.

Po Mnichovu jsme všichni věděli, že jsme byli zaprodáni. Čeští politici a další vlastenci za pomoci celého národa organizovali odboj, ať doma, nebo v exilu. Žádný Čech (až na pár vlastizrádců) se cizím dobyvatelům nezaprodal. Zato po sametovém Mnichovu byli zrádní politici naopak oslavováni (hlavně médií, zaprodanými dříve). Téměř všichni tleskali, doufajíc, že se konečně naše životní podmínky zlepší!!! Všichni čeští občané však byli podvedeni klamavými výroky státníků (stejně jako letos při referendu).

Ačkoliv je obsah Asociační dohody děsivý, téměř nikdo ji nečetl (autor ji četl poprvé v roce 2001). Ani se o této, do té doby nejdůležitější mezistátní dohodě, příliš nepsalo. Možná to byl tajný vládní příkaz, anebo se média zabývala spíše tím, co nás tehdy nejvíce pálilo – problémy vzniklými v důsledku ekonomické deformy. Zrada se tedy udála téměř tajně – nenápadně. Záludnost (a tajnost) této zrady spočívala také v tom, že okamžitě po podepsání Asociační dohody se jakoby vlastně nic zvláštního nestalo. Oklešťování českého státu, jakož i zabírání českého území a uvádění českého obyvatelstva do cizího otroctví totiž teprve poznenáhla a postupně (ale nenávratně) začalo. V důsledku drtivých a nerovnoprávných ekonomických podmínek Asociační dohody byla postupně zničena česká ekonomika a lidé ani netušili, jaké jsou skutečné příčiny našeho ekonomického kolapsu. Naopak cizí dobyvatelé (zahraniční kapitál) jsme vítali jako své zachránce, kteří nám „dávají“ ztracenou práci.

Nicméně: prvotní akt ničení životaschopnosti a obranyschopnosti českého národa (který byl i prvotní příčinou destrukce české ekonomiky) nastal prachspoustou krádeží po startu ekonomické deformy v roce 1991. Došlo totiž, zcela nesmyslně, k šokovému zvýšení cen o 28 % a tím ke snížení životní úrovně. Od té doby se v okrádání občanů na příjmech (a nejen na nich) neustále pokračuje. K prvotnímu okradení došlo mj. proto, aby mohlo následovat další okrádání!!! Okradení lidé-nuzáci, kterými jsme se přes noc stali, nemají totiž čas ani prostředky, aby se starali o politiku – a měli dobré informace. (Pozn.: Víme, že dobré informace mají cenu zlata.) Dalším momentem, který se táhne celým sametem jako „červená nit“, je sociální únosnost okrádání a všech destruktivních kroků, o něž se vlády až dosud pečlivě staraly, abychom se ze sametu neprobudili dříve, než bude zdárně dokončen.

Jde o to, že i nuzáci nebo politicky dezorientovaní lidé se mohou vzbouřit, když jejich okradení přesáhne určitou mez. Přesto i prvotní okradení v r. 1991 mnozí tleskali. Většina dezorientovaných lidí totiž přijala podvržený demagogický názor, že snížení životní úrovně (utahení opasek) je nutná oběť, abychom se v budoucnu měli lépe. (Pozn.: Že jsme, podvedeni, přistoupili na utahování opasek „na věčné časy a nikdy jinak“, dokazuje i současná vládní deforma veřejných financí.)

Akty zrady českého obyvatelstva letos vyvrcholily podepsáním Přístupové smlouvy k EU, jejíž dojednávaný obsah vláda po celé mnohaleté období tajila. Je to smlouva o ztrátě jakékoliv státní suverenity (dokonce i uvnitř státu) a více než podepsání bezpodmínečné kapitulace – je to smlouva o vydání českého území cizincům a o jeho úplné (např.: ekonomické, kulturní i politické) kolonizaci cizím živlem za podmínek výhynu českého obyvatelstva. To je horší než protektorát. Je to obdoba německého plánu na „konečné řešení české otázky“.

I po podepsání Přístupové smlouvy však dezinformovaní lidé tleskali, dokonce byli nadšení a „hrdí“, že konečně „vstupují do Evropy“. Největší perfidností vstupu do EU však je, že o tom nerozhodla vláda (ta jen dojednala dosud nemedializované zničující podmínky), ale dezinformovaní lidé v referendu! Důvod byl ten, aby politikové později mohli odbývat protesty nespokojených občanů tím, že si to přáli/rozhodli lidé sami, a nikoliv oni – politikové!!!

Zásadním momentem, že lidé rozhodli pro EU, však (vedle dezinformovanosti občanů a lživé vládní propagační kampaň) byla od počátku sametu účelově vytvořená nouze. Lidé v nouzi chtějí něco lepšího a v EU se mají lépe. Dezinformovaní lidé při hlasování v referendu doufali, že po vstupu do EU budou stejně bohatí, jako dnešní Evropané. Jenže s podobnými, ba většími nadějemi jsme před třinácti lety volili Občanské fórum, jehož reálná politika pokračuje dodnes! (Pozn.: *Když se chudý nebo zchudlý spojí s bohatým, neznamená to, že také bude bohatý. Boháčem se někdo může stát také právě na úkor jiných, kteří zchudli. Když se tedy boháč spojí s chudým, tak nikoliv proto, že mu něco chce dát, ale že na tom ještě více vydělá – jen ještě více rozšiřuje možnosti svého bohatnutí. To je princip rozšíření EU.*)

Uvržení národa do bída je tedy více než účelné. Pak je totiž schopen v nevědomosti hlasovat i pro svoji vlastní likvidaci. To je tajemství špinavých politiků – postavit před lidi vidinu znatelně odlišnou od okamžité situace a slibovat, že jedině oni a jejich politika naplnění této vidiny zajistí. Výsledek je však vždy přesně opačný.

Český národ tedy oficiálně nemá vlastní národní program, protože byl okraden, a to nejen na příjmech, ale hlavně o správu svého národního bohatství a státu jako celku. Proto nemá sílu ani prostředky na politiku a na vytvoření reálného národního programu, který by politicky prosadil. Ti, kteří se za národní elitu vydávají, jsou (možná i nevědomky) vlastizrádci, zneužívající prostředků národa k jeho likvidaci. Zde totiž platí i to, co bylo napsáno výše. České politické „holé zadky“ se spojily s cizími boháči, kteří je jen chytře využívají k okrádání vlastního národa.

Přesto u nás existují vlastenecké politické strany, které svůj národní program mají. Vzhledem k politické cenzuře se však do sdělovacích prostředků nedostanou a dokonce ani v předvolební kampani jim není dán prostor. A jen tak mimochodem: podle nálezů Ústavního soudu byly všechny volební zákony u nás od roku 1990 protiústavní (předchozí období samozřejmě nehodnotím)!! To je i důvodem, proč u nás není alespoň taková demokracie, jaká byla za první republiky, respektive proč je u nás mnohem horší totalita než za socialismu.

Každý, kdo čte tyto řádky, si musí uvědomit, že dnešní politický establishment mu prosperitu nezajistí. Každý z nás se musí postarat (žádný Godot). Musíme si uvědomit i to, že politicko-ekonomické podmínky jsou pro české občany drtivé (pokud se nedají na stranu dobytých, což ale všichni nemohou), takže vlastní soukromou ekonomickou aktivitou, prosperity dosáhnout nemůžeme. (Pozn.: Výjimka jen potvrzuje pravidlo. Ale i ti, kteří se mají dobře, se tak nemají mít stále.) Jedinou možností, jak dosáhnout prosperity, je změnit politicko-ekonomické podmínky na skutečnou demokracii, při níž bude prováděna dobrá ekonomická politika. Záleží jen na nás, na každém jednotlivci, zda naše děti a my sami budeme „svobodní“ otroci (jako dnes), nebo svobodní lidé. To znamená, že lidé musí sami dělat politiku, anebo (pokud nemají chuť ani čas) by měli podporovat ty poctivé vlastence a skupiny, kteří to dělají. Je to jediné východisko, jak se osobně nedostat do stavu zoufalství, v němž se již dnes značná část národa nachází. Svobodu nám nikdo nedá. Za ztracenou svobodu se (tvdě) platí. Jednou z možností je podporovat a rozšiřovat Svobodné noviny.

BOHUSLAV BRUNČVÍK

P. S.

Nejsem vydavatelem Svobodných novin zaplacen ani naveden, abych dělal těmto novinám propagaci. Jako občan však vím, že poctiví novináři nemají kam psát, co by chtěli. Když někde píší (přitom mnohdy za vysoké platy nebo honoráře), musejí psát jen to, co chce majitel. Většina „českého“ tisku je v cizích rukou. Dále vidím a slyším z „českých médií“ jen samou lež a polopravdu – demagogii. Taková média však k informovanosti českého národa nepřispívají, nýbrž naopak. Lidé by byli lépe informováni, kdyby oficiální média nebyla. Svobodné noviny (i když mám k mnohým článkům výhrady) jsou jednou z mála tiskovin, které se o objektivní informování národa snaží.

(Svobodné noviny, roč. VIII/2003, č. 3, str. 4)

• • •

REFORMA VEŘEJNÝCH FINANČÍ, NEBO DEFORMA?

Veřejné finance musí být zdravé. To je krédo vládní reformy veřejných financí. Proto si máme opět utáhnout opasky. Zdá se to být logické, neboť nikdo nemůže žít trvale na dluh, tedy ani stát. Jenže „jednoduché pravdy“ jsme slyšeli i při startu ekonomické reformy. Také jsme si kvůli nim utáhli opasky. A jak to dopadlo?

Omezení výdajů, jakožto „logické“ východisko z deficitního financování, platí pouze pro malou hospodářskou jednotku (i pro jednotlivce a rodinu), ale nikoliv pro stát. Navíc jde pouze o jedno ze dvou možných východisek. Druhým, tentokrát zcela logickým, východiskem je dosáhnout vyšších příjmů státního rozpočtu zvýšením hospodářské aktivity. O takovéto východisko z krize veřejných financí však vládní reforma vůbec neusiluje, nýbrž naopak. **Výsledkem reformy veřejných financí bude ekonomický útlum. A nejen to. O částku, kterou stát na výdajích pro veřejný sektor „ušetří“, se sníží daňové příjmy státního rozpočtu, nehledě na další negativní dopady.** Proto lze vládní reformu veřejných financí charakterizovat známým rčením: „Šetřit se bude, ať to stojí, co to stojí.“

Vládní rozpočtová reforma – útlumová ekonomická spirála

Pro stát neplatí vše, co pro jednotlivce a nebo pro malou hospodářskou jednotku, protože stát je makroekonomická jednotka, v níž občané a jednotliví producenti mezi sebou spolupracují – slouží jeden druhému navzájem (vzájemně si vyměňují – nakupují svoje zboží a služby). Občané a producenti jsou podle svých činností rozděleni v sektorech národního hospodářství mezi nimiž probíhá směna produktu v makroekonomickém měřítku. Veřejný sektor (jeho zaměstnanci a podniky) nakupuje produkt sektoru soukromého (investičního i spotřebního). Když stát omezí výdaje na veřejný sektor, nastane útlumová poptávková spirála, neboli postupně poklesne poptávka po produktu všech sektorů národního hospodářství. Následkem toho se sníží celková velikost domácího produktu a tím i příjmy státního rozpočtu oproti stavu bez rozpočtových škrtů. Z tohoto důvodu jsou škrtů výdajů státního rozpočtu na veřejný sektor zcela kontraproduktivní.

1. Útlum veřejného sektoru

V prvním kole útlumu se sníží velikost produktu veřejného sektoru a zvýší se nezaměstnanost. Zaměstnanci, podniky a instituce veřejného sektoru budou mít nižší příjmy, čímž se sníží daňové příjmy státního rozpočtu. **Snížení výdajů na veřejný sektor tedy „v prvním kole“ zvýší nároky na státní rozpočet (sociální dávky) a sníží daňové příjmy státu z veřejného sektoru.** Tím však ekonomický útlum nekončí.

2. Útlum spotřebního sektoru

Zaměstnanci veřejného sektoru jsou současně i spotřebitelé. Proto jejich celkově nižší disponibilní příjmy znamenají i nižší výdaje na nákup zboží a služeb. **Tím se sníží odbyt produktu spotřebního sektoru a v důsledku toho i velikost tohoto produktu.** Rovněž se zvýší nezaměstnanost. V každém případě poklesnou příjmy ve spotřebním sektoru a tím i příjmy státního rozpočtu. Navíc se rovněž zvýší nároky na státní rozpočet v důsledku zvýšené nezaměstnanosti.

3. Útlum investičního sektoru

Třetí kolo útlumu pak nastane tím, že celá česká ekonomika v důsledku nižších příjmů a ztrát bude méně spořit, čímž se sníží přírůstek úspor (nebo může dojít i k jejich celkovému poklesu). Pak ovšem bude i méně finančních prostředků na investice a nastane útlum v sektoru investičním, což rovněž znamená zvýšení nezaměstnanosti (zvýšení nároků na státní rozpočet) a snížení daňových příjmů státního rozpočtu.

Přítom jsou úspory nezbytné na financování investic – na inovaci a modernizaci, aby naše ekonomika byla po vstupu do EU konkurenceschopná. Za podmínek nastavených reformou veřejných financí však nebude.

Vedlejším negativním efektem ekonomického útlumu v důsledku snížení výdajů na veřejný sektor bude úpadek/zánik českých podniků veřejného, spotřebního i investičního sektoru a jejich laciné skoupení (převzetí) zahraničními investory. Případně dojde ke zvyšování zadluženosti těchto podniků a institucí (například nemocnic), když k jejich bankrotovému převzetí zahraničními investory dojde později.

Expanzivní versus deficitní rozpočtová politika

Expanzivní rozpočtová politika stimuluje růst domácího produktu na základě zvýšení rozpočtových výdajů nad úroveň příjmů. Je však zcela nesprávná úvaha, že toto zvýšení musí být financováno dluhem, jak se domnívala vláda ČSSD ve falešném přesvědčení, že dělá keynesiánskou expanzivní rozpočtovou politiku. Expanzivní rozpočtová politika totiž k zadlužování státu nevede právě proto, že vede ke zvýšení domácího produktu, což znamená i zvýšení příjmů státního rozpočtu.

Zde jsme u zásadního rozdílu mezi deficitní rozpočtovou politikou a expanzivní rozpočtovou politikou. Rozdíl mezi nimi je ve způsobu financování vyšších vládních výdajů. V případě, že vláda použije na počáteční financování deficitu peníze z centrální banky – **peněžní financování**, k deficitu nedojde, respektive bude celkově nepatrný v důsledku postupného zvyšování daňových příjmů. V případě, že si vláda vypůjčuje od soukromého sektoru – **dluhové financování**, vzniká trvalý rozpočtový deficit, neboť tím k ekonomickému růstu nedojde.

Restriktivní rozpočtová politika – dluhové financování

Pokud si vláda půjčuje peníze od soukromého sektoru, jako to dělala dosud (například vydáváním státních obligací), dochází v soukromém sektoru k omezení poptávky, zejména investiční, neboť část národohospodářských úspor (normálně financujících investice) je přesunuta do financování vládních výdajů. Dochází tím k takzvanému „vytěšňování“ neboli zvětšování podílu státního (veřejného) sektoru na úkor sektoru soukromého. Makroekonomickým prostředkem tohoto vytěšňování jsou vysoké úrokové míry z úvěrů. To ovšem představuje národohospodářské ztráty z výpadku produkce a omezení ekonomické aktivity, neboť vysoké úrokové míry z úvěrů jsou hrotem produktivního podnikání. Proto ke zvýšení domácího produktu nedojde, ale zato dojde k trvalému narůstání státního dluhu. Deficitní hospodaření nikdy žádnou vládu a žádnou zemi z krize nevyvedlo.

Expanzivní rozpočtová politika – peněžní financování

Rozpočet však není třeba uvést do trvalého deficitu, pokud vláda použije na počáteční financování deficitu peníze z centrální banky (například ze svého vkladu – ze státních finančních aktiv). Dojde totiž k postupnému ekonomickému růstu a tím ke zvyšování daňových příjmů na takovou velikost, která se rovná rozpočtovým výdajům. Důvodem je, že finance, které si vláda dříve od soukromého sektoru vypůjčovala, zůstanou v soukromém sektoru. Protože jde o úspory, bude více peněz na investice a nastane ekonomický rozvoj.

1. Investiční rozvoj

Vyšší výdaje na investice (například do bytové výstavby, nebo na technologie, či zvýšení hodnoty kapitálu podniků) znamenají vyšší příjmy v investičním sektoru, jakož i vyšší daňové odvody tohoto sektoru. Samozřejmě že dojde i k vyšší poptávce po pracovních silách a ke snížení nezaměstnanosti. **První kolo rozvoje tedy znamená snížení nároků na státní rozpočet (v sociálních dávkách) a zvýšení příjmů státního rozpočtu.**

2. Rozvoj spotřebního sektoru

Druhé kolo rozvoje nastane v důsledku vyšších příjmů podniků a zaměstnanců investičního sektoru. Zaměstnanci investičního sektoru jsou totiž současně i spotřebitelé a vyšší příjmy zaměstnanců investičního sektoru v důsledku zvýšení odbytu (i v důsledku zvýšení jejich počtu) znamenají i větší nákupy v sektoru spotřebním. **Tím nastane zvýšení produktu spotřebního sektoru a dojde i ke zvýšení příjmů zaměstnanců a podniků ve spotřebním sektoru.** V důsledku zvýšené poptávky budou podniky spotřebního sektoru nabírat nové zaměstnance a sníží se nezaměstnanost. Tím se rovněž sníží nároky na výdaje státního rozpočtu (nižší sociální dávky) při zvýšení příjmů státního rozpočtu.

Výsledkem expanzivní rozpočtové politiky v důsledku peněžního financování je, vedle zvýšení životní úrovně i zvýšení daňových příjmů státního rozpočtu o velikost původního ročního plánovaného deficitu a snížení sociálních výdajů. Tak zbudou i peníze na šestnáctitřídní platovou stupnici ve veřejném sektoru. Expanzivní rozpočtová politika však bude mít i kladný dopad na financování zdravotnictví, neboť vyšší HDP znamená i vyšší odvody pojistného na zdravotní pojištění.

Důvodem deficitu je deficit

Státní rozpočet se dělá na konci roku na rok následující. V podstatě se vychází z odhadu „expertů“ o vývoji HDP v příštím roce a daňové kvóty, jejichž součin dává příjmy státního rozpočtu. Výdaje se pak stanovují, jako tyto odhadnuté příjmy plus stanovený deficit státního rozpočtu. Jenže takto naplánovaný objem výdajů státního rozpočtu a objem finančních prostředků stažených z úspor obyvatelstva a podniků (z investičního sektoru) způsobí, že agregátní poptávka – poptávka po domácím produktu (kolik z domácího produktu se prodá konečným uživatelům) bude přesně taková, kolik „experti“ odhadli – naplánovali. Potom i příjmy státního rozpočtu budou takové, jak bylo stanoveno „státním plánem“ – státním rozpočtem.

Namísto dřívějšího socialistického plánování (kdy jsme se v práci mnohdy „nepřetrhli“ a přitom „měli svoje jisté“) tak dochází k totálnímu monetárnímu plánování, které je mnohem horší. Domácí důchod (tj. celkové příjmy

za vytvořený produkt v České republice) nemůže v žádném případě překročit jeho monetárně naplánovanou a pomocí rozpočtové politiky realizovanou velikost – i kdybychom se „přetrhli“. Nejen to. Za vyšší produktivitu jsme trestáni. Cokoliv totiž vyrobíme „nad plán“, je neprodejné v důsledku monetárního omezení agregátní poptávky. To jsou naše ztráty – dluhy, v jejichž důsledku se naše ekonomika dostává do insolventnosti a bankrotuje.

JAN KUKAČKA

P. S.

Čtenář se asi zeptá, proč tomu tak je, když východisko z deficitu, z ekonomické krize a z nezaměstnanosti je „tak jednoduché“. Odpověď je nasnadě. Po zničení (nejen) české ekonomické vědy, nemá vládnoucí garnitura nikoho, kdo by rozuměl makroekonomii. Důkazem je i skutečnost, že na Ministerstvu financí neznají ani nejzákladnější makroekonomickou veličinu – agregátní poptávku, bez níž nelze provádět žádné makroekonomické analýzy. Tu totiž ve svém rozpočtovém „kutilství“ (viz Státní závěrečný účet za rok 2002, respektive, za všechny roky od startu „ekonomické reformy“) definují nesprávně jakožto hrubý domácí produkt plus dovoz, což je hodnota o 1,5 bilionu korun větší než skutečná agregátní poptávka. Kromě toho má vláda na rozpočtovou politiku „externí poradce“, kteří však mají svoje základní zaměstnání u spekulativních finančních institucí. Ti pak přirozeně vládě radí nikoliv ve prospěch státu a jeho hospodářství, ale svých zaměstnavatelů. A tak spekulativní finanční kruhy bohatnou na krizi české ekonomiky. Bohatnou i na zadlužení českého státu (vysoké úroky ze státního dluhu), které ve skutečnosti odstranit nechťejí. **Reforma veřejných financí je fraškou, která ve skutečnosti zadlužování státu odstranit nemá. Výsledný každoroční deficit státního rozpočtu v roce 2006 má totiž být „pouhých“ sto miliard korun ročně!** Navíc se rozpočtové škrty jenom promítnou do zvýšení zadlužení českých podniků i státních institucí (například nemocnic). Ty pak spekulantští finančníci „obětavě“ převezmou do svého vlastnictví jejich odkoupením za bankrotovou cenu. Inu, směle vytýčená cesta na dno musí pokračovat až do vítězného konce.

(Svobodné noviny, roč. VIII/2003, č. 3, příloha str. III)

• • •

POVODEŇ A EU ANEB 1+1 JE „KOLIK JE LIBO“

Někomu se bude zdát, že loňská povodeň a vstup do EU spolu nemají nic společného. Mají. Dopad povodně na naši situaci po případném vstupu do EU je mnohem větší než oficiální vyčíslení povodňových škod. To ale není předmětem tohoto pojednání. Společným jmenovatelem situace v době povodně i našeho přistupování do EU (které trvá od „sametové revoluce“) je nezodpovědnost sametových vlád. Ty se vůbec nestarají (nestaraly) o to, aby stát fungoval, neboť jejich hlavní náplní práce bylo a je plnění pokynů a přání světových velmocí (USA, EU) a nadnárodních i evropských institucí a korporací. Od „sametu“, namísto abychom se starali, jak lépe hospodařit, plníme diktát nových skutečných vládců naší země – cizinců (nyní již nikoliv z Moskvy, ale z Bruselu nebo Washingtonu). To je hodně práce, pro kterou našim vládám již nezbývá čas na vlastní politiku. Tato práce přitom vůbec není v souladu se zájmy českého obyvatelstva. Provádění pokynů ze zahraničí znamená poškozování českého obyvatelstva jako celku. Aby tuto destruktivní činnost mohly vlády vůbec provádět, musely část obyvatelstva korumpovat. Například ředitelům státních podniků a bank, ale i jiných institucí byly umožněny nebetyčné příjmy přesto (vlastně právě proto), že tito svoji práci vůbec zodpovědně nevykonávali. Kdyby například vedoucí hospodářští pracovníci měli být placeni z toho (podle toho), jak jejich podniky fungují, nevydělal by si ani „na slanou vodu“. A to i tehdy, kdyby pracovali skutečně zodpovědně. Tak ekonomicky drtivé jsou podmínky přijaté od cizinců (mj. na základě Asociační dohody). Pak by ovšem tato elita národa proti sametové politice protestovala a spolu s ostatním obyvatelstvem by sametovou vládu smetli, respektive, zasadili se o zrušení sametové politiky. Tomu zabránila (vedle dalšího) právě tato korupce – umožnění žít jedněm na úkor druhých a absolutní benevolence ze strany státu k nezodpovědnosti při správě státního majetku a k nezodpovědnosti ve státní správě a veřejném sektoru obecně (například i v soudnictví). To je, spolu s prozahraniční činností určitých vládních špiček, syndrom úpadku českého národa (v rámci současného nedemokratického systému nevyléčitelný). V naší zemi na nejvyšší úrovni nikdo za nic nenese zodpovědnost. Odpovědnost prý je pouze politická (že v příštích volbách nebudou zvoleni). **Situace dnes však již došla tak daleko, že si nejvyšší špičky samy vůbec svoji zodpovědnost ani vinu na tristním stavu českého státu neuvědomují. Je proto nesprávné jim cokoliv vyčítat a z něčeho je vinit. Jsou totiž, stejně jako obyvatelstvo, pod mediálním tlakem prozahraničních sdělovacích prostředků a prozahraničních „odborníků“ – externích poradců vlády.** Vláda totiž vlastní skutečné odborníky nemá. Vláda a zaměstnanci ministerstev jsou pouze „dobří úředníci“, kteří zodpovědně vykonávají pokyny shora a „odborníků“. Na základě toho považují svoje super příjmy za samozřejmé. Považují za samozřejmé, co se v našem státě děje i proto, že vůbec nejsou nuceni o tom přemýšlet, dokud nedojde ke krizové situaci. Ale i pak řeší takovou krizi nikoliv zásadně – z gruntu, ale pouze „kosmeticky“ – formálně, jako je tomu dnes při krizi veřejných financí. Jedinou věcí, která skutečně intenzivně zaměstnává mysl mocných, je, jak se ještě více zalíbit svým „chleboďárcům“ a jak se udržet ve svém postavení, aniž „by kapli božskou“ a přiznali vlastní chyby (které si nota bene ani nepřipouštějí). Zejména pak jejich mysl podstatně zaměstnává, jak svoje pohádkové příjmy utratit – dobře investovat. Utratit stotisícové částky „dá fušku“. To ví každý, kdo stráví nákupem i několik hodin, a přitom utratí pouze několik set korun. Proto již ani nemají čas přemýšlet, že stát by mohl fungovat lépe – ve prospěch občanů. Proč by také přemýšleli, když v Evropské unii, jejíž požadavky svědomitě plní, to nikoho nezajímá. (Pozn.: Pro kohokoliv z EU totiž platí, že čím budou Češi chudší, tím budou oni bohatší.)

Každý člověk se hlavně stará o to, jak si zlepšit svoje postavení, svoji životní úroveň. Proto hlavně normální (dnes chudí) lidé hledají příčiny jejich bídy (rovněž obecné i konkrétní příčiny celkové bídy) a snaží se o jejich odstranění. Bohužel, při absenci demokracie je jim to málo platné.

Povodňová katastrofa – důsledek nezodpovědnosti

V článku *Povodeň aneb Stát jako škodná* bylo popsáno, že správná funkce Vltavské kaskády mohla povodňovým škodám zabránit, nebo je podstatně zmírnit. Není vůbec pravdou (jak bylo nesprávně sugerováno médií i státními úředníky), že by přehrady musely být zaplněné jen do dvou třetin, aby měly dostatečný zádržný prostor k zadržení povodně. Například u Orlíku stačilo jen tři dny před kulminací přítoku (na základě výstrah a varování Českého hydrometeorologického ústavu – ČHMÚ) více odpouštět, aby tím vytvořený zádržný prostor byl dostatečný k transformaci povodňové vlny na odtok, který je bezpečný krajině pod přehradou. Bylo dále uvedeno, že (po kulminaci výše přehradního jezera) Orlík zcela zbytečně odpouštěl až 1400 kubických metrů za vteřinu více, než činil přítok, což znamenalo zvýšení hladiny Vltavy v Praze až o dva a půl metru. Bylo rovněž uvedeno, že vodní dílo Lipno záměrně udržovalo vysokou hladinu přehradního jezera (a tím si snižovalo zádržný prostor), aby Holanďané mohli na svých velkých jachtách přistávat u svého rekreačního zařízení na břehu jezera. Bylo napsáno, že Slapy nezachytily „ani kapku“ povodně a veškerou vodu, která přitekla z Orlíku pustily na Prahu. To bylo zjištěno na základě očitého svědectví z místa. Po zveřejnění článku to však rovněž potvrdily údaje Povodí Vltavy – PVL. Z nich navíc vyšlo najevo, že Slapy vůbec nevyužily objem zádržného prostoru k zachycení povodně.

Dodatečně, na základě nových údajů PVL a ČHMÚ o průběhu povodně, bylo zjištěno mnoho dalších „děsivých“ skutečností. Děsivých pro obyčejného občana, který škody nese na svých vlastních bedrech a doplácí na ně (jak zvýšením daní, tak snížením výdajů státního rozpočtu na veřejně prospěšný sektor), ačkoliv tyto škody vzniknout nemusely. Avšak státním byrokratům, zodpovědným za povodňové škody, ani nové údaje nic neřekly. Vše totiž probíhalo podle platných – **špatných** – manipulačních řádů, které sami „vymysleli“ a podle nichž je „maximálně přípustná výše hladiny přehrad“ taková, která neohrožuje rekreační provoz na přehradních jezerech. Tito „odborníci“ se na povodni navíc ještě „přiživí“, když „zodpovědná pracoviště“ od vlády dostanou navíc 60 milionů na „analýzu povodně“ – na to, aby zatloukali, zatloukali a zatloukali.

Povodňová interpelace

Skutečnosti kolem povodně v předchozím článku (ale i další technické věci, které se do článku nevešly) byly obsahem interpelace poslance Václava Exnera na předsedu vlády. V interpelaci byla obsažena i skutečnost, že i když na přehradách „zaspali“ a před povodňovou vlnou nepředpouštěli, nemuseli po příchodu povodňové vlny z přehrad odpouštět ničivý odtok. Například Lipno mohlo mít jen poloviční odtok a hladina jeho obrovského jezera o rozloze 49 milionů čtverečních metrů by se zvýšila o pouhých 20 cm (!) oproti výšce skutečně dosažené. Přitom by byla ještě 2 metry pod korunou hráze.

Pokud jde o Orlík, tak Ing. Báča z Povodí Vltavy prohlásil: „Chránit Prahu by znamenalo zatopit Písek.“ Proto jsem dodatečně zjišťoval, co by se stalo, kdyby odpouštěl pouze neničivých 2000 kubických metrů za vteřinu – i poté, co jeho obsluha „zaspala“ a nepředpouštěla. Bylo zjištěno, že hladina Orlíku by dosáhla pouze 358,2 m n. m. a to je méně než nadmořská výška Písku! Dosažení této výšky přitom není nic „mimořádného“ (pokud nečteme manipulační řád), neboť základní (nikoliv povodňový) materiál PVL říká, že: „**Plné vzduť nádrže Orlík dosahuje na řece Otavě až k Písku.** Navíc by Písek zvýšením hladiny Orlického jezera vůbec nemohl být zatopen, když již zatopený byl. Ve stejném čase, kdy Orlík pustil na Prahu povodeň, tj. 13. 8. 2002 v 11 hodin (aby chránil Písek), Otava v Písku kulminovala na výšce 8,5 m při průtoku 1200 m³/s.

Odpověď předsedy vlády na interpelaci není jeho odpovědí, a nemohu mu tedy podsouvat, že by vědomě lhal. Nechal si ji vypracovat od „odborníků“. To je obdobné, jako když za socialismu na stížnost občana odpovídal ten, proti němuž stížnost směřovala. Proto byla odpověď ve stylu „jeden o koze a druhý o voze“. Neboli: všechno bylo v pořádku, respektive „byla příliš velká voda“, kterou nikdo nenaplánoval, a tedy nikdo žádnou odpovědnost nenese. Přesto byly v odpovědi uvedeny další velice kuriózní informace. Jedna šokující informace je, že Praha nebyla zatopena ještě více, než byla díky havarijnímu přerušení provozu elektrárny na Orlíku. „*Tím došlo ke zmenšení kapacity zařízení převádějících vodu přes hráz o 600 kubických metrů za vteřinu. Protože pak ani kapacita plně otevřených přelivů a výpustí nestačila na převedení v té době kulminujícího přítoku, došlo nekontrolovaně ke stoupnutí hladiny až na kótu 355,17 m n. m.*“,“ píše se v odpovědi na interpelaci! **Pan premiér tím implicitně napsal, že kdyby bylo „vše v pořádku“ a nedošlo k havárii na elektrárně, tak by hladina v Praze byla o další jeden metr vyšší!** Korunu všemu nasadila „informace“ o „maximálním využití kapacity“ vodního díla Orlík. Voda v nádrži prý dosahovala 0,5 metru nad korunu hráze a „**vodu na koruně hráze zadržovaly pouze provozní objekty a konstrukce mostovky**“. Při ověřování této „informace“ bylo zjištěno, že maximální dosažená výše hladiny na Orlíku byla o 6,3 metru níže, než je nadmořská výška mostovky!

Přestože při ústním projednávání odpovědi na interpelaci byly všechny tyto skutečnosti uvedeny, vládní koalice přehlasovala opozici o 9 hlasů a návrh usnesení na nesouhlas s odpovědí na interpelaci neprošel. Náš Parlament tedy odhlasuje cokoliv, i když se jedná o nesmysl. Jen proto, aby státní byrokraté měli pohodu „při péči o blaho občanů“.

K tomu je možné dodat jen to, že máme hlasovat pro vstup do EU na základě podobně „objektivních“ informací vlády.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VIII/2003, č. 2, str. 4)

EUTANÁZIE ČESKÉHO NÁRODA

Co se stane po vstupu do EU, zajímá mnohé, ale vyčerpávající odpověď nám dosud nikdo nedal. Snad jen to, že se nic až tak moc vlastně nestane. Prý již dnes jsme tolik integrováni s EU, že vstup do EU vlastně ani nepocítíme. Lidi zajímá zejména otázka cen a z odpovědí politiků se dozvídáme, že se prakticky nezmění. Snad prý jen potraviny „poněkud“ podraží, ale evropských cen nedosáhnou. To je i odpověď na otázku disproporce našich nízkých příjmů s úrovní příjmů a cen v EU. To je asi tak vše, co je nám říkáno a co každého nejvíce zajímá.

Je to v podstatě pravda. V den vstupu do EU skutečně nic nepocítíme. Dokonce ani za rok toho možná o mnoho více nebude – až snad na utažení opasků o další díрку. K podstatnějšímu utažení opasků však má dojít až po volbách 2006, aby proevropské politické strany tyto volby neprohrály a národ vedený demokratickými a národními silami předčasně před připravenou oprátkou neucukl. (Inu, politika je politika, a když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají.) Ale ekonomické podmínky budou (pro české podniky) o poznání drtivější než dnes. Zbytek české ekonomiky přejde do vlastnictví zahraničních firem, které již dnes u nás mají (díky straně a vládě) „hotové eldorádo“. Na druhé straně však za to nějaký ten dolar dostaneme a budeme ještě chvíli „nad vodou“. Nejde však jen o větší podniky (když vlajkové lodi české ekonomiky již dávno nemáme). I další soukromí podnikatelé se budou stávat soukromými zanikatelí. Vývoj bude stejně tvrdý a neúprosný, jako byl vývoj od „sametové revoluce“ k dnešku. **Do EU totiž kráčíme již od roku 1990.** Jde o cestu na dno, cestu k vyhlazení českého národa. Jen si vzpomeňte na heslo vítězného Občanského fóra: „S námi do Evropy.“ Mnozí politikové (kteří ovšem byli odstraněni) to mysleli v dobrém slova smyslu a na to občané naletěli a OF volili. Ti však, kteří vedli politické loutky na provázku, již tehdy věděli, že to bude po kolenou. Politiky všech posametových vlád byly efektivní v tomto smyslu. Když si přečteme *Analýzu 17. listopadu* od Miroslava Dolejšího, vidíme, že vývoj v mnohém předčil to, co jsme tehdy, v roce 1990, pokládali za nepravděpodobný horor.

Dnes se téměř každý měsíc dovídáme o dalších a dalších ztrátách (řádově desítek miliard korun) vzniklých v důsledku zavinění českých vlád. Bohužel, obyčejný občan si těchto „detailů“ cesty na dno ani nevšimne, ačkoliv se jedná o obrovské přesuny majetku z českých rukou do rukou cizích. A právě tak tomu bude i bezprostředně po našem vstupu do EU. Bude se dít mnoho, ale pro oko prostého občana téměř nic. Prostě vývoj bude podobný jako po startu šokové terapie. Ale nás jakékoliv šoky nepřekvapí, neboť jsme jich od „sametu“ zažili nesčetně. A nikdy se nic nestalo. Vlády sametové „Národní fronty“ jsou totiž splachovací a žádný ze skandálů (například jako stopadesátimiliardová škoda, která vznikla nepřátelským převzetím IPB ze strany ČSOB – bankovní loupež za bílého dne), je z postů nesmetou. Naopak, tyto kolaboranti ještě mocensky posílí, neboť nadnárodní kapitál potřebuje spolehlivé a výkonné dráby na českou verbež.

Když po startu Klausovy „ekonomické reformy“ skuteční ekonomové předvíдали statisíce nezaměstnaných, byli až do roku 1997 vysmíváni coby falešní proroci. Že se do té doby jejich slova nepotvrdila, bylo dávano „za důkaz“, že Klausova „ekonomická reforma“ je správná. Lidé znali však věděli, že katastrofa přijde, protože nezaměstnanost byla latentní, stejně jako bankroty českých podniků. Tehdejší téměř idylický stav byl udržován za cenu vzniku zadlužení české ekonomiky, které snížilo její cenu prakticky na nulu. I to však byl záměr. Dnešních rekordních 10,2 % nezaměstnaných (530 tisíc) je jen dalším krůčkem na vítězně cestě do EU – neboli na dno. Tak byla dokonce oficiálně „ekonomická reforma“ na svém začátku charakterizována (že nejdříve musíme dosáhnout dna, od něhož se potom odrazíme). Cesta na dno propasti (kterou politika posametových vlád představuje) však ještě neskončila a potrvá až do vítězného konce, kdy Češi budou skutečně na dně v tom smyslu, že jako státotvorný národ přestanou existovat. Právě proto máme vstoupit do EU, aby se odbouraly všechny politické překážky, které tomu dneska ještě brání.

Známe samozřejmě několik dalších detailů, které naši vyjednávači v přístupové smlouvě dohodli. Naši zemědělci dostanou (po přechodné období) jen čtvrtinové dotace v porovnání se zemědělci v EU a současně mají omezeny produkční kvóty. Až se pro nemožné podmínky Češi vzdají hospodaření na vlastní půdě (právě v průběhu onoho přechodného období), EU „nám“ s velkou slávou nerovnoprávné podmínky zruší. Němečtí sedláci potom budou u nás prosperovat stejně jako dnes v EU! V zemích našich nejbližších sousedů nebudou naši občané moci pracovat, aby na jejich pracovním trhu nekonkurovali a (díky tomu) při nedostatku odborné práce v Česku ztratili i tu kvalifikaci, kterou dnes naši občané ještě mají. Naši mezinárodní dopravci nebudou mít možnost kabotáže, tj. brát zakázky převozu zboží v zemích současné EU – aby byli po vývozu zboží z ČR do EU na zpáteční cestě vytiženi a tím rentabilní. Také po přechodné období asi 7 let, které prý se může zkrátit podle toho, jak se naše vláda dohodne s ostatními zeměmi EU. Jenže: v té době budou naši dnešní dopravci již tam, kam od „sametu“ kráčí celý český národ. Samozřejmě že veškerou mezinárodní přepravu „obětavě“ převezmou dopravci cizí.

Těch detailů, které známe, je samozřejmě mnohem více a ještě více je těch, které dosud neznáme, protože je vláda tají. Prý dosud není vypracován český překlad přístupové smlouvy! To je ovšem směšné a naznačuje zásadní chybu celého vyjednávacího procesu. Právě to ukazuje naši submisivní „partnerskou“ roli v celém přístupovém procesu. Je sice možné, že naši vyjednávači znají cizí řeči a nepotřebují tedy překlad do češtiny. Lze ale důvodně pochybovat, že znají cizí řeči dokonale, neboť kdyby byli v němčině, francouzštině či angličtině tak zblhlí, nebyl by pro ně problém přeložit přístupovou smlouvu do češtiny. Nejde ale jen o to smlouvu přeložit „podle slovníku“. Například v angličtině jedno slovo má nespočetně významů a jen zkušený právník vystudovaný v Oxford (možná) přesně ví, co ta slovní spojení vlastně znamenají. Problém našich vyjednávačů je v tom, že oni sice v cizích řečech perfektně mluví (podobně jako vycvičený papoušek), ale přesný význam toho, co říkají se jen dohadují, ale neznají jej, i když si myslí, že znají. Mnoho z nich za naše peníze proběhlo pouze jazykovým rychlokurzem. Zásadnější však je, že předjednané podmínky je třeba projednat se širokou odbornou a profesní veřejností předtím, než se jednotlivé kapitoly uzavřou. Tak to také proběhlo ve všech zemích EU. U nás k tomu však nedošlo, respektive ani nemohlo již jen z výše uvedeného důvodu, že neexistuje ani český překlad dojednaných podmínek. To však podle stávajícího schématu našeho vstupu do EU není vůbec zapotřebí. Při rozšiřování EU totiž na Čechy vůbec nezáleží.

Rozšíření EU je globalistickými silami naplánováno jako anexe České republiky v tom smyslu politiky III. Říše, kterou představuje výrok, že „Češi v tomto prostoru nemají konečnou co pohledávat“.

Ekonomická reforma jako transformace ČR na koloniální zemi aneb Cesta na dno nebo do Evropy je totéž

Všichni víme, že kolonie jsou cizím živlem obsazená území, na němž jsou domorodci využíváni jako levná pracovní síla a jejichž veškeré bohatství je v rukou kolonizátorů. Tu je však třeba si uvědomit příčinnost: Lidé jsou levnou pracovní silou právě proto, že veškeré bohatství země je v rukou kolonizátorů. A právě skutečnost, že zahraniční kapitál a jednotliví cizinci mají jednou vlastnit celou naši zemi, je důvodem, proč český národ vymírá a proč vyhyne, bude-li současná „integrace do Evropy“ pokračovat. Národ, kterému nepatří země a její bohatství, nemůže být státotvorným a suverénním národem. Trvale nemůže být (zůstat) národem vůbec. Je to národ rabů, který vyhyne, když se mezitím stane etnickou menšinou ve své původně vlastní zemi. Podobně tomu bylo s Indiány. Indiáni sice úplně nevyhynuli, ale došlo k obrovské genocidě. Pokud dlouhá staletí od objevení Ameriky přežívají jako etnikum, je to tím, že přece jenom kdysi tvořili veškeré obyvatelstvo dvou světadílů. A tolik lidí nelze najednou vyhladit. Dokonce na tom ani není zájem. Vždyť v horách, pralesích a savanách dosud nikomu nepřekáží (pokud nemají vesnici na nalezišti nerostných surovin). V Jižní, Střední a dokonce i Severní Americe je dosud životního prostoru dost, zvláště v nehostinných místech. Bohatá území již Indiáni stejně vyklidili (museli vyklidit). A konečně: kdo by pro kolonizátory (dnes již starousedlíky) pracoval?

Ve zcela jiné situaci se nachází český národ. Nemá ani 10 milionů obyvatel a zlikvidovat tak malý národ je hračka. Kromě toho je dnes český národ na tom mnohem hůře než po bitvě na Bílé hoře. Tehdy nebylo osídlení Evropy tak husté jako nyní, takže čeští poddaní nikomu nezabírali „Lebensraum“. Kromě toho cizí šlechta český národ potřebovala jako nevolníky, neboť lidská síla byla tehdy hlavní výrobní silou. To je důvod, proč Češi na svém území přežili. Dnes však nejsme pro nikoho potřební ani jako výrobní síla, neboť produktivita moderních výrobních prostředků je obrovská. A nedělejme si iluze, že nás někdo potřebuje, když denně pro cizince otročíme za mzdu, která stačí k holému přežití jednotlivců, ale nikoliv národa. Když denně vytváříme blahobyt pro nové panstvo. Tato skutečnost je jen „malou domů“ pro cizince poté, co ovládli české podniky. Cizincům je však jedno, jestli pro ně budou pracovat Češi nebo třeba Ukrajinci. Lidé bez práce je ve světě dost a nemusejí se ani dovážet jako otroci do Ameriky. Přicházejí k nám sami. A přijde jich více, neboť genocida českého národa již deset let trvá. Rodí se totiž jen polovina dětí, než by odpovídalo zachování velikosti české populace. Všechno jde přesně podle „sametového“ plánu. Nemáme totiž být v českých zemích většinovým národem, abychom si snad někdy nevzpomněli, že tato země nám kdysi patřila, a abychom snad znovu nechtěli být pány ve své zemi. A právě tomu má zabránit imigrační politika přistěhovalců levné pracovní síly ze všech koutů světa. Uprchlíků je k tomu dnes vytvářeno celé mraky. Příliv cizinců rozřídí v Čechách hustotu Čechů, kteří nadto stejně vymírají.

Ani žijící však na tom nebudou dobře. Platí zcela samozřejmě, že tam kde pracuje cizinec, nepracuje Čech. A při omezeném počtu pracovních míst pak s přílivem cizinců se bude zvyšovat nezaměstnanost v řadách Čechů. Platí to již dnes, kdy u nás máme několik set tisíc cizích pracovníků a na druhé straně 530 tisíc Čechů bez práce. Je to umělá sterilizace českého národa, neboť člověk na podpoře asi těžko bude zakládat rodinu. A i kdyby chtěl, která žena by si ho vzala za manžela (?) zvláště, když se k nám hrnou spousty bohatých cizinců. Již dnes naši lidé nezakládají rodiny, i když práci mají. „Nemají na to“, neboť bydlení s nájmem 10 tisíc korun měsíčně si málokdo může dovolat. A pokud ano, tak jen s obrovským sebeobětováním. Proto klesla míra reprodukce českého národa na 50 % neboli jen každý druhý člověk v reprodukčním věku má svého potomka. To znamená, že za 40 let nás bude již jen 5 milionů a možná ještě méně, neboť teprve vstupem do Evropy se staneme občany druhé kategorie. Namísto zlepšení podmínek pro život českého národa chce vláda programově řešit situaci úbytku pracovních sil náborem cizinců, aby investice zahraničních firem u nás přinášely zisk. Příliv cizinců má ještě další význam, budou sloužit coby stávkokazi, kdyby si snad Češi chtěli stávkami vymoci lepší životní podmínky.

Nejde však jen o imigraci přistěhovalců z chudých zemí světa. Se vstupem do EU nastane vlna přistěhovalců právě z Evropy. Dnes je ve vyspělé Evropě osídlení dvakrát hustší než v ČR. Přitom Němci odedávna potřebovali Lebensraum a pro něj vedli dobovačské války na východ. Lebensraum dnes u nás mají a byl vybojován válkou „sametovou“. Již dnes se k nám stěhují a mají se u nás mnohem lépe než v Německu. Vždyť je u nás tak levně (pro ně). Německý zaměstnanec má u nás dnes za stejnou práci čtyřikrát vyšší plat než český! Dosud nás ale všechny ze zaměstnání nevytlačují. Dnes obsazují jen takzvaná strategická místa jako „kmenoví zaměstnanci“ cizích firem, aniž by museli žádat o pracovní povolení. To je smluvně zajištěno Asociační dohodou. Po vstupu do EU však k nám budou jezdit za prací i normální lidé z EU a žádná pracovní povolení potřebovat nebudou. A budou to hlavně Němci (zejména sudetští). My si však při nedostatku práce doma u nich v Německu práci hledat moci nebudeme. A když půjdeme za prací o kus dál než k sousedům, taky dobře. Češi se rozprchnou ze své vlasti pro nesnesitelné podmínky sami, alespoň ti schopnější a mladí. Již dnes se studenti „třesou“ na zaměstnání v cizině. Třít bídu doma se jim nechce. Zato o cizince z Evropy u nás bude v cizích firmách velký zájem. Zvláště na kvalifikovaná místa, neboť české školství dnes kvalifikované odborníky pro průmysl neprodukuje. Kromě toho budou majitelé cizích firem potřebovat „své soukmenovce“ jako spolehlivé dráby na české zaměstnance. Dnes to sice pro ně dělají někteří Češi, ale ne vždy se cizí firmy na ně budou moci spolehnout. Zvláště, nastanou-li sociální nepokoje.

Skutečnost, že dnes někteří Češi zaujímají i velmi významná místa v cizích firmách, je jen proto, že jim pomáhají (jakožto znalci poměrů) rozšiřovat jejich panství v Čechách. A kromě toho by to vypadalo „blbě“, kdyby nám hned na začátku „strategičtí partneři“ (dokud všechno nemají ještě pevně v rukou) ukázali, „zač je toho loket“, a přivedli svoje vlastní „kádry“. To by se lidé mohli bouřit a vláda by s další privatizací do rukou cizinců musela přestat. Není třeba nic úspěchat. Nejdříve je nutno zcela ovládnout území a cizí kolonizátoři začnou přicházet sami, zvláště když budou od svých mateřských firem v cizině dostávat prémie za „službu v kolonii“. Cizinci u nás dostanou hlasovací právo a budou si volit své představitele do „českých zákonodárných sborů“. V Česku se objeví dvojjazyčné nápisy jako za protektorátu. Již dnes

je s předstihem prozíravě uzákoněno, že když 5 % cizího obyvatelstva v obci bude chtít, aby cizí nápisy byly, tak budou.

Je tu i jiný důvod osídlení našeho území cizinci. V průměru každý obyvatel EU má obrovské úspory v porovnání s našimi občany (*pozn.: je to mimo jiné dáno i nadhodnocením kurzu eura, což ovšem nehraje roli podstatnou*). A stejně tak jako u nás cizí firmy téměř zadarmo privatizovaly české podniky, i německý občan bude chtít „zhodnotit“ svoje životní úspory, když je u nás tak levně. Zkrátka, budou to cizinci, kteří budou kupovat domy, byty a pozemky. Levně. Proč dobývat cizí území válkou, když je možno si je „za hrst buráků“ a s pomocí kolaborantských vlád koupit. Zato pro nás ceny domů, bytů a nájemného, v důsledku poptávky cizinců, ještě více vzrostou. Češi začnou přicházet o bydlení. Bude deregulováno nájemné a Češi budou vystěhováváni z bytů, do kterých se budou stěhovat cizinci. Zkrátka, v současném politicko-ekonomickém trendu mají pouze cizinci na to, aby trvale obývali naši zemi.

Na závěr připomínám, že se vše má dít pomalu a postupně. Takřka nepozorovaně. Vláda se bude pečlivě starat o to, aby cesta na dno byla „sociálně únosná“ – rozuměj: aby se ti, kteří na dně ještě nejsou, nebouřili. (Na těch, co již na dně jsou a budou, nezáleží. Ti k volbám nechodí.) Česká chudina bude dostávat od vlád sociální podporu. Takže naše bída a vymírání nebudou tak nesnesitelné. Na tu sociální podporu však vláda prodá další a další národní bohatství, až nebude z čeho brát. Potom teprve budeme zcela na dně. Ani českou vládu pak již cizinci potřebovat nebudou a ve svobodných volbách si cizí ústedníci zvolí vlastní vládu. Tak bude instalována vláda cizinců v Čechách. Oficiálně.

Proto bychom do EU za současných podmínek vstupovat neměli. Navíc: Česká republika v srdci Evropy, na strategické křižovatce (nejen) obchodních cest, nám dává možnost podobného postavení ve světě, jako má Švýcarsko. Tak proč dopustit, aby takovou výhodu využívali cizinci na náš úkor. NE v referendu však je jen první krůček. Sametové „české“ vlády jsou totiž schopny vytvořit u nás životní podmínky tak nesnesitelné, že bychom pod falešnou vidinou blahobytu v EU na kolenou prosili, aby nás do té „plynové komory“ konečně pustili. Největším problémem Čechů jsou sametové byrokratické vlády, instalované v důsledku absence demokracie v naší zemi. Jedině jednotou a podporou demokratických sil si české obyvatelstvo může znovu vydobýt lepší postavení.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VIII/2003, č. 1, str. 5 a 6)

• • •

POVODEŇ ANEB STÁT JAKO ŠKODNÁ

Dennodenně jsme v době více než stoleté povodně byli médii zahlcováni drastickými snímky, majícími za účel vyvolat v nás beznaděj nad mocí vodního živlu. Povodňová jezera rozprostírající se do šířky desítek kilometrů. Zatopené vesnice a města, v nichž se dalo projíždět pouze lodí. Do tohoto koloritu pak přibýly obrázky znázorňující utrpení a zoufalství nad ztrátou lidských životů i veškerého majetku postižených, včetně střechy nad hlavou. Viděli jsme zcela zničené vesnice. Viděli jsme v Praze zřícené domy a zatopené metro, jehož zprovoznění bude trvat dlouho, což způsobuje pražský dopravní kolaps. Viděli jsme zatopené podniky, kde rovněž dojde k výpadku produkce. Korunu tomu dal povodňový seriál, jehož ústřední melodií byla symfonická báseň Vltava z cyklu Má vlast!!!! Co tím chtěl sametový „básník“ říci? **Co nám chtějí sametová pání sugerovat? Že naše krásná Vltava je vši té zkázy vinna?**

Ano, právě to. Chtějí, aby se odvedla pozornost od neblahého působení vlády, či přesněji státní správy (název obvyklý v demokratických zemích, kde nejsou vládcí, ale správci). Vláda(y), namísto aby zemi řádně spravovala(y), se snaží nejdříve znevážit a posléze zdefraudovat naše národní bohatství. Jen díky tomuto neustálému opakování drastických záběrů (jakkoliv je potřebné lidi informovat – ale ne jednostranně), díky navozené rezignaci k „moci vodního živlu“ pak mohou vládní představitelé k povodňovým škodám přistupovat způsobem: „Já nic, já muzikant (to voda),“ či dokonce jako hrdinové, kteří zabráňovali škodám a pomáhali občanům při jejich odstraňování. Zkrátka, nebýt vlády, co bychom si počali? **Je však třeba jasně říci, že nebýt této vlády, k povodni takového rozsahu by vůbec nedošlo a žádná katastrofa by se nekonala.**

Řeka je živá a lidé se od nepaměti s ním učili žít v souladu. Využívali blahodárnou sílu řeky, ale současně pamatovali i na možnost jejího rozvodnění. Nestavěli do záplavových oblastí strategické stavby do té doby, dokud si neuměli řeku ochočit, například výstavbou vysokých nábreží, která byla v Praze vystavěna po stoleté vodě v roce 1890. Lidé se také snažili povodním zabránit nebo je zmírnit výstavbou přehrad jak před válkou, tak po ní.

Všechnu tuto přirozenou lidskou snahu o zlepšení života sametový establishment po povodni znevážil tím, že ji spojil s předsametovým politickým režimem. I tak se chtěl dostat „z obliga“ za povodňové škody, jako že všechna ta vodní díla, coby „stavby socialismu“, byla zbytečná, nesmyslná a povodni zabránit nemohla. To sugestivně podmalovával socialistickou odrhovačkou „Poručíme větru, dešti“. Jenže: Vltavská kaskáda byla projektována již před válkou. To, že byla dostavěna až po válce, zavinila právě ta válka. Jsou snad proto přehrady špatné? Jsou naprosto neschopné zabránit záplavám, jak se nám všichni vládní protagonisté snažili po povodni sugerovat? Nikoliv. Jsou to realizované tvůrčí nápady předválečné generace, ale i generace předsametové, které za socialismu prostě nemohly být ignorovány. Je to národní bohatství, jehož jedním z úkolů je chránit jiné národní bohatství.

Není možné spojovat s politickým systémem každého, kdo za socialismu pracoval pro obecný prospěch, a již vůbec ne výsledky této práce. Stejně tak není možné spojovat s politikou ODS či ČSSD toho, kdo je skutečně úspěšný podnikatel. Skutečné podnikatelské úspěchy našich lidí jsou dnes spíše navzdory režimu, než jeho zásluhou. Vcelku dnes téměř nemáme být na co hrdí. Vždyť i kdybychom uměli vyrábět z hlíny zlato, stejně (zásluhou vlády) zbankrotujeme. Například jako Tatrovka, ačkoliv vyráběla výborné kamiony, které mnohokrát za sebou vyhrály rallye Paříž – Dakar. A když máme přehradu, které jsou schopny zabránit škodám na lidských životech a majetku, stejně jsou nám „na kočku“, protože vláda nedovede (a ani se nesnaží) toto naše národní bohatství řádně provozovat.

Zásluhou sametových politických stran je naopak skutečnost, že máme málo úspěšných podnikatelů, že u nás po sametu nevznikla silná střední podnikatelská vrstva. Sametovými mechanismy vláda(y) brání rozvoji českého podnikání – rozvoji české ekonomiky vůbec. Důvod je jednoduchý. Vždyť jen tak může krásně zdůvodnit, proč „musí“ všechno naše národní bohatství zprivatizovat cizí dobytelné s vydatnou pomocí těchto zkorumpovaných českých kolaborantů.

Státní správci a Vltavská kaskáda

Funkce vodní přehrady při ochraně území před účinky povodně je banální a každému soudnému člověku jasná. **Když nastane velká voda, tak pouští pod přehradu jen takové množství, které nepůsobí ničivě. Ničivou složku povodňové vlny přehrada zachytí.**

Tato funkce však není jasná našim vládním představitelům a zodpovědným pracovníkům státní správy. Ti, aby se zbavili odpovědnosti z katastrofální povodně, prohlašovali, že přehrady na Vltavě povodni zabránit nemohly. Zkrátka, byla to „příliš velká voda“. Tak například ministr životního prostředí Ambrozek v pořadu ČT 1 Naostro (18. 8. 2002) prohlásil jako údajný doklad, že Vltavská kaskáda povodeň zachytit nemohla: „*Vltavská kaskáda mohla zachytit pouze jednu pětinu vody, která tekla.*“ Podobně předchozí úterý v pořadu Radioforum jeden vládní činitel prohlásil: „*Vltavská kaskáda je schopna zachytit maximálně pětiletou vodu.*“ Následující čtvrtek pak náměstek ministra zemědělství Rybníček (člen nejvyššího povodňového štábu s příznačným jménem, vzpomeneme-li na více než desítku rybníků, které v důsledku nedostatečné správy způsobily místní povodňové katastrofy) v Radiofóru prohlásil: „*Ani prázdná kaskáda by povodňovou vlnu nezastavila, protože všechny přehrady dohromady mají obsah jen ‘miliardu kubíků vody.*“ Takových a podobných výroků se v českých médiích objevily stovky. K této protikaskádní kampani vlády se přidali i **úplatní publicisté z rozhlasu, televize i tisku a úspěšně „bořili mýtus jménem přehradní kaskáda“**. Samozřejmě že jejich argumenty stály „úplně na vodě“, ale co na tom, když „lid chce být klamán“. V tisku se sice objevilo i několik odlišných názorů odborníků, ale jen v kratičkých větách vytržených z kontextu celého vyjádření (ve stylu „jako že někdo má odlišný názor...“), bez toho, aby těmto odborníkům byla dána rozsáhlejší publicita.

Nekompetentní a nesprávné výroky jen dokumentují „kvalifikaci“ lidí, kteří „pečovali o naše životy“ v průběhu povodně. **Nekvalifikovanost znalostí státních správců je právě příčinou neschopnosti zabránit povodňovým škodám, protože ani nevěděli, co Vltavská kaskáda umí.** To oni neuměli s kaskádou pracovat tak, aby sloužila svému účelu a aby ke katastrofální povodni na Vltavě nedošlo. Oni se o to ani nesnažili, protože neměli a nemají žádnou zodpovědnost – členy vlády počínaje. Proto ani nerealizovali výsledky expertíz, vzniklých na základě zkušeností se stejně ničivou povodní na Moravě v roce 1997. (Pozn. autora: Takové správce-nesprávce je třeba propustit ze služby. Není to ale tak jednoduché, protože v naší zemi mají nejvyšší, a tedy nejzodpovědnější a nejvíce placené posty ve státní správě právě ti nezodpovědní – ti, kteří se zmocnili moci prostřednictvím špinavých peněz.)

Vltavská kaskáda může povodním zabránit

Objem veškeré vody, která Prahou protékla při povodni od pondělí 12. 8. 2002 10 hodin do pátku 16. 8. 2002 17 hodin byl 1 423,6 milionů kubických metrů. Odečteme-li 357,1 milionů kubických metrů přítoku Berounky za stejné období (která svým kulminačním průtokem 1 800 kubických metrů za vteřinu měla značný podíl na ničivosti povodně), dostaneme objem 1 166,5 milionů kubických metrů vody z Vltavy, která se prohnala v uvedené době Prahou. **Vltavská kaskáda má obsah 1 360 milionů kubických metrů (a nikoliv pouze miliardu)**, takže by celkem pohodlně toto množství pojmul. Taková je síla Vltavské kaskády. Tolik jen na okraj – k nepravdivému a nesmyslnému výroku pana Rybníčka, že „*ani prázdná kaskáda by povodňovou vlnu nezastavila.*“ Tento výrok je nesmyslný – demagogický právě tím, že mluví o „veškeré vodě“, přičemž Vltavská kaskáda samozřejmě nemůže zachytit vodu z Vltavy i vodu z Berounky. Pan Rybníček ignoruje, že povodí Berounky má rovněž svoje vodní nádrže, které nepochybně rovněž mohly na zmírnění povodně participovat, ale zásluhou správců rovněž zklamaly: Nýrsko, České údolí, Lučina, Hracholusky, Žlutice, Láz, Pilská, Klabava, Klíčava, Jince, Obecnice, Záskská, Dráteník, Suchomasty.

Na druhé straně ministr Ambrozek řekl pravdivou věc: „**Vltavská kaskáda mohla zachytit pouze pětinu vody, která tekla,**“ ale demagogicky sugeroval, že tuto pětinu Vltavská kaskáda zachytila, což není pravda. **Faktem je, že při „zadržení jedné pětiny vody, která tekla“, by v Praze k záplavě nedošlo. Nejde totiž vůbec o to, aby přehrady zachytily veškerou vodu, „která tekla“. Přehrady mají za úkol a mohou zachytit kulminační – ničivou část povodně.** Povodňová vlna, která překračovala úroveň stoleté vody 3 700 m³/s, trvala v Praze od úterý 13. hod. do čtvrtka 22. hod., tedy dva dny a 9. hod. Maximální průtok byl 5 300 kubických metrů za vteřinu ve středu 14. 8. 2002 v poledne. Jednalo se údajně o pětisetletou vodu. Přitom je Praha a veškerá infrastruktura dimenzována minimálně na úroveň stoleté vody. **Celkový objem průtoku, který byl nad úrovní stoleté vody, byl 227 milionů kubických metrů a to je méně než „pětina vody, která tekla“ a kterou i podle ministra Ambrozka mohla Vltavská kaskáda zadržet.**

Stačilo však zadržet i mnohem méně, aby ke katastrofě nedošlo. Ještě při průtoku 4 500 kubických metrů za vteřinu (v úterý 13. 8. 2002 v 17. hodin) totiž nedošlo v Praze k vážnějším záplavám, neboť Praha jako celek (až na výjimky, jako třeba Kampa) je dimenzována na vodu více než stoletou (když po stoleté vodě v roce 1890 vystavěla vysoká nábreží a na ochranu Starého Města, měla Praha protipovodňovou hráz). **To znamená, že nadbytečný průtok, který již působil ničivě, byl maximálně 800 kubických metrů za vteřinu (v době kulminace) po dobu jednoho dne a devatenácti hodin (když pod úroveň průtoku 4 500 m³/s klesla Vltava v Praze ve čtvrtek ve 12. hod.).** Objem této ničivé složky povodňové vlny byl „pouhých“ 82,7 milionů kubických metrů. Toto množství vody je pouhá jedna patnáctina „vody, která tekla“, a již při takovém zadržení by v Praze nedošlo k vážnějším škodám. Toto množství vody mohla Vltavská kaskáda velmi snadno zadržet.

Vltavská kaskáda má nad maximálním objemem zásobního prostoru 130 milionů kubických metrů retenčního (zádržného) prostoru pro případ povodní. Navíc má oficiálně ještě dalších 130 milionů kubických metrů prostoru, který se může naplnit nad maximální předepsanou (normalizovanou) výšku hladiny retenčního prostoru. **Zádržný prostor kaskády (nad objem zásobního prostoru) tedy představuje 260 milionů kubických metrů vody, což více než trojnásobně překračuje kulminační (ničivý) objem povodňové vlny, který způsobil pražskou katastrofu.** Přitom naši otcové a dědové navrhovali přehrady i pro povodeň tisíciletou, tedy pro situaci, kdy se již voda valí přes hráz (nebo dosahuje koruny přehrady), což představuje další možné (a podstatné!) zvýšení objemu zadržené vody. To však není všechno. **V očekávání povodňové vlny (na základě hydrometeorologických zpráv) mohou přehrady vodu předpouštět, tj. snižovat hladinu větším odtokem a tím uvolňovat i zásobní prostor pro pojmutí povodňové vlny. Zásobní prostor totiž nemusí být zaplněn do maxima (ani v běžném provozu tomu tak není), a již vůbec by neměl být zaplněn v očekávání povodně (velkého přítoku). Takto operativně uvolněný prostor kaskády může být minimálně dalších 130 milionů kubických metrů.** Pro dokreslení těchto čísel je možno uvést, že Vltavská kaskáda má celkovou plochu 9 878 ha a zvýšení hladin Vltavské kaskády o jeden metr zadrží 98,78 milionů kubických metrů vody. Zádržné prostory Vltavské kaskády jsou tedy dostatečné k tomu, aby zadržely ničivou složku povodňové vlny, která prošla Prahou.

Jak „fungovala“ kaskáda?

Pokud jsme hovořili o tom, že Vltavská kaskáda mohla zadržet jednu pětinu vody, která tekla Prahou v době povodně, není tento pravdivý fakt sám o sobě ještě dostatečným důkazem, že Vltavská kaskáda mohla zabránit povodňovým škodám. Musíme totiž rozhodnout mezi dvěma možnostmi. Buď byla povodeň, která prošla Prahou, menší než celková povodeň, tj. celková povodeň byla větší než „voda, která tekla“ (Prahou i jinde), a Vltavská kaskáda velikost povodně snížila (jak je nám oficiálně sugerováno). Anebo kaskáda povodeň nezachytila, a kdyby byla bývala zachytila, tedy jednu pětinu povodně, tak mohla být povodeň v Praze (i jinde) menší a povodňové škody by byly minimální, respektive nedosáhly by rozsahu 80 miliard korun, jak bylo oficiálně vyčísleno koncem září. (To ovšem nezahrnuje škody nevyčíslené, jako například ztráty vzniklé dopravním kolapsem v Praze, nebo nesjízdností některých silnic, či ztráty vlastního bydlení a ztráty z výpadku výroby v podnicích atd.)

K tomu, abychom mohli rozhodnout, zda Vltavská kaskáda zachytila část povodňové vlny, nebo nikoliv, nám pomohla tisková zpráva Povodí Vltavy (PVL), jejíž součástí je graf, v němž je zaznamenán průtok Prahou v době povodně a fiktivní průtok, který by nastal, kdyby nebylo Vltavské kaskády. Když křivky průtoků integrujeme, zjistíme následující **rozhodnou skutečnost**. Celkový objem povodně, která prošla Prahou od pondělí 12. 8. 2002 10 hod. do pátku 16. 8. 2002 v 17 hod., byl 1 423,6 milionů kubických metrů vody. Dále pak zjistíme, že fiktivní průtok Prahou, kdyby nebylo Vltavské kaskády, byl 1 420,9 milionů kubických metrů. **To znamená, že Vltavská kaskáda z povodňové vlny nejenže nezachytila ani kapku, ale do povodně ještě další vodu přidala! (Pokud bychom zjišťovali objem povodně, která protékla Prahou od paty povodňové vlny za delší období, byl by ještě mnohem větší než objem fiktivního průtoku, kdyby přehrady nebyly!!!) To znamená, že pokud přehrady vůbec nějakou vodu zadržely, tak ji zase pustily „dolů vodou“.**

Vltavská kaskáda Čechy „vyšplouchla“

Vodní dílo Lipno bylo (dokonce dlouho) před povodní téměř jeden metr nad svojí obvyklou letní hladinou (zatopené pláže – údajně proto, aby u holandského hotelu na Lipně mohl být přístav) a všechnu povodňovou vodu, která do něj ze Šumavy přitekla, „vyšplouchlo“ na České Budějovice. Stejně tak Slapy nezadržely ani kapku povodně, když se jejich hladina (podle svědectví z místa) změnila jen o půl metru. Stejně tak Vrané při průchodu povodňové vlny zcela „sklopilo jezy“ a jeho hladina se nezvýšila. To jen dokresluje že **není vůbec pravdou tiskové sdělení Povodí Vltavy, že „prostory v přehradách byly vhodnými manipulacemi uvolněny pro zadržení povodně, která byla avizovaná opakující se nepříznivou meteorologickou předpovědí“.**

Výjimkou, podle dokumentačního materiálu Povodí Vltavy, byl Orlík, který při povodni údajně „fungoval“. (Z Orlíka nemá autor svědecké zprávy a je odkázán na materiály Povodí Vltavy. Proto prosí případné svědky a občany, kteří mají jiná zjištění, aby je zaslali na internetovou adresu: kukacka_jan@post.cz, případně na adresu redakce.) Bohužel, i ten Orlík, tak jak jeho funkci Povodí Vltavy prezentuje, fungoval při povodni zcela nesprávně.

Na upozornění Českého hydrometeorologického ústavu (ČHMÚ) v sobotu 10. 8. 2002 o přívalových a trvalých srážkách a vzestupu hladin řek reagoval tak, že snížil odtok(!), namísto jeho zvýšení pro zvětšení zádržného prostoru. Po následující výstraze ČHMÚ v neděli 11. 8. 2002, že „**v povodí horní Vltavy se předpokládají vzestupy až na úroveň 3. SPA (třetí stupeň povodňové aktivity) na většině toků**“, zvětšil Orlík odtok jen nepatrně, a to i přesto, že v době vydání této výstrahy byla jeho hladina na **maximální úrovni zásobního prostoru**. Hladina se pak za jeden den snížila pouze o 1,5 metru a byla stále mnohem výše než před první povodňovou vlnou. To již v pondělí 12. 8. 2002 do Orlíka dorazila pata druhé povodňové vlny a přítok převyšoval odtok. Navzdory tomu i nové výstraze ČHMÚ však Orlík odtok prakticky nezvýšil a celý den až do úterý v poledne **zadržoval „malou vodu“**, čímž si zaplnil podstatnou část zádržného prostoru. **Proto pak v úterý 13. 8. 2002 v poledne „pustil dolů vodou“ velkou vodu, aby jeho zádržný prostor „nepřetekl“.** Nejen to. Orlík zvýšil kulminaci povodňové vlny v Praze tím, že v noci z úterý na středu zvýšil odtok o dalších 180 kubických metrů za vteřinu, přestože již přítok do Orlíku klesal (3 hodiny po tomto zvýšení byl již přítok nižší než odtok) a přestože nejvyšší dosažená výše hladiny nebyla opravdu tou maximální. Při nezvýšení odtoku by se hladina Orlíku zvýšila pouze o 16 cm. A to není všechno. **Tímto zvýšeným odtokem Orlík následně pustil na Prahu i tu vodu, kterou předtím zadržel!** Téměř celou středu (14. 8. 2002, kdy Vltava v Praze kulminovala) a následující čtvrtek **vyléval Orlík na Prahu zcela zbytečně o 500 až 1 400 kubických metrů za vteřinu více, než činil jeho přítok!** Celkem za tyto dva dny vypustil Orlík na Prahu zcela zbytečně navíc (nad úroveň přítoku) 100 milionů kubických metrů vody. Tak „přispěl“ k povodňovým

škodám podstatnou měrou. Zvýšil kulminaci povodňové vlny v Praze ve středu, čímž byly způsobeny průrvy v hrázích, a následně se ve čtvrtek těmito průrvami zcela zbytečně valila do zaplavených oblastí voda. Tak bylo ochromeno zejména pražské metro, které, jak víme, bylo zaplaveno v převážné míře až ve čtvrtek.

Pozdní zvýšení odtoku z Orlíku (Vltavské kaskády) zdůvodňovali pracovníci Povodí Vltavy tím, že prý museli dát čas povodňovým štábům, aby se připravily na povodeň. Jenže právě tím, že před povodňovou vlnou (a dokonce i po příchodu povodňové vlny) přehrady neodpouštěly (nebo jen málo), vytvořily skutečnou povodeň, když při kulminaci přítoku neměly k dispozici zádržný prostor. Ředitel závodu Dolní Vltava pan Uher se v Radiofóru proěkl, že nemohli zvýšit odtok, protože odtok nad 2 000 m³/s je prý již nebezpečný, a tím by byly zaplaveny Štěchovice. Jenže kaskáda před povodní pouštěla jen 1 200 m³/s (v neděli dokonce jen 900 m³/s). Přehrady držely nízký odtok, i když přítok byl větší než odtok, hladina v Orlíku stoupala a pondělní výstraha ČHMÚ jasně říkala, že srážky jsou trvalé. (To znamenalo, že kulminace Vltavy teprve nastane, nehledě na větší dopad vydatnějších srážek na průtoky řek vzhledem k tomu, že krajina již byla nasáklá po takzvané „první vodě“). Kdyby v pondělí zvýšil Orlík odtok na nenichivých 2 000 m³/s, nemusel by o den později (v úterý) zvýšit odtok na ničivých 2 700 m³/s a z úterka na středu dokonce na 2 895 m³/s.

* * *

Nemusely tedy být zatopeny pražské obce Zbraslav, Lipence, Lahovice. Radotín, Karlín, Holešovice, Troja ani částečně zatopen Smíchov. Zoologická zahrada by nepřišla o slona ani o hrocha.

Pokud jde o Radotín a Lipence, mohlo by se říci, že byly zatopeny Berounkou. Tedy: s jeho záplavou nemá Vltavská kaskáda co dělat. Nikoliv. Radotín i Lipence leží na soutoku Vltavy a Berounky a tyto dvě řeky tvoří u svého soutoku „spojené nádoby“. Zkrátka, když je vysoká hladina ve Vltavě, je vysoká hladina i v Berounce, která nemůže odtékat a rozlévá se.

Jsou to drsná fakta v konfrontaci s demagogickou a bezduchou „argumentací“ vládních představitelů typu, že ani prázdná kaskáda by povodňovou vlnu nezastavila!! Když uvážíme, že to, co celou záplavovou oblast pod Vltavskou kaskádou zničilo, byl nadbytečný průtok „necelého“ tisíce kubíků za vteřinu po dobu dvou dnů. Kdyby tuto nadbytečnou vodu kaskáda nepustila, žádná zkázonosná povodňová vlna by nevznikla! **Kdyby aktivně fungovaly všechny přehrady, Vltava by dosáhla pouze hranice stoleté vody, na kterou byly pražská nábřeží i ostatní povodňovou vlnou zatopené oblasti a infrastruktura bohaté dimenzovány.** Praha, ale i před ní Štěchovice, Davle, Zbraslav, Lahovice (úplně zničené) by žádnou katastrofu nezažily. Jak málo prozíravosti a téměř triviální znalosti stačilo a nevznikli by naši vládní povodňoví „hrdinové“, kteří dnes celou republiku zachraňují a udělují postiženým milodary, kteří dokáží vytrískat politický kapitál i z neštěstí druhých, jež sami způsobili. (Naproti tomu všechna čest obyčejným lidem, kteří se na záchraně vládou zničeného území podíleli.)

Co dodat? Povodně jsou situace, kdy vždy dochází k nějakým škodám, když potoky a řeky nejsou regulovány (a také po každé velké vodě čištěny a bagrovány, aby se nezanášely bahnem a jejich schopnost pojmout a odvést vodu nesnižovala), nebo nejsou regulovány na patřičnou úroveň průtoku (což všude být nemůže). Je to věc počasí, a větru, dešti poručit neumíme. Zkrátka: hodně prší, a proto je hodně vody. Jenže na to se naši předkové připravili, když města a silnice stavěli právě s ohledem na tuto eventualitu. My dnes máme navíc přehrady, které při normálně předvídatém provozu zachytí výkyvy přítoku – povodňovou vlnu (zatímco při letošní povodni tomu bylo přesně naopak). Navíc máme dnes i velmi sofistikovanou meteorologii, která dokáže předvídat srážky na několik dní dopředu. **A právě spolupráce a koordinace meteorologů s pracovníky Povodí Vltavy může účinně jakýmkoliv povodňovým vlnám zabránit tím, že na základě předpovědi vývoje srážek mohou přehrady vodu předpouštět, tj. vypouštět ještě dřív, než k nim zvýšená voda dorazí. Pak mají dostatek retenčního prostoru na jakoukoliv povodňovou vlnu. Není vůbec zapotřebí, aby byly celoročně napuštěné pouze ze tří čtvrtin (aby měly dostatek retenčního prostoru), což by snížilo energetickou výkonnost přehradních elektráren. Stačí jen upravit regulační řád přehrad, aby PRUŽNĚ reagovaly v době povodní v koordinaci s meteorology. JAK JE VIDĚT Z GRAFU FUNGOVÁNÍ PŘEHRADY ORLÍK, NA VYTVOŘENÍ DOSTATEČNÉHO PROSTORU PRO POJMU TÍ POVODŇOVÉ VLNY STAČÍ PŘEDPOUŠTĚT PŘEHRADU PO DOBU DVOU DNŮ!**

Právě na existenci této koordinace jsem se v Radiofóru zeptal a bylo mi lživě odpovězeno, že existuje. Že to není pravda, dokázal v dalším Radiofóru ministr Ambrozek, když řekl: „**Aby mohly přehrady vodu předpouštět, musel by se změnit regulační řád přehrad, které patří do resortu Ministerstva zemědělství. Ten je rekreační a energetický.**“ Jenže: předpouštění přehrad při hrozbě povodně vůbec není v konfliktu ani s energetickým, ani s rekreačním provozem. Předpouštění totiž v případě „velké vody“ energetikům prakticky nic neubere, neboť může trvat jeden až maximálně dva dny – stačí, když se při hrozbě povodně hladina sníží na normální provozní výšku. A když tato hrozba pomine, dostane se přehradám v následném přítoku ještě dosti vody, aby si vytvořily „energetickou a rekreační hladinu“. Stejně důležité jako předpouštění však je, aby při „velké vodě“ byl na začátku povodňové vlny odtok alespoň stejný jako přítok (do hodnoty, která je bezpečná pro území pod přehradou). Ani to snad přehrady nemají ve svém regulačním řádu, i když se jedná o samozřejmou věc.

Proto jsem otázku o koordinaci s meteorology a o nutnosti změnit regulační řád přednesl v Radiofóru panu Rybníčkovi. Ten se velmi rozčílil a řekl, že při povodních celý systém přechází na režim zachování životů! Z předchozího je vidět, že tomu tak není. Pro vládní a magistrátní představitele totiž začíná režim záchrany životů až tehdy, když je nebezpečí neodvratné – přehrady jsou zaplněny a na Prahu se valí (nezodpovědně puštěná) stoletá voda.

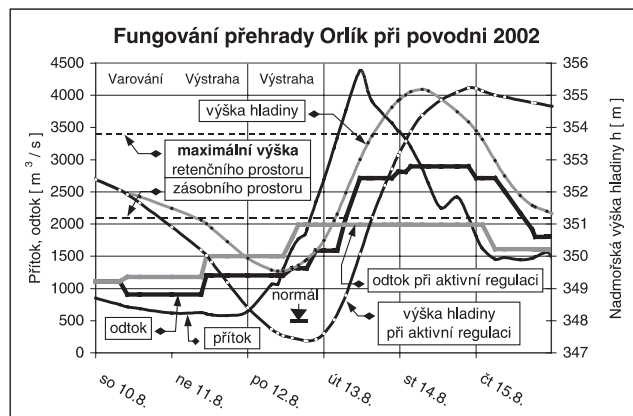
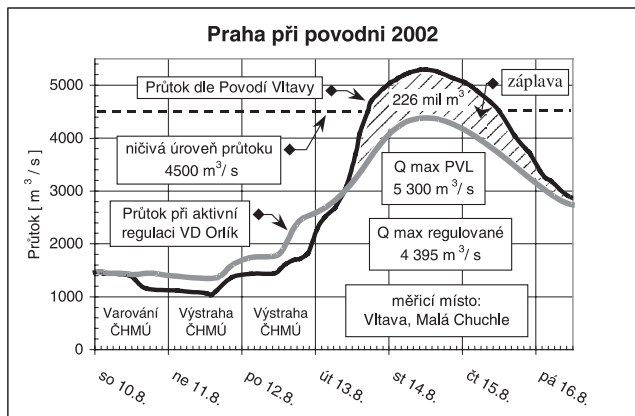
Závěrem je třeba říci, že veškerý provoz Slap a Orlíka při povodni je řízen přímo z Prahy jejím magistrátem. K tomu ministr životního prostředí v pořadu Na hraně řekl: „**Magistrát si (před povodňovou vlnou) nepřál zvýšení průtoku!! Byl to souběh nedostatku odvahy a předběžné opatření. Mělo by též dojít ke sladění vlastníků ČEZ a Povodí Vltavy na Slapech.**“

Ptám se: kdo ty vlastníky „rozladil“? Kdo způsobil, že někdo může nezodpovědně, neomezeně a nekontrolovaně sledovat jen vlastní zájem, respektive nemít zodpovědnost, co svým jednáním nebo nejednáním způsobí ostatním? O jaké „sladění vlastníků“ se ale má jednat, když vlastník jak ČEZu, tak Povodí Vltavy je jediný – český stát a jejich správcem je vláda? **To znamená, že vláda prostřednictvím Povodí Vltavy nezajistila řádný provoz Vltavské kaskády.** Ryba totiž smrdí od hlavy.

JAN KUKAČKA,

ČLEN DEMOKRATICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA

A KANDIDÁT VOLEB DO MAGISTRÁTU HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY (NSJ)

(Svobodné noviny, roč. VII/2002, č. 4, příloha str. II a III)

DIRIGOVANÝ A ZODPOVĚDNÝ NEZODPOVĚDNÝ PARLAMENT ČR

Vzrušená jednání Poslanecké sněmovny vždy vrcholí hlasovacím maratónem o pozměňovacích návrzích k projednávaným zákonům zakončeným hlasováním o výsledném zákoně jako o celku. I když hlasování je uskutečňováno elektronickou formou, kdy poslanci mačkají tlačítka ANO či NE, je každé hlasování doprovázeno lesem rukou nad lavicí nebo pod lavicí, tedy hlasováním zvednutou nebo nezvednutou rukou. Tak k tomu také vyzývá předsedající schůze, když říká: „Kdo je pro (proti), nechť stiskne tlačítko a zvedne ruku.“ Tak si na schůzích Poslanecké sněmovny připadáme jako na někdejších schůzích ROH, kdy si každý dával pozor, aby se neznelíbil vedení podniků a hlasoval tak, aby nebyl pracovně postižen.

Lze se namítnout, že poslanci jsou „zástupci lidu“, který má právo vědět, jak který poslanec hlasoval. Proto vedle elektronické formy hlasování hlasují i opticky. To je ovšem veliký omyl.

Dnešní poslanci, až na pár výjimek u čelních představitelů stran, nejsou kladní ani záporní politici v pravém slova smyslu. Oni nedělají politiku z přesvědčení pro blaho státu. Dělají politiku jen a jen pro své vlastní blaho (jako zaměstnanci) – pro svoje vysoké a jimi samými odhlasované platy. Pro blaho ostatních by nikdy nic neudělali a již vůbec ne zadarmo. (Pokud něco dělají zdánlivě zadarmo, není to zadarmo. Získávají tím politický kapitál, který jim upevní jejich postavení.) **Jsou to ve skutečnosti jen dobře placení úředníci, kteří v parlamentních funkcích vykonávají pokyny vedení stran.** V nejlepším případě to jsou činitelé komunální úrovně. Mohou to být i personálně dobří a schopní lidé, zdatní ve své profesi, ale tím to končí. Poslancování je jejich zaměstnání. Místa na kandidátkách jim byla nabídnuta bohatými politickými stranami. A kdo by takové nabídky odolal? Do Parlamentu ČR se dostali nikoliv svým úsilím něco zlepšit ve fungování našeho státu (navzdory tomu, co na veřejných schůzích říkají na pokyn svých stran, aby byli zvoleni), ale mediálnímu image vedoucích představitelů svých stran zajištěnému stamilionovými finančními náklady na volební kampaň a pozitivní diskriminací ve sdělovacích prostředcích v rukou zahraniční i tuzemské oligarchie, v jejíž prospěch pak všechny parlamentní strany dohromady vládnou.

Tito poslanci ve většině případů ani neznají problematiku, o níž hlasují, a proto na ni nemají svůj vlastní názor. Jsou to totiž „specialisté“, protože každý má přidělenou určitou „parketu“, kterou pak podle pokynů stranických špiček „leští“. Ale i kdyby názor měli, nikdy nemohou hlasovat jinak než jim to strana dovolí. Nevybočit z řady je jejich hlavní zásada. Ve hře jsou totiž posty po skončení volebního období, či opětovné navržení na volitelná místa stranických kandidátek v dalších volbách. Proto se poslanci, vyjma té oblasti, kterou mají jako svůj „stranický úkol“, o věcnou problematiku projednávání záležitostí ani nezajímají.

To je právě ten důvod, proč se v Parlamentu ČR hlasuje veřejně. Tou veřejností při hlasování jsou totiž právě poslanci. Ti při hlasování bedlivě sledují „dirigenta“ poslaneckého klubu a hlasují stejně jako „dirigent“. Tím „dirigentem“ nemusí být jeden ustanovený poslanec. Většinou se jedná o zástupce strany v parlamentním výboru, v jehož gesci je daný zákon, mezinárodní smlouva, či jiná záležitost projednávána. Výjimkou je, když jednotlivci mají jako zvláštní stranický úkol „zviditelnit se“ odlišným hlasováním (které na celkovém výsledku hlasování vůbec nic nezmění), anebo přímo hlasovat „proti svému klubu“, když je v zájmu „vyšších sil“, aby zákon prošel (nebo neprošel), ale strana jako celek přitom zůsta-

la „čistá“. (Tak tomu bylo například při rozbití Československa, kdy někteří poslanci dostali přímo jako stranický úkol hlasovat pro rozbití republiky – v rozporu s volebním programem strany, aby byl zajištěn dostatečný počet hlasů. Strany pak za to dostaly sponzorské dary.)

Jak zcela odlišně probíhají zasedání parlamentu například v Rakousku nebo v Maďarsku! Když jsem je v televizi sledoval, myslel jsem si zprvu, že tam o ničem nehlasují. Musel jsem tedy sledovat bedlivěji. Ano, v těchto zemích se hlasuje pouze elektronicky. Hlasování rukama je totiž nadbytečné. Kdo má zájem – a to jsou zejména akreditovaní novináři, kteří o dění v parlamentu referují ve sdělovacích prostředcích – si mohou personální hlasování poslanců přečíst v parlamentním tisku. Veřejné hlasování neslouží ničemu jinému než k výše popsanému „ulejvání se“ poslanců ze sledování pořadu schůze a k pracovnímu „ulejvání se“ poslanců vůbec. Ti pak vůbec nevykonávají práci ve prospěch lidu, nestudují problémy státu a ani k nim nezaujmají stanoviska, která by své voličské základně sdělovali (jako je tomu běžně v jiných zemích). Místo toho si mohou jít zahrát tenis či golf s politickými i společenskými špičkami a tak získat další skvělé kontakty pro svoji kariéru. A hlavně: jen tak mohou získat finančně lukrativní objednávky na způsob hlasování, či na „svoje vlastní návrhy“ novel zákonů, které jsou ve prospěch této „společenské elity“. Jen tak si mohou ke svému bídnému platu trochu přilepšit. Jen tak může strana získat sponzorování, tolik důležitý k převálcování skutečných politiků a národa vůbec.

A přitom by k zajímavému vývoji v české politice stačilo i jen tak málo – zrušit veřejné hlasování v Parlamentu ČR. Asi bychom se dočkali mnoha překvapení, když by se každý poslanec musel bez nápodoby rozhodovat, které tlačítko má při hlasování zmáčknout. Ta tam by byla dnešní nonšalance a blazeovanost „vševědoucích a všemocných“ parlamentních politiků.

Prostí občané, jejichž hlavní „sametovou“ starostí je „jak přežít“, a to mnohdy i jen do druhého dne, poctivé politické strany sponzorovat nemohou. Z téhož důvodu si ani nemohou dovolit luxus členství v politických stranách. Právě to byl jeden z vedlejších cílů „sametové revoluce“: okrást lidi o jejich bohatství. Lidé bez peněz totiž nemají ani čas zjišťovat, které politické strany za podporu vůbec stojí. O politiku se aktivně nezajímají, neboť z televize, z rozhlasu a z novin je jim do hlav naléván jed dezinformací, že „jsou z té odporné politiky jeleni“. Ano, odradit lidi od politiky je záměr. Však v našem protiústavním státě dodnes nemáme referendum, zakotvené v naší Ústavě. Jaký by to byl pořádek, kdyby ta polovina občanů, která nemá v Parlamentu ČR zastoupení (a to nemluvím o podvedených, kteří parlamentní strany volili), chtěla něco doopravdy rozumného prosazovat. Na to přece jsou nadnárodními korporacemi „vyvolení“ poslanci. Mocenská hegemonie pak mohou pro sebe legálně krást „do aleluja“, neboť není nikoho, komu by byli zodpovědní. A když by se jim někdo chtěl dívat pod prsty, tak mu zaplatí vraždu, jako nedávno novináře Slonkové. A tak „psi štekají, ale karavana (totality) jde dál“. Ta karavana je silná, stojí za ní ta největší „mocnost“: špinavé peníze ovládající většinu dnešního světa.

Kdyby ta nejpoctivější strana dnes žádala o příspěvek, nedají. Dávali za „sametu“ a co z toho mají? Vždyť již tolikrát naletěli na krásná slovíčka, a proto došli k závěru: „Ať tam bude kdokoli, každý bude krást, jako ti, co tam jsou dnes.“ **Přitom národní svépomoc je tím skutečně jediným prostředkem, jak se vymanit ze jha totality. Na to by však u nás musel být někdo, jako byl Gándhí, který svoji zemi osvobodil od nadvlády tehdejší největší velmoci světa.** Nestačí však být morální a poctivý (takových lidí máme dost), ale také činný ve prospěch národa. Někdo, kdo by nelpěl na blahobytu a pro něhož by služba ostatním byla tím největším potěšením. Ani to však nestačí. Takových lidí musí být stovky a musí táhnout společně za jeden provaz (hlavně stejným směrem). Teprve pak se dostaví výsledek, který bude inspirovat ostatní.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VII/2002, č. 3, str. 5)

• • •

KRACH KAMPELIČEK ZPŮSOBILA LIŠKA

Krach českých kampeliček je prezentován jako jeden z příkladů české neschopnosti podnikat v peněžnictví a rovněž jako jeden z příkladů „tunelování“ české ekonomiky. Je to všechno demagogie sloužící k účelovému odvedení pozornosti občanů od skutečné příčiny tohoto jevu.

Tou pravou příčinou krachu peněžních ústavů je vláda. Ale vůbec nejde o to, že by vláda špatně kontrolovala kampeličky (prostřednictvím Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami), jak je nám opět podsouváno, abychom se ocitli v absolutní mlze i tehdy, když se zaměříme správným směrem (na vládu).

Vina vlády spočívá v absolutní deformaci trhu. U nás není tržní ekonomika. Principem tržní ekonomiky je, že každý ekonomický subjekt jedná tak, aby to pro něj bylo výhodné. Tento základní tržní princip vláda porušuje – ku své škodě a ke škodě občanů. Dává totiž státní příspěvky na stavební spoření (například „spoření s liškou“) a na důchodové připojištění. Jde o nesmyslné výdaje a ztrátu, neboť tyto mnohamiliardové „dary“ představují podstatnou část deficitu státního rozpočtu. Přitom to navenek vypadá, jako by vláda „pomáhala lidem“ k zajištění stáří, či v bytové výstavbě. Tedy: že vláda dělá bohulibou věc. Opak je pravdou. Vláda, jakožto zástupce všech občanů, jenž by měl dbát jejich blaha, ve skutečnosti dává peníze bohatým, kteří mohou spořit, na úkor chudých, kteří spořit nemohou.

Skutečné dopady těchto „bohulibých“ činů vlády jsou však mnohem horší. Vláda tím deformuje peněžní trh. Penzijní připojištění či stavební spoření dává „vyšší úroky“ (vyšší výnos) než běžné spoření. Na peněžním trhu dochází k nekalé konkurenci, a to ku škodě těch finančních institucí, které stavební spoření, ani penzijní připojištění jako svůj „produkt“ nemají a ve prospěch těch, které takový „produkt“ vytvářejí.

Tuto nekalou konkurenci nelze překonat. To je hlavně případ kampeliček. Kampeličkáři jsou jenom lidé, a když někteří „nesolidární“ vidí, že je jinde úrok vyšší, pak se snaží svoje úspory přesunout tam. To je sice jednoduché pro střadatele,

ale nikoliv pro peněžní instituci. Každý finanční vklad je kryt investičním úvěrem s jistou dobou splatnosti (investice mají dlouhou dobu návratnosti). Kampeličky, aby zabránily výběru vkladů a aby přilákaly další vkladatele na místo těch, kteří vklady vybírali, musely zvyšovat jejich úroky. Jen tak mohly svými vysokými úroky konkurovat výnosům z vkladů u „bohulibých“, státem podporovaných „produktů“ a bank, které je provozovaly. Na druhé straně však musely kampeličky zvyšovat úroky z půjček, čímž přiváděly své dlužníky do ztráty a platební neschopnosti, což ve svém důsledku hrozilo i jim samým. V tom okamžiku nastal mediálně vyvolaný „run – útok na kampeličky“, které tak začaly ztrácet svoje rychle likvidní aktiva.

Nedošlo však k žádnému „vytunelování“, protože na tento stav, který musel nevyhnutelně nastat, již čekal připravený Úřad pro dohled nad družstevními záložnami jakožto na „zákonný důvod“ uvalení nucené správy. (Pozn.: *Stejně jako banky musely mít určitou velikost povinných minimálních rezerv, musely mít kampeličky určitou povinnou velikost rychle likvidních aktiv. Tato aktiva byla nevýnosná a uzákonění povinnosti jejich držení vrtalo pověstnou „díru do kapes“ kampeliček. Snížení objemu rychle likvidních aktiv bylo důvodem k uvalení nucené správy, přestože kampelička ztrátová ani insolventní nebyla a i když měla v dohledné době naději na znovuoživení velikosti povinné likvidity.*) Nucený správce pak kampeličky „vytuneloval“ skutečně, když jejich aktiva prodával (ponejvíce svým známým) maximálně za 10 procent jejich skutečné hodnoty. Ani to však není všechno. Tento „správce“ téměř všechno, co z aktiv kampeličky „vydobył“, prakticky spotřeboval sám na svoji vlastní „bohulibou“ činnost. **Hospodaření nucených správců je tedy ten skutečný „tunel“ na vklady kampeličkářů.** Tento „tunel“ zaplatili všichni občané ze svých daní a liška vláda, která jej vybudovala, se před volbami ukázala jako „sociální“, když znovu jedny občany okradla ve prospěch druhých, byť postižených ne vlastní vinou (na rozdíl od toho, co říká pravicová ODS, která tento „tunel“ vyprojektovala).

Tak chytrá liška zlikvidovala obec kampeličkářů v Čechách. Není krásně vymyšlené to, jak zlikvidovat české družstevní spoření na základě „bohulibé“ podpory stavebního spoření či penzijního připojištění?

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VII/2002, č. 3, str. 5)

VYŠŠÍ VÝDAJE STÁTNÍHO ROZPOČTU BEZ ZADLUŽOVÁNÍ STÁTU

Kde vzít peníze?

Tato sugestivní otázka je vždy pokládána politikům a politickým stranám, které mají v programu zvýšení hrubého národního produktu (když nejsou peníze na investice), odstranění nezaměstnanosti (když na každé nově vytvořené pracovní místo je údajně zapotřebí mnoho milionů), když chtějí udělat - zafinancovat to, či ono, na co v dosavadních státních rozpočtech nebyly peníze. Státní rozpočet potřebuje více peněz na zlepšení čistoty měst, na ekologii, na rozvoj infrastruktury (například na údržbu či výstavbu silnic a dálnic), na policii, zdravotnictví, školství, kulturu atd. Jako by ty peníze musely někde být, nebo bychom je museli od někoho (nejlépe od strýčka Sama) dostat, abychom mohli dělat to, či ono.

Protože nám nikdo nikdy nic zadarmo nedá a nedal, ČSSD s pomocí své deficitní rozpočtové politiky náš stát zadlužila až na současných 400 mld. Kč. ODS naopak stát zadlužovat nechce, a proto má ve svém volebním programu snížení vládních výdajů. Ve svém volebním programu „ODS volí nezadluženou budoucnost“ říká, že: „Za jejich vlády bude stát utrácet jen to, na co si vydělá“. ODS chce dokonce provést reformu rozpočtového systému (nová varianta zákona o vyrovnaném státním rozpočtu, který parlamentem neprošel): „Povinné navržení zdroje financování předtím, než bude uzákoněn jakýkoliv, ze zákona plynoucí výdaj státu“. Zkrátka, když by některá politická strana chtěla například dát více peněz na školství, musely by se tyto peníze vzít z jiné kapitoly státního rozpočtu, například z kapitoly zdravotnictví. Takové handrkování probíhá v Poslanecké sněmovně každý rok, když je předtím (v prvním kole) nenávratně odhlasováno, kolik výdaje státního rozpočtu budou a jaký bude rozpočtový deficit. (Samozřejmě nám v tom radí mezinárodní finanční instituce, kterým za jejich „rady a porady“ platíme ročně mnoho miliard, ačkoliv nám žádní zahraniční experti, podle jejichž rad se vlády řídily, nikdy nic dobrého neporadili.) Rozpočtové politiky sametových vlád svědčí buď o zásadním neporozumění rozpočtové politice (když se na socialistické VŠE monetární politika neprobírala), ale spíše jsou rafinovaným nástrojem makroekonomické restrikce, sloužícím k zadušení české ekonomiky.

Důkazem toho je i hospodaření vlády v minulém roce. Přes obrovský deficit státního rozpočtu vláda nenastartovala růst české ekonomiky, přestože se Milouš Zeman chlubil růstem HDP (hrubého domácího produktu). HDP totiž není indikátorem stavu české ekonomiky. Tím je HNP (hrubý národní produkt), který je oproti HDP nižší o příjmy více než 200 tisíc zahraničních rezidentů i nerezidentů a o obrovské zisky zahraničních firem na českém území. HNP je dnes stále na úrovni takzvaného „údolí smrti“, kterého naše ekonomika „díky“ Klausově rozpočtové restrikci „úspěšně“ dosáhla v roce 1992.

Jenže my nepotřebujeme „mít/vzít někde“ určitý obnos peněz, abychom o stejnou velikost mohli zvýšit rozpočtové výdaje. Úplně „postačí“ zvýšit hrubý národní produkt a část tohoto zvýšení (daňové odvody) bude vyšším příjmem státního rozpočtu. K tomu je třeba „jenom“ zvýšit poptávku po národním produktu, neboť v České republice platí, že není problém něco vyrobit, ale problémem je to prodat. To je ovšem důsledek makroekonomické restrikce prováděné posametovými vládami. **Makroekonomickou restrikci je proto okamžitě nutné změnit na expanzi, nechceme-li jako národ pokračovat v cestě na „zaslíbené“ dno.**

Expanzivní rozpočtová politika není deficitní

Expanzivní rozpočtová politika stimuluje růst HNP na základě zvýšení rozpočtových výdajů. Je však nesprávná úvaha, že toto zvýšení rozpočtových výdajů musí být financováno dluhem, jak se domnívala vláda ČSSD ve falešném přesvědčení, že dělá keynesiánskou expanzivní rozpočtovou politiku. Expanzivní rozpočtová politika k zadlužování státu nevede právě proto, že zvýšení HNP znamená i zvýšení příjmů státního rozpočtu.

Zde jsme u zásadního rozdílu mezi deficitní rozpočtovou politikou, která je restriktivní (jako byla deficitní a restriktivní rozpočtová politika ČSSD) a expanzivní rozpočtovou politikou, která není deficitní. Rozdíl mezi nimi je ve způsobu financování vyšších vládních výdajů. v případě, že vláda použije (na počáteční zvýšení výdajů) peníze od centrální banky (peněžní financování), k deficitu nedojde. V případě, že si vláda vypůjčuje od soukromého sektoru (dluhové financování), vzniká rozpočtový deficit.

Restriktivní rozpočtová politika - dluhové financování

Pokud si vláda půjčuje peníze od soukromého sektoru, jako to dělala dosud (například vydáváním státních obligací), dochází v soukromém sektoru k omezení agregátní poptávky, zejména investiční, neboť část národohospodářských úspor (normálně financujících investice) je přesunuta do financování vládních výdajů. Dochází tím k takzvanému „vytěšňování“ neboli zvětšování podílu státního (veřejného) sektoru na úkor sektoru soukromého. **Proto ke zvýšení národního produktu nedojde, ale zato dojde k trvalému narůstání státního dluhu.** Deficitní hospodaření nikdy žádnou vládu a žádnou zemi z krize nevyvedlo.

Státní rozpočet se dělá na konci roku na rok následující. V zásadě se vychází z odhadu „expertů“ o vývoji HDP/HNP v příštím roce a daňové kvóty, jejichž součin dává příjmy státního rozpočtu. Výdaje se pak stanovují, jako tyto odhadnuté příjmy plus stanovený deficit státního rozpočtu. Takto stanovený státní rozpočet vede jen k tomu, že se splní odhady expertů o velikosti HNP, které byly podkladem k sestavování státního rozpočtu. **Namísto dřívějšího socialistického plánování tak dochází k totálnímu monetárnímu plánování, které je mnohem horší. Hrubý národní produkt totiž v žádném případě nemůže překročit jeho monetárně naplánovanou a pomocí rozpočtové politiky realizovanou velikost - i kdybychom se, takřikajíc přetrhli, neboť cokoliv vyrobíme „nad plán“, bude to neprodejné v důsledku monetárního omezení agregátní poptávky (poptávky po národním produktu).** Experti z Mezinárodního měnového fondu či ze Světové banky nemají zájem na rozvoji české ekonomiky, a proto nám radí špatně. Jim jde jen to, co nejvíce na nás vydělat. Přitom samozřejmě nejvíce vydělají na krizi české ekonomiky (a tak je tomu i v případě ekonomických krizí kdekoli na světě, včetně krize v USA v roce 1982 a 1990), kdy je pak naše národní bohatství skoupeno za „pár babek“ a posléze je naše obyvatelstvo, zbavené národního kapitálu (bohatství), nuceno pro ně pracovat jako novodobí otroci alias „levná pracovní síla“.

Je tomu podobně jako ve válkách, kdy zatímco obyvatelé válčících zemí umírají na frontě i za frontou a jejich bohatství je ničeno (na obou stranách fronty), bankéři si „mastí kapsy“ jak na předražených válečných zakázkách, tak na válečných půjčkách či na poválečné obnově (kdy bankovní kapitál „investuje“ do zničených zemí, a to především levným skupováním půdy, nemovitostí a destruovaných podniků - jako dnes u nás) a kdy pak zubožení obyvatelé, jako levná pracovní síla, jen zvětšují bohatství skutečných světových dobytých - globalizátorů.

Expanzivní rozpočtová politika - peněžní financování

Rozpočet však není třeba uvést do deficitu, pokud vláda použije na počáteční zvýšení výdajů peníze od centrální banky (například ze svého vkladu). V tomto případě dojde ke zvýšení autonomních vládních výdajů (nefinancovaných z národohospodářských úspor - dluhem u soukromého sektoru), které má za následek násobný růst HDP. Tomuto násobku se říká rozpočtový multiplikátor. Pak se zvýšené rozpočtové výdaje rovnají zvýšeným rozpočtovým příjmům.

Mechanismus rozpočtového multiplikátoru spočívá v tom, že vyšší vládní výdaje financované peněžně znamenají větší produkt veřejného sektoru, například na základě zvýšení objemu státních zakázek, aniž by se omezoval produkt sektoru soukromého. Vyšší vládní výdaje se současně stávají příjmem podniků pracujících na státních zakázkách a jejich zaměstnanců, ze kterého jsou odevzdány daně do státního rozpočtu. Čistý příjem pak tyto podniky a zaměstnanci použijí na svoji soukromou a investiční spotřebu, čímž rostou příjmy v sektoru soukromém, z nichž jsou rovněž odváděny daně. Čisté příjmy v soukromém sektoru, takto nově vzniklé, jsou pak rovněž použity na soukromou investiční a osobní spotřebu. Tím dochází k dalšímu zvýšení příjmů v soukromém sektoru, ze kterých jsou rovněž odváděny daně atd.

Následkem vyšších vládních výdajů a tím příjmů veřejného sektoru tedy vzniká následný (vyvolaný) řetěz vyšších výdajů na produkt v soukromém sektoru (zvýšení poptávky), který vyvolává růst produktu i příjmů v sektoru soukromém. Ze všech těchto příjmů jsou odváděny daně. Výsledkem je, že celé zvýšení autonomních rozpočtových výdajů se stane příjmem státního rozpočtu na základě zvýšení velikosti domácího produktu.

Při peněžním financování rozpočtové expanze v podstatě dojde ke **zvýšení množství peněz v oběhu**, které je malé vzhledem k celkovému (ročnímu) zvýšení výdajů státního rozpočtu. K expanzi může dojít i prostřednictvím **zvýšení rychlosti oběhu peněz** (když mnohdy příjmy státního rozpočtu leží v centrální bance ladem - nejsou v oběhu, „netočí se“, ale jsou tezaurovány. a tedy „nepracují“). To je nezbytné k finančnímu zprostředkování směny zvýšeného národního produktu mezi jeho jednotlivými producenty. **Peníze jsou krví ekonomiky. Má-li ekonomika růst, musí se adekvátně zvyšovat i množství peněz. To je základní monetaristický princip, který byl po startu ekonomické deformy „monetaristou“ Václavem Klausem porušen.** Reálné množství oběživa se snížilo, mj. i tím, že po startu ekonomické deformy byly výdaje státního rozpočtu nižší než jeho příjmy a oběživo bylo tezaurováno (umrtveno) v centrální bance. Došlo k rozpočtové restrikcí jakožto opaku rozpočtové expanze. Rozpočtová restrikce byla jedním z oficiálních „pilířů“ ekonomické deformy a Václav Klaus za to sklízel pochvalu světových globalizátorů. Tím došlo k ekonomické krizi, ve které se podfinancovaná česká ekonomika potácí dodnes a odumírá.

Poznámka: Nenechme se mýlit růstem HDP, který dnes vyjadřuje jen rozvoj cizí ekonomiky a prosperity cizinců na našem území. Prosperují, protože mají peněz dost na úkor českých ekonomických subjektů, neboť jim „český“ bankovní systém poskytuje české peníze (naše úspory) směnou za nehodnotné (uměle nadhodnocené) devízy, které nám neslouží, ale vracejí se zpět do zemí jejich původu, jakožto naše devizové rezervy.

Ekonomický rozvoj je alternativou krize

Vyšší vládní výdaje tedy neznamenají zvyšování státního dluhu, ani větší daňové zatížení podniků - zvýšení daňových sazeb, ani na jejich uskutečnění není třeba rozprodávat národní majetek do zahraničních rukou, jak prováděla ČSSD dokonce „nadplán“, aniž by tyto příjmy použila. (Ve skutečnosti šlo jen o to, jak český národ okrást o jeho národní bohatství, pod falešnou záminkou, že je to pro blaho našich občanů.)

Vyšší vládní výdaje prostřednictvím expanzivní rozpočtové politiky vyvolávají rozvoj národa a rozvoj podniků na základě zvýšení poptávky, o kterou dnes většina firem marně zápasí. Přitom zvýšené vládní výdaje (na investiční činnost v dopravní infrastrukturu nebo vládní výdaje na ekologii, bydlení, atd.) se rovněž zpětně vracejí občanům a dále přispívají k dalšímu ekonomickému oživení, neboť zlepšují podmínky pro aktivity soukromého sektoru a životní podmínky občanů. Investice vlády například do zdravotnictví, vědy nebo do školství se zpětně vracejí do soukromého sektoru v důsledku zvýšené kvality lidského kapitálu, a tak zvyšují produktivitu práce.

Principem expanzivní rozpočtové politiky je tedy využití veškerého ekonomického potenciálu v produktivním procesu. Ten dnes „z nedostatku práce“ a „z nedostatku peněz“ leží ladem (nezaměstnanost, ale i nedostatek práce pro české podniky), nebo je dnes využíván kontraproduktivně. Například dealerování našich lidí pro cizí firmy v důsledku nedostatku práce v domácích podnicích je nevědomým poškozováním tvorby a odbytu domácí produkce. Přitom způsobuje vnější makroekonomickou nerovnováhu - deficit zahraničního obchodu.

Naše ekonomika tedy nepotřebuje restrikcí, ale konjunkturu. Jako příklad první historicky známé osobnosti, která prováděla expanzivní rozpočtovou politiku byl Karel IV. Tím, že dal stavět Hladovou zeď (nikoliv na dluh, ale tím, že na financování použil svého bohatství), vyvolal v českých zemích hospodářský rozkvět a (paradoxně) mu z jeho pokladny vůbec nebylo, neboť po prvních výdajích se mu ve formě daní do státní pokladny peníze jen hrnuly a mohl je využít na výstavbu královského města.

Pozn.: Expanzivní rozpočtová politika je jen jeden z makroekonomických nástrojů ke znovuoživení české ekonomiky. Přitom zvýšení vládních výdajů neznamená, že by měla bujet jako rakovina státní byrokracie. Státní správa skutečně musí být „štíhlá“ a výkonná. Vyšší vládní výdaje, jakož i finanční prostředky uspořené zeštíhlením státní správy, musí být použity na užitečné věci. Úředníci však po zeštíhlení státní správy o pracovní uplatnění nepřijdou, neboť nabídka dobře placené - ale jen užitečné - práce bude dostatečná. Práce budeme mít všichni dost, abychom sebe i svou zemi vyvedli ze sametového marasmu.

JAN KUKAČKA,

KANDIDÁT NÁRODNĚ DEMOKRATICKÉ STRANY V PRAŽSKÉM KRAJI

(Svobodné noviny, roč. VII/2002, č. 2, příloha str. III)

• • •

CHTĚJÍ ZRÁDCI NÁRODA OBHAJOVAT NÁRODNÍ ZÁJMY?

Jsem zděšen, když čtu volební poutače a program ODS. Strana, která od sametovém převratu po dobu své vlády (samořejmě v nejužší spolupráci s koaličními partnery) zrazovala národní zájmy, vytunelovala penzijní systém a politikou utahování opasek (na věčné časy a nikdy jinak) způsobila drastické vymírání českého národa, má jako volební heslo národní zájmy a jistotu pro stáří. Nic není pro český národ nebezpečnější, než aby se nechal znovu oklamat předvolebním lhaním politických stran, které byly po sametovém globalistickém převratu u moci.

Je to o to nebezpečnější, že tyto strany vládnou společně - „ruku v ruce“ (a nenechme se mýlit divadélkem vzájemného politického hašteření, například že ČSSD jde / šla ODS po krku - před minulými volbami, aby si po volbách šly po krku zcela jinak, než občanům říkaly - objaly se a vytvořily opoziční smlouvu a toleranční patent o vzájemné podpoře při ovládnutí našeho státu). Současně vládnou protiústavňe, neboť se postaraly o protiústavní volební zákon, který je zákonem o krádeži politické moci na úkor poctivých politických stran (proto dnes malých neparlamentních stran). Každé volby, čtyřikrát za sebou, bylo ukradeno ve prospěch parlamentních stran v průměru po dvaceti procentech voličských hlasů, aby skutečně demokratické a zdola vzniklé politické strany nemohly hájit zájmy občanů. Neparlamentní strany byly po každých volbách zadupány do země, neboť přišly o všechno. O výsledky svého marného úsilí i o finanční prostředky, které na volby vynaložily. Zkrátka, byly bankrot, podobně jako byly vládní antieconomickou politikou přivedeny na bankrot předtím prosperující české podniky a české banky. To zase přišel o veškeré své bohatství (= na bankrot) český národ, české obyvatelstvo.

Vláda posametových vládců je o to nebezpečnější, že je v průběhu vládnutí financována penězi ukradenými (prostřednictvím daní) českému obyvatelstvu a zejména tím, že se dostává k moci s pomocí špinavých peněz darovaných zahraničními sponzory a domácími podniky v úplném nebo částečném vlastnictví cizinců a spřízněných osob, aby v jejich prospěch vládla. Jde o akty vlastizrady, neboť se jedná o ekonomickou sabotáž a o sabotáž národních zájmů (například úmyslným podfinancováním zdravotnictví, školství, vědy, kultury atd.). Nic českého nemá být životné a životaschopné a nakonec ani české obyvatelstvo, které je dobré jen jako levná pracovní síla pro zahraniční dobyvatele našeho státu. České obyvatelstvo právě proto nemá dostatek finančních prostředků na vlastní reprodukci a vymírá. Za padesát let má být Čechů již jen pět

milionů. To se však dalo čekat, neboť jsme na začátku naší „ekonomické transformace“ (na dno) slyšeli dokonce z úst nej-přednějších sametových ekonomických činitelů, že „naší komparativní výhodou je levná pracovní síla“. Za takovýto výrok by student ekonomie u zkoušek propadl, stejně jako by v každé demokratické zemi okamžitě propadl jakýkoliv politik po výroku, že „nezná rozdíl mezi čistými a špinavými penězi“. U nás se za podobné absurdity dostávají akademické tituly a premiérská křesla. V českém Absurdistanu vlády špinavých peněz špinaví politikáři zůstávají a „odchází“ národ.

Uděleme tomu konečně přítrž.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VII/2002, č. 2, příloha str. III)

ODS HRAJE S OBČANY ŠACHY aneb Laissez faire, laissez passer!

Stínový ministr dopravy ODS Říman v „Nedělní partii“ na Primě dne 21. 4. 2002 „hrál s námi šachy“, když lživě říkal, že jejich program rovné daně je podobný jako v systému pojištění, kde všichni občané platí stejné procento ze svých příjmů.

Osoby samostatně výdělečně činné (OSVČ) platí sice stejné procento jako zaměstnanci, a to na pojistné na všeobecné zdravotní pojištění 13,5 %, a na sociální pojištění 34 %, ale jejich vyměřovací základ je při stejném příjmu pouze 35 % tohoto příjmu, tedy přibližně jedna třetina. Převeďme na procenta z příjmů (u OSVČ se jedná o příjmy po odečtení nákladů na tyto příjmy vynaložené) platí OSVČ na zdravotní pojištění přibližně 4,5 % (přesně 4,725 %), zatímco zaměstnanci 13,5 %. Navíc, zatímco zaměstnanci platí 13,5 % z příjmů, ať je jejich příjem (respektive, vyměřovací základ) jakýkoliv, mají OSVČ hranici pro maximální platby pojištění stanovenou maximálním vyměřovacím základem 40 500 Kč měsíčně, který od roku 1992 nebyl valorizován, ačkoliv se od té doby zvýšily ceny i příjmy minimálně na dvojnásobek. To znamená že OSVČ s příjmem 220 tisíc Kč měsíčně platí jen 2,5 % z příjmů „na pojistné na zdravotní pojištění“ (necht' mi čtenáři prominou takto komplikovaný výraz, ale není možné říci „na zdravotní pojištění“, protože to by dle zákona znamenalo něco zcela jiného - takové máme zákonodárce!). **Výsledkem těchto skutečností je, že kdyby OSVČ platily stejné procento na „pojistné na zdravotní pojištění“, tak by ve zdravotnictví bylo o 15 mld. Kč více a žádná krize zdravotnictví by neexistovala. Byla by nejen dnes nedostupná lůžka, ale i léky bez doplatků a důstojné platy lékařů.**

Když jsem tyto skutečnosti (platby pouze v procentech z příjmů) vyložil dne 23. 4. 2002 v pořadu „Bez imunity“ na téma zdravotnictví s otázkou na poslance ODS Cabrnocha, proč s námi jeho kolega Říman „hraje šachy“, odpověděl, že když OSVČ platí 4,5 % z příjmů, tak stejné procento platí z hrubého příjmu i zaměstnanec (a zbytek za něho zaplatí zaměstnavatel).

Tu ale pan poslanec Cabrnoch prokázal buď naprostou prostoduchost, anebo maximální rafinovanost (jak „hrát šachy“ s občany). **To, že zaměstnanci platí zdravotní pojistné „jen“ 4,5 % z hrubé mzdy totiž vůbec neznamená, že platí 4,5 % ze svých příjmů, neboť částka, kterou za ně platí zaměstnavatel je rovněž jejich příjmem a to sráženým na pojistné na zdravotní pojištění.** I když se tedy může na první pohled zdát, že zaměstnanci platí jen 4,5 % z příjmů, není to pravda, a to ani z pohledu zaměstnavatele. Ty dvě třetiny pojistného, které za zaměstnance platí zaměstnavatel jsou pro zaměstnavatele rovněž nákladem na pracovní sílu, vedle hrubé mzdy zaměstnance. Pro zaměstnavatele je totiž jedno, jestli za zaměstnance platí na pojistné „ze svého“ 9 % jejich hrubé mzdy a poté jim sráží dalších 4,5 % z hrubé mzdy, nebo zdali by jim těch 9 % dal do hrubé mzdy a z ní pak srážel celé pojistné. **Kdyby v jednom podniku stejnou práci vykonávali zaměstnanec a OSVČ, přičemž by podnik na jejich práci vynakládal stejnou částku, pak by zaměstnanci po zaplacení pojistného zbylo na osobní spotřebu méně než OSVČ (o 30 % hrubé mzdy, uvažujeme-li pojistné na zdravotní pojištění i sociální pojištění). To je holý fakt.**

Systém zaměstnávání OSVČ, založený Schwarzem (když na jeho stavbách nepracovali zaměstnanci, ale OSVČ), vede ke spekulativnímu okrádání zdravotního systému státu (ale i penzijního systému, neboť v něm je situace analogická), respektive k okrádání občanů občany. Můžeme se tedy divit, že přísloví „kdo nekrade, okrádá rodinu“ platí dnes mnohem více než za socialismu, když i zákon (špatný a nejen v případě pojistného) přímo vyzývá k legálnímu okrádání? To ale ještě není všechno. Podnik zaměstnávající OSVČ může těmto pracovníkům platit méně, aniž by se tím snížila jejich životní úroveň (oproti zaměstnancům ve stejné profesi). Tím má nižší produkční náklady a může na trhu nabídnout nižší cenu než podnik zaměstnávající zaměstnance. Tak vzniká nekalá konkurence, kdy podniky se zaměstnanci buď nemají zakázky a musí propouštět, anebo nemají potřebné zisky na investice. Jedna deformace trhu (v tomto případě trhu pojištění) tedy vyvolává řadu následných deformací v celé ekonomice.

Poslanci Cabrnochovi jsem ale nemohl jeho velmi jednoduchou, rafinovanou mystifikaci replikou vyvrátit, neboť v pořadu „Bez imunity“ mají představitelé neparlamentních stran právo pouze na otázku, zatímco představitelé parlamentních stran mají vždy poslední slovo.

Výše uvedené skutečnosti jsou jen fakta, ale OSVČ by jen na jejich základě mohly na mne začít nevrážet, že jim závidím jejich nezasloužené příjmy. Mohly by tedy pravícovou stranu, již jsem kandidátem, nevolit. K těmto skutečnostem jsem ale v pořadu „Bez imunity“ předeslal, že vládnoucí garnitura, která nedokáže zajistit podmínky pro prosperující podnikání (a nyní navíc říkám, že nechce), korumpuje milionovou voličskou obec živnostníků - OSVČ tím, že jim dává výše vedené nezasloužené výhody, aby se proti vládě nevzbouřili, respektive aby ji volili. Pravícovost však nespočívá v okrádání ani v korupci, ale v podpoře soukromé podnikatelské iniciativy, a to nejen odstraněním všech nesmyslných byrokratických překážek. Věřím, že podnikatelé by žádné úplatky od vlády nechtěli, kdyby mohli produktivně pracovat - podnikat. Jenže vláda navíc vytváří svojí politikou vleklou ekonomickou krizi (monetárním omezováním kupní síly neboli poptávky obyvatelstva po národním produktu), jejímž cílem je zánik české ekonomiky v důsledku nedostatku odbytu produktu. Proto jsou podnikatelé nuceni k dosažení svých výnosů vykonat mnoho v normálních podmínkách nadbytečné a neproduktivní práce například (mnohdy marným a hlavně nákladným) sháněním práce pro svoji živnost. Za normálních podmínek ekonomické konjunktury, kterou

má NDS ve svém programu, by příjmy podnikatelů byly minimálně dvojnásobné oproti dnešku a podnikatelé by se o žádné úplatky od vlády ani neprosili. Podnikatelé jsou pilní lidé, tak proč by si nezaplátili stejné procento na „pojistné na zdravotní pojištění“ jako zaměstnanci. Nechtějí milodary. Chtějí jen, aby jim vlády a centrální banky jejich podnikání totalitně neomezovaly zvrhlou monetární politikou, kterou mohou vyvolat krizi, kdykoliv a kdekoliv se jim zamane, a kdy pak zbankrotovanou ekonomiku bankéřští spekulanti skoupí „za pár babek“ jako ve třicátých letech v USA, či dnes v Argentině. Pro podnikatele platí stejně jako po Velké francouzské revoluci: „Laissez faire, laissez passer“ - Nechte nás dělat, nechte nás být (neotravujte)!

JAN KUKAČKA, KANDIDÁT ZA NDS DO PARLAMENTNÍCH VOLEB 2002

(Svobodné noviny, roč. VII/2002, č. 2, příloha str. III)

BÍDA „ČESKÉ“ EKONOMICKÉ POLITIKY A PUBLICISTIKY

Že je česká ekonomická politika od samého začátku takzvané ekonomické reformy špatná, pocítuje na sobě většina českého národa. Tato politika by však nebyla průchodná, kdyby české obyvatelstvo nebylo dezorientováno a mateno takzvanými ekonomickými experty, kterým se dostalo prostoru na stránkách „českého“ tisku privatizovaného zahraničníním kapitálem. Tito publicisté sice ve svých článcích o pravdu občas „zavádí“, ale na druhé straně se v nich hemží tolik nepravd a polopravd, že „čtenář je z toho jelen“. Jedním z nesčetných příkladů toho z doby nedávno minulé je i článek Petra Fischera „Spor Klause s Tošovským: nekonečný příběh“ v LN dne 15. 7. 2000.

Z něho vyjímám: „Spor mezi Klausem a Tošovským se začal přiosťovovat až v roce 1996. **Tehdy česká ekonomika nebývale rostla a vzniklo nebezpečí, že tento prudký růst hospodářství nezvládne.** Klaus a Tošovský se tehdy nemohli dohodnout na tom, co dělat.“

Tato věta (tučně vytištěná) ani nepotřebuje komentář. Nicméně, její absurdita přesahuje všechny meze a právě proto její obsah mnozí akceptovali (implicitně i včetně „nutné“ restriktivní makroekonomické politiky, která prudký růst omezuje) v domněnku, že jejich selský rozum nestačí na genialitu transformačních „ekonomů“ a nemůže postihnout „složitost“ ekonomické problematiky.

Vycházejí však z věty samotné, bylo by podle pisatele katastrofou (naplnění nebezpečí), kdyby nebývale rostl hrubý národní produkt a zvyšovala se kapitálová vybavenost české ekonomiky! Jinými slovy: podniky by měly rostoucí příjmy, mohly by vyplácet dobré mzdy a prosperovaly by, „což by české podniky, podnikatelé a zaměstnanci – česká ekonomika – nezvládli.“ (!) To by bylo skutečně nebezpečné, ale nikoliv pro českou ekonomiku, nýbrž pro zahraniční kapitál, který by si pak u nás „ani neškrt“. Nepadl by mu do rukou ani jeden bankrotující podnik, nýbrž by s našimi prosperujícími podniky a podnikateli musel spolupracovat jako rovný s rovným (zahraniční obchodní výměna, eventuelně jako minoritní podílník v našich podnicích).

Dle pisatele by de facto bylo „katastrofou“, kdyby podniky nemohly „řádně bankrotovat“ z důvodů předluženosti v důsledku nedostatku odbytu jejich produktu. K tomu totiž dochází vždy, když je ekonomický rozvoj totalitně omezován (bržděn) politickoekonomickými zásahy. K prudkému růstu hospodářství „naštěstí“ nedošlo poté, co byla „přehřátá ekonomika“ ochlazená v důsledku zesílení makroekonomické restrikce.

Pisatelovo „**nebezpečí nebývalého hospodářského růstu**“ bylo „zažehnáno“, když ČNB ve druhé polovině roku 1996 „šlápla na brzdu“, jak se o její politice vyjádřil sám veliký V. Klaus, který ovšem k restriktivní měnové politice ČNB přidal v roce 1997 své dva známé „balíčky“ restriktivní rozpočtové politiky. Tím došlo k jednorozhodnému propadu HDP v roce 1997 a tříprocentnímu propadu v roce 1998 (pozn.: na desetinky procent si tu nehrájeme). Tyto výsledky „usilovné práce“ našich makropolitiků (které ovšem dnes makroekonomičtí „experti“ charakterizují jako „přirozený ekonomický cyklus“ – střídání konjunktury a recese) se následně promítly v hojně sklizni zbankrotovaného českého kapitálu nadnárodnímispolečnostmi.

To však již přirozeně ekonomičtí pisálkové ve službách globalistů varovné prsty nevztýčují. Naopak, žehnají zahraničnínímu kapitálu, který naši (i vinou ekonomických pisálků) padlou ekonomiku a padlé podniky „zachraňuje“.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VI/2001, č. 4, příloha str. III)

TRANSFORMAČNÍ TUNELOVÁNÍ PENZIJNÍHO SYSTÉMU

Fungující průběžný penzijní systém

V České republice je hlavním důchodovým zabezpečením **průběžný penzijní systém**. To znamená, že **občané v produktivním věku platí důchody osob ve věku poproductivním prostřednictvím sociálního „pojištění“**, respektive jeho důchodové složky (proto, pro zpřesnění textu, budeme hovořit o **důchodovém sociálním „pojištění“**). **Ve skutečnosti tedy o žádné důchodové pojištění jeho plátců nejde, protože jim nejsou vytvářena žádná aktiva, kterých by bylo možno použít v důchodovém věku na vyplácení důchodů (jako například u kapitálového penzijního systému - spoření na stáří)**. Jedná se o jakousi skrytou daň, a proto je slovo pojištění uváděno v uvozovkách. Je tedy třeba zodpovědět na otázku, co je vlastně důchodovým pojištěním v průběžném penzijním systému a jak systém funguje.

Průběžný penzijní systém je ve své podstatě stejný jako kapitálový penzijní systém. V obou systémech se musí pojištěnec nejdříve v průběhu svého produktivního věku pojistit (platit pojistné, tj. spořit a tím se uskrovnit ve své osobní spotřebě). Musí investovat, aby mohl ze svých investic (úspor) čerpat peníze na živobytí v poproductivním věku. V průběžném (takzvaném solidárním) penzijním systému je faktickým důchodovým pojištěním produktivních občanů investice do dětí, neboli vytváření nástupnické generace, která bude prostřednictvím důchodového sociálního „pojištění“ platit důchody těm, kteří děti vychovali. Je to svým charakterem skutečná investice, neboť na výchovu dětí jsou zapotřebí finanční prostředky (peníze na výživu, vzdělání, bydlení atd., ale i samotná péče a výchova nezletilých dětí je prací, kterou lze finančně ohodnotit, i když rodiče přímo žádné finanční prostředky nevynakládají). **Důchodovým pojištěním dospělých občanů v průběžném penzijním systému je tedy vytváření a výchova nástupnické generace, která jim bude prostřednictvím sociálního „pojištění“ platit důchodové zabezpečení (důchody), až tito občané budou v poproductivním věku. Platby sociálního důchodového „pojištění“, použité na výplaty důchodů, jsou tak v podstatě splátkami investic, které předchozí generace do výchovy nástupnických generací vložily.** Stejně jako v kapitálovém penzijním systému je pomocí úspor, pojištění, vytvářeno bohatství (aktiva), které bude využito k zabezpečení ve stáří, je v průběžném penzijním systému vytvořeným bohatstvím (aktivy) nástupnická generace.

Funkční průběžný penzijní systém funguje v principu ve čtyřech fázích. V první fázi dostávají děti od svých rodičů (s přispěním celé produktivní generace - například na školství) jakousi „půjčku“ ve formě výchovy do dospělého věku (investice rodičů). V druhé fázi se děti stanou dospělými a zakládají rodiny. V té době na nich leží hlavní (investiční) část penzijního systému, vytvořit a vychovat svoje nástupce (nástupnickou generaci). Právě tím se pojistí na stáří, protože vychovávají své nástupce, kteří jim budou svoji výchovu splácet ve formě sociálního „pojištění“. Ve třetí fázi pak jsou produktivní občané, kteří již vychovali děti, finančně odbřemeněni od své skutečné „penzijní investice“ druhé fáze penzijního systému. Přitom však mají stejný (nebo vyšší) příjem než ve fázi druhé. Pak mohou předchozí generaci (generaci svých rodičů) splatit jejich „půjčku“, kterou byla jejich výchova v mládí, mohou platit důchody důchodců. Čtvrtá fáze pak je poproductivní věk, kdy občané, důchodci, pobírají své zasloužené peníze.

Z předchozího popisu funkce průběžného penzijního systému vyplývá, že OBČANÉ BY PO DOBU VÝCHOVY DĚTÍ (DVĚ DĚTI NA RODINU) ŽÁDNÉ DŮCHODOVÉ SOCIÁLNÍ „POJIŠTĚNÍ“ PLATIT NEMĚLI, NEBOŤ V TÉ DOBĚ „PLATÍ“ SKUTEČNÉ SOCIÁLNÍ DŮCHODOVÉ POJIŠTĚNÍ (FINANCUJÍ PENZIJNÍ SYSTÉM TÍM, ŽE UDRŽUJÍ HODNOTU JEHO „AKTIV“ - VELIKOST POPULACE, KTERÁ JE ZDROJEM PLATEB DŮCHODOVÉHO ZABEZPEČENÍ). Jejich „platby“ jsou ve formě nákladů na výchovu dětí. Je to nejdůležitější, INVESTIČNÍ, fáze celého penzijního systému, neboť bez nástupnické generace by celý průběžný penzijní systém zkolaboval. (Pozn.: Nízká porodnost od sametové revoluce je příčina hrozící krize penzijního systému a jedním z jejích důvodů je právě absence osvobození rodin s dětmi od plateb důchodového sociálního „pojištění“.) Jen takovéto osvobození od plateb důchodového sociálního „pojištění“ v době výchovy dětí tím, že finančně stimuluje generační reprodukci obyvatelstva, může vést k tomu, že je penzijní systém stabilní (vyrovnanost příjmů a výdajů). Pro osvobození od plateb důchodového sociálního „pojištění“ v době výchovy dětí hovoří i jednoduchá úvaha: Proč by občané měli platit důchody (splátky za výchovu v mládí) generaci svých dědečků, když to je povinnost generace jejich otců (synů dědečků). Jiným důvodem osvobození od plateb důchodového sociálního „pojištění“ rodin s dětmi je to, že je to spravedlivé. Proč by měli rodiče po dobu výchovy dětí (budoucího zdroje příjmů penzijního systému) platit stejné důchodové „pojištění“ jako ti, kdo se o budoucí zdroj příjmů penzijního systému nezasluhují a děti nevychovávají.

Osvobození od plateb důchodového sociálního „pojištění“ je princip, který může být realizován různě. Například tím, že se mladým rodinám skutečně platby důchodového sociálního „pojištění“ plně vracejí zpět formou příspěvků na podporu rodin: dávky v mateřství, přídavky na děti (ale dostatečně valorizované, na rozdíl od jejich minimální valorizace v současnosti, a navíc: na všechny děti, a nikoliv jen pro rodiny do určitého měsíčního příjmu, což destimuluje zakládání rodin u těch občanů, kteří mají příjem byt' jen o korunu větší, než je státem stanovená hranice příjmů pro výplaty přídavků na děti). Mohly by být i přímé daňové odpisy podle počtu vychovávaných dětí namísto dnešních „odpisů“ daňových základů, které mají zejména u vyšších příjmů minimální finanční stimulační efekt.

V socialistickém státním důchodovém zabezpečení tomu tak bylo, i když v jiné formě. Nerozlišovaly se daně z příjmu a platby sociálního nebo zdravotního pojištění, jako je tomu dnes. Byla jen daň z příjmů, která však byla procentuálně diferencovaná podle pohlaví plátce daně a počtu vychovávaných dětí. Například mladí muži do 28 let, kteří neměli děti, pak platili daň z příjmů zvýšenou o 60 nebo dokonce o 80 procent. Tomuto zvýšení daní se říkalo „skočné“ a skutečně

stimulovalo k zakládání rodin a tím k udržování i růstu české populace. Nejen to. Toto zvýšení daní bylo nutné i z čistě pojistného hlediska. Když někdo neměl děti (a tím neudržoval aktiva průběžného penzijního systému), pak si tímto zvýšením daní de facto platil vlastní důchodové pojištění finanční formou (jako je tomu třeba u kapitálového penzijního systému).

Falešná solidarita současného penzijního systému

Současný penzijní systém zatěžuje produktivní obyvatelstvo platbami sociálního „pojištění“ plošně, tj. veškeré produktivní obyvatelstvo, ať vychovává děti, nebo nikoliv. *Příčemž vzhledem ke konstrukci systému odvodů sociálního „pojištění“ nese největší relativní i absolutní náklady právě takzvaná „střední vrstva“ (což není střední vrstva jako v jiných zemích, ale skupina obyvatel se středními příjmy; skutečná střední vrstva jako v Evropské unii u nás prakticky neexistuje).* Odvody sociálního „pojištění“ jsou přitom, za stejných příjmových podmínek, pro všechny občany stejné, rovné. To nestimuluje k zakládání rodin. Naopak: zvýhodňuje ty, kteří děti nevychovávají, a znevýhodňuje ty, kteří děti vychovávají. Rodiny s dětmi totiž nesou navíc skutečné náklady důchodového sociálního pojištění, totiž náklady na výchovu generace, která bude důchody platit všem (přitom stejné za stejných příjmových podmínek v produktivním věku), i těm, kteří děti nevychovali (a tedy faktické důchodové pojištění neplatili, nevytvořili nástupnickou generaci, která by byla zdrojem příjmů jejich důchodů). Bezdětní tedy budou pobírat stejné důchody, jako ti, kdo vychovali generaci, která bude finance na veškeré důchody odvádět.

Mohlo by se namítnout, že rodiny s dětmi pobírají státní sociální podporu. To je však mylné, neboť státní sociální podpora rodin s dětmi ani zdaleka nekompenzuje jejich platby sociálního důchodového „pojištění“. Stimulace zakládání rodin s dětmi a jejich podpora ze strany státu je minimální: většinou jde vlastně jen o almužnu. Zkrátka, „díky“ plošnému a rovnému penzijnímu „pojištění“ se nevyplácí mít děti, respektive, je to oběť, která vrhá průměrné rodiny s dětmi do bída.

Proto české obyvatelstvo vymírá, přestože jsou ve věku nejvyšší plodnosti právě silné sedmdesáté ročníky. Nejde však jen o lecjaké vymírání. K tomu by docházelo i tehdy, kdyby počet živě narozených dosahoval úrovně slabých osmdesátých ročníků. Jde o vymírání drastické. Právě po roce 1990 se měl počet živě narozených podle přirozeného vývoje začít zvyšovat (nástup silných sedmdesátých ročníků do věku nejvyšší plodnosti) a v současnosti měl dosáhnout svého maxima. Namísto toho nastal hluboký propad, jako důsledek propadu výkonnosti české ekonomiky po startu „ekonomické reformy“ a tím i snížení životní úrovně obyvatelstva. Česká republika patří podle OSN k zemím s největším úbytkem obyvatelstva. Podle střední varianty OSN má mít v roce 2050 o 2,5 milionu obyvatel méně. Bude-li však vývoj porodnosti pokračovat stejně jako v současnosti, bude propad mnohem vyšší, řádově o další 2 miliony (nepomohou-li nám populaci zvýšit cizinci).

Protože se nerodí nástupnická generace, zvyšuje se podíl starších lidí v populaci (tzv. stárnutí populace). Lidem je to jedno, protože nevědí, že právě v důsledku toho nebudou mít v budoucnosti důchody ani v takové výši, jakou dosahují důchody dnes. Respektive, důchody se budou rovnat almužně, neboť na jednoho občana ve věku plodnosti se rodí v průměru jen půl dítěte (v průměru jedno dítě na rodinu). Nedochází k plnohodnotné generační reprodukci populace, nýbrž jen k poloviční reprodukci generace ve věku plodnosti. **Tím je penzijní systém tunelován, neboť jeho „aktiva“, počet obyvatelstva, se snižuje.**

Tento systém je korupční, neboť podstatně snižuje povinné finanční náklady důchodového sociálního „pojištění“ u osob, které nevychovávají děti (jak osob, které děti nemají nebo mají méně než dvě děti na rodinu, tak osob, které již děti vychovali), čímž relativně zvyšuje jejich životní úroveň. Tím je značná část obyvatelstva korumpována (na úkor nejen její vlastní budoucnosti), neboť nepocítuje v takové míře propad národního důchodu, který nastal v důsledku sametové ekonomické transformace. Je to tedy jeden z nástrojů „sociálního smíru“, aby lidé neprotestovali více, než jsme byli svědky, respektive aby některé skupiny obyvatelstva byly dokonce spokojeny (netušíce, co je čeká v budoucnosti). Jinak: kdyby lidé nebyli korumpováni a tím si uvědomili skutečnou hloubku ekonomického propadu po startu „ekonomické reformy“, mohla by být sametová transformace českého národa na dno zmařena. Toto „nadlepšení“ životní úrovně (snížení propadu životní úrovně po startu ekonomické „reformy“) je za cenu toho, že si v budoucnosti budeme muset znovu (a znovu) utahovat opasky. Buď budou důchody průběžného penzijního systému pouhou žebráckou almužnou i oproti dnešním nízkým důchodům, nebo se ještě více prodlouží věk odchodu do důchodu. Dnešní „nadlepšení“ životní úrovně (těch, co ještě nebo již nevychovávají děti) je tedy jen oddálení hlubokého propadu životní úrovně všech občanů, které má trvat do té doby, než bude sametová transformace českého národa na dno úspěšně dokončena a lidově řečeno: „spadne klec“.

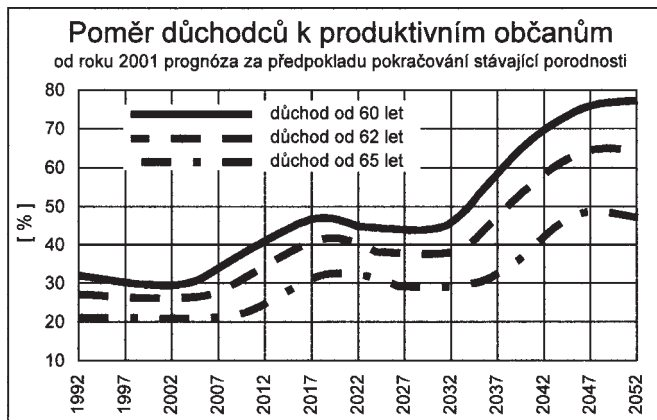
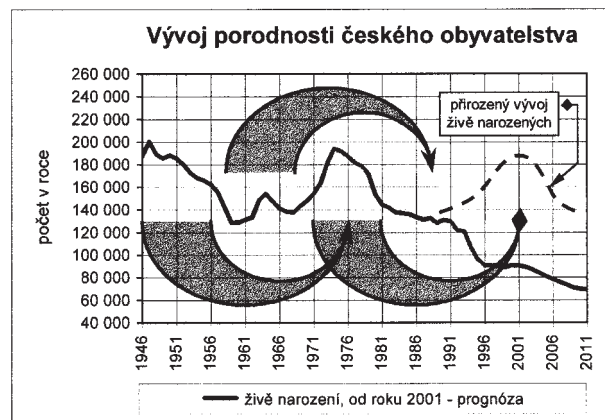
Již dnes se připravují další „reformy“ penzijního systému. (První „reforma“ proběhla již v minulosti uzákoněním posunutí odchodu do důchodu v 62. roce věku.) Nyní se navrhuje varianty zvyšování věku odchodu do důchodu na 65 let nebo odkládání valorizace důchodů na tři roky. **Nutno podotknout, že takové „reformy“ (tj. sametový, pozvolný systém utahování opasků) řeší jen okamžitý nedostatek financí, a nikoliv základní vadu penzijního systému, jeho plošnost a rovnost, která má za následek vymírání národa, při němž se penzijní systém bude v průběhu času dostávat do deficitu neustále, až definitivně zkolabuje.** To je ovšem vzdálená budoucnost, která zřejmě dnešní politiky nepálí. Ti se jen krátkozrace starají o to, aby se v současné době udrželi u moci (do vstupu do EU) a zajistili si budoucnost sami pro sebe. Budoucnost národa je jim cizí. Ten má po vstupu do EU zaniknout.

Současný plošný a rovný průběžný penzijní systém je (na rozdíl do správného funkčního systému) vadný i v tom, že nedokáže být vyrovnaný při vlnové charakteristice populace - střídání silných a slabých ročníků. Jeho příjmy a výdaje mají totiž protichůdný charakter: v případě odchodu silných ročníků do důchodu příjmy klesají a výdaje stoupají (deficit) a naopak: v případě odchodu slabých ročníků do důchodu příjmy stoupají a výdaje klesají (přebytek). Proto je pro případ odchodu silných poválečných ročníků do důchodu připraveno zvýšení věku odchodu do důchodu ze 60 let na 62 let (od roku 2006 - s průběžným nárůstem v současnosti). Jak je vidět z grafu poměru důchodců k produktivním občanům (platného za předpokladu pokračování současné míry reprodukce obyvatelstva), sníží se tímto opatřením finanční zatížení postaršíjší („díky“ prodloužení věku odchodu do důchodu) produktivní populace pouze krátkodobě - zhruba do roku 2010

(ovšem za cenu kratší doby pobírání důchodů a delší doby zaměstnání). Teprve „reforma“ s odchodem do důchodu v 65 letech může výrazně snížit poměr důchodců k produktivním občanům do roku 2035 (což zajišťuje zachování současných procentuálních sazeb odvodů sociálního důchodového „pojištění“). Poté ale stejně nastane problém při odchodu silných sedmdesátých ročníků do důchodu a další sametová „reforma“ prodlužování věku odchodu do důchodu by již musela být taková, že by značná část lidí prakticky celý život pracovala a důchodu by se nedožila.

Tak vzdálená budoucnost nás však již nemusí zajímat, neboť se v EU rozplyneme jako kapka v moři. Do Čech a na Moravu přijdou bohatí Evropané, takže o velikost osídlení „České republiky“ nemusíme mít obavu. Stejně jako naše podniky, se pak i naše ženy konečně dočkají bohatých strategických (manželských) partnerů ze zahraničí. Tak bude postaráno o jejich produktivitu i prosperitu, když čeští muži (okradení o národní hospodářství a uvržení do role bídně placených cizích poskoků) nejsou ženám schopni zajistit podmínky pro rodinný život. (O okradení rodin s dětmi vlastním státem, prostřednictvím (a) sociálního důchodového „pojištění“, jsme již, doufám, pojednali dostatečně.)

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VI/2001, č. 3, str. 6)

ROBUSTNÍ DOKONČENÍ PRIVATIZAČNÍHO PROCESU – DALŠÍ TUNEL NA ČESKÉ OBČANY

Ve státním závěrečném účtu České republiky za rok 2000 vláda říká, že „připravované robustní dokončení privatizačního procesu v příštím roce přispěje k upevňování ekonomického výkonu“. To je však zcela nepravdivé, respektive, je tomu právě naopak. Výkon české ekonomiky by byl destruován.

Výkon domácí ekonomiky je měřený veličinou hrubého národního produktu - HNP. Tu je třeba připomenout, že minimálně 30 procent výkonu zahraničních společností po privatizaci našich podniků nepřispívá k našemu HNP, nýbrž je jen a jen ziskem těchto zahraničních společností, který přispívá ke zvýšení HNP v zemích kapitálových vlastníků těchto společností. (To je dáno skutečností, že v zemích EU připadá v průměru 30% HNP na kapitálové a podnikatelské příjmy.) Pokud by tedy byl zprivatizován fungující podnik, například česká energetika včetně distribučních sítí, pak je nepochybné, že ke zvýšení HNP tímto krokem nedojde, nýbrž dojde ke snížení HNP o velikost zisků, které již nebudou patřit českému státu jako nyní. Nejen to.

V rámci plánovaných deregulací cen energie dojde k vyšším ziskům v energetice, které zaplatí české obyvatelstvo ve vyšších cenách elektřiny. I toto další zvýšení zisků bude patřit cizím „investorům“ a právě o tolik se v budoucnosti český HNP ještě více sníží ve prospěch zvýšení HNP v zemích nových vlastníků české energetiky.

K dalšímu způsobu zvýšení zisků (které rovněž nebudou patřit České republice) má dojít v souvislosti s avizovaným propouštěním zaměstnanců po privatizaci v rozsahu 9 tisíc, nebo dokonce až 33% zaměstnanců. To znamená výpadek hrubých příjmů obyvatelstva o minimálně 1,5 miliardy korun ročně (ve prospěch zisků cizího investora). Přitom dojde i k dalšímu výpadku příjmů státního rozpočtu o daně z příjmů a o platby na sociální a zdravotní pojištění zaměstnanců, kteří budou propuštěni. Je zřejmé, že tato racionalizace bude znamenat pouze vyšší exploataci zbývajících pracovní síly.

I kdyby po privatizaci energetiky došlo ke zvýšení jejího výkonu, pak to nebude zásluha investora, ale jen důsledek další intenzifikace využití stávajícího ekonomického potenciálu (větší exploatace kapitálu a práce), zejména vývozem energie (například na Ukrajinu, která má elektrické energie nedostatek, ale i do EU, kde je o naši nízkou cenu elektřiny obrovský zájem). Pak by teoreticky mohlo maximálně dojít ke zvýšení podílu energetiky na HNP v ČR na velikost, kterou má nyní!! To však pouze v případě, že se úměrně vyšší produkci současně zvýší i příjmy zaměstnanců. Je však pravděpodobnější, že se spíše než ke zvýšení příjmů zaměstnanců dojde k dalšímu zvýšení zisků zahraničních vlastníků energetiky.

Prodej energetiky je však nevýhodný i z hlediska korunové prodejní ceny. V současné době regulovaných cen elektřiny jsou zisky nízké (například samotný ČEZ měl loni čistý zisk 6,07 miliardy Kč, což na druhé straně zase není k zahoezení). Od zisku se však odvíjí cena kapitálu (výrobních prostředků včetně budov a dalšího hmotného i nehmotného majetku podniků). Takže v současné době nízkých zisků je nízká i cena, za kterou by energetika měla být prodána. Přitom po deregulaci (zvýšení) cen, která bude plně dokončena po vstupu do EU, bude v důsledku vyšších zisků cena energetiky mnohem vyšší. Takže stát chce dnes levně prodat kapitál, který bude mít v budoucnu mnohem vyšší cenu.

Dalším momentem nevýhodnosti privatizace energetiky v současné době je hluboce podhodnocený kurs koruny. Energetika má být prodána zahraničnímu investorovi, který však ve skutečnosti nebude platit korunami, ale uměle nadhodnocenými devizami. V reálné hodnotě by tedy zaplatil ERDIkrát (tj. přibližně třikrát) nižší cenu - i oproti dnešní (dočasně nízké) korunové ceně.

To však ještě není všemu konec. Vláda totiž nebude moci peníze za prodej energetiky použít na tuzemské výdaje státního rozpočtu. Kdyby totiž chtěla peníze (ve skutečnosti devízy) z prodeje energetiky použít, nastaly by dva možné případy nebo jejich kombinace. Buď by došlo k monetizaci zahraničních investic (emise oběživa za devízy dodané zahraničním investorem), což by vedlo k mimořádné inflaci, nebo při prodeji utržených devíz na tuzemském devizovém trhu by došlo k prudké revalvacii koruny, což by mělo za následek obrovskou kurzovou ztrátu ČNB vzhledem k tomu, že její aktiva jsou z valné části tvořena devizovými prostředky. To by v podstatě znamenalo krach finančního systému země, neboť i jiné banky mají část svých aktiv v devizových prostředcích. Tyto skutečnosti jsou důvodem toho, že vláda má dnes svoje privatizační peníze na zvláštním účtu a jejich čerpání ve prospěch rozvoje české ekonomiky je omezeno.

Robustní dokončení privatizačního procesu by bylo dokončení devitalizace české ekonomiky. (Přitom revitalizaci ekonomiky vláda, navzdory prohlášením, nikdy neprováděla.) Znamenalo by totiž ztrátu další části české ekonomiky a další ožebračení obyvatelstva snížením jeho reálných příjmů.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VI/2001, č. 2, str. 4)

• • •

CESTA NA DNO UZÁKONĚNA? aneb Když dva dělají totéž, není to totéž

Původní hlavní cíl činnosti České národní banky (ČNB) daný Ústavou České republiky, kterým byla péče o stabilitu měny, byl novelou zákona o České národní bance v loňském roce změněn na péči o cenovou stabilitu. Podle Ministerstva financí prý šlo jen o „harmonizační novelu zákona“ - ke sjednocení s požadavkem práva Evropské unie (EU). Této změně dala v lednu 2001 Poslanecká sněmovna zelenou i změnou ústavy, když z ní byl původní cíl činnosti ČNB vyškrtnut. Jenže, všechno je jinak.

Nejde o žádnou harmonizaci práva. Stabilita cen, o kterou jsou povinny státy EU a jejich centrální banky usilovat, není obsažena v zákonech členských států EU. Je totiž předmětem Smlouvy o založení Evropských společenství a Protokolu o Statutu evropského systému ústředních bank a Evropské ústřední banky připojeného k této smlouvě. Jedná se tedy o mezinárodní politicko-ekonomické ujednání o fungování bankovního systému v zemích EU. Jde o mezinárodní národohospodářské ujednání s dalekosáhlým ekonomickým významem jak pro jednotlivé země EU, tak pro EU jako celek. Takové ujednání má význam pouze v kontextu dalších ujednání Smlouvy o založení Evropského společenství a jiných dohod politicko-ekonomických vztahů mezi zeměmi EU, které jim přináší vzájemné hospodářské a politické výhody.

Česká republika však není členem EU. Nemohla tedy ani podepsat patřičnou a jedinou možnou smlouvu, která by ji zavazovala udržovat cenovou stabilitu. Nejsme ani plnoprávným účastníkem ostatních dohod mezi zeměmi EU, které by nám (při případném závazku udržovat cenovou stabilitu) přinesly i určitá ekonomická práva - výhody či plnění ze strany EU. Přitom taková povinnost není stanovena ani v Evropské dohodě (asociační dohodě) mezi Českou republikou a Evropskými společenstvími. Proto není žádný důvod ke speciálnímu zakotvení péče o cenovou stabilitu do našeho právního řádu. To by vešlo v platnost v případě našeho vstupu do EU zcela automaticky po podepsání příslušné smlouvy s EU - bez nutnosti měnit zákony. To však Poslanecká sněmovna nebrala v úvahu, aniž by se zajímala tím, jaký vliv může mít takový „zákon“ na českou ekonomiku.

Přes současnou snahu o cenovou stabilitu, respektive právě v jejím důsledku, však dojde v naší zemi po vstupu do EU k cenovému skoku, neboť naše cenová úroveň je u nás v kurzovém přepočtu ve srovnání s EU nízká - vlivem hluboce podhodnoceného kurzu koruny. Teprve potom budeme mít stabilní ceny. Proto je současná snaha o cenovou stabilitu jen odložením vzrůstu cen. Přitom není jedno, přibližovaly-li by se naše ceny nyní k cenám v EU postupně, nebo v budoucnosti skokově a nečekaně. Současná snaha o cenovou stabilitu je však nesmyslná i z ekonomického hlediska. Dnešní „stabilita cen“ znamená násilné potlačování přirozené cenové a ekonomické konvergence k EU. Znamená potlačování rozvoje české ekonomiky. Znamená udržování nízkých cen domácího zboží a služeb i příjmů obyvatelstva (které jsou druhou stranou téže mince, na jejíž první straně jsou ceny domácího zboží a služeb) při vysokých a stále rostoucích cenách zboží z dovozu - vlivem nadhodnoceného kurzu devíz (včetně „dovozu“ bydlení, které je nám ve značné míře poskytováno - „dováženo“ - právě cizími ekonomickými subjekty, v jejichž vlastnictví jsou spekulativně levně skoupené a skupované činžovní domy). Proti růstu cen dovozu, který zvyšuje naši domácí cenovou hladinu, přitom ČNB „antiinflační“ politikou nezasahuje. Naopak, tuto formu (nákladové) inflace v minulosti podporovala svými intervencemi proti koruně (devalvace

koruny). Cenová stabilita tedy skutečnou cenovou stabilitou není, jak přiznává i ČNB. Není v našem zájmu, i když se na první pohled zdá se být bohužel a mnozí sociálnědemokratičtí poslanci si při jejím schvalování v neznalosti mysleli, že tím dělají dobrou službu svým voličům.

Není totiž stabilita jako stabilita. Uzákoněná „stabilita cen“ fakticky pouze uzákonňuje naši levnou pracovní sílu pro zahraniční investory na úkor našeho obyvatelstva a na úkor prosperity českých podniků. Stabilizuje tedy naši bídu. Toto konstatování, ale bez makroekonomického rámce, se můžeme dozvědět i v různých technokratických „analýzách“ ekonomického vývoje pro tento rok. Lakonicky se v nich říká, že ceny sice porostou pomalu (kolem 4 procent ročně), ale příjmy také, protože celkově se naše životní úroveň nezvyšuje.

Vysoká životní úroveň a prosperita v EU

Země EU mají nadhodnocenou měnu vůči zbytku světa, který nepatří mezi tak zvané „průmyslové země“. Proto jsou zde ceny (v kurzovém přepočtu) vyšší než v onom zbytku světa, který má měnu podhodnocenou (a kam se po sametu zařadila i Česká republika). Tato kurzová nerovnováha umožňuje „průmyslovým zemím“ vykořisťovat zbytek světa právě proto, že v něm jsou v kurzovém přepočtu ceny domácího zboží a služeb, pozemků, nemovitostí, kapitálu a práce nízké – pro „průmyslové země“, pro jejich turisty, pro jejich obchodníky i investory (známe to z vlastní zkušenosti). Snaha o cenovou stabilitu v EU je tedy vlastně snahou o udržení nadhodnocených měn a vysokých světových cen zboží a služeb EU. Prostřednictvím zahraničního obchodu je tak dosahováno vyššího HDP i reálných příjmů obyvatelstva oproti stavu bez tohoto nadhodnocení. Tím je pak dosahováno relativně nízkých cen zboží vzhledem k příjmům. Důvodem jsou nízké náklady levného dovozu nebo při produkci zboží ve vlastních podnicích, které se nacházejí v „levných zemích“ - s patřičným připočítáním kapitálových zisků.

Průmyslové země musí pečovat o rozvoj svojí ekonomiky, o vysokou produktivitu jak práce, tak kapitálu (včetně jejich růstu), aby si udržely vlastní konkurenceschopnost na trzích. To předpokládá co největší investice do technologií, do vědy, do výzkumu a do vzdělání. Měnová a úvěrová politika musí být proto expanzivní.

Úpadek české ekonomiky

Zcela opačná situace však nastává v případě České republiky. Při současném podhodnoceném kurzu koruny (a koruna přitom revalvovat nebude) je uzákoněná cenová stabilita uzákoněním postavení naší země, jako levné země třetího světa, která je drancována „průmyslovými zeměmi“: jejich turisty, obchodníky i investory (včetně jejich vlastních pracovníků a expertů).

Drahý dovoz a levný vývoz (hlavně se jedná o vývoz levné mzdové práce) snižují naši životní úroveň a velikost hrubého domácího produktu. Tento stav podhodnocení naší měny je přitom umělý, nepřírozený, a musí být udržován násilně. Jinak by se naše cenová úroveň velmi rychle vyrovnala na úroveň „průmyslových zemí“. Udržování našich nízkých cen je prováděno poptávkovou restrikcí vyvolanou monetárními nástroji (rozpočtovou, úvěrovou a měnovou restrikcí). Poptávková restrikce udržuje ceny domácího zboží a služeb na nízké úrovni tím, že omezuje nákup domácího zboží a služeb. Podniky tak musí držet nízké ceny, aby nepřišly o zákazníky. I tak ale musí omezovat produkci, aby jim nevznikalo neprodejné zboží. Poptávková restrikce tedy omezuje i tvorbu domácího produktu a snižuje produktivitu stávajícího domácího kapitálu (podniků v českých rukou). Při nízkém reálném domácím produktu jsou v zemi nízké reálné příjmy a tím levná pracovní síla, což je přesně to, co zahraniční investoři u nás hledají.

Při poptávkové restrikci je poptávka vždy nižší než nabídka (produkce). Ekonomika má totiž tendenci růst, takže při uměle udržované nízké poptávce vždy dochází k nadvýrobě. (I když některé podniky při nízké makroekonomické poptávce omezí produkci, vznikají nové podniky s novým produktem, takže nedostatek poptávky je trvalým jevem.) To vyvolává ztrátovost a nesplnitelnou zadluženost našich podniků z výroby neprodejného produktu, nebo z prodeje produktu pod cenou nákladů. Nesplnitelná zadluženost vzniká i z nemožnosti zvyšovat produkci (v důsledku nedostatku poptávky), protože je tím znemožněna tvorba vyšších výnosů nutných ke splacení provozních i privatizačních úvěrů. Poptávková restrikce je tedy konkrétní příčinou bankrotového stavu české ekonomiky, nízkého domácího produktu a nízkých příjmů. Při tom vzniká nezaměstnanost, jakožto další prostředek ke snižování ceny pracovní síly.

Produktivita domácího kapitálu a jeho růst jsou rovněž omezovány úvěrovou restrikcí. Nedostatek provozních úvěrů znemožňuje tvorbu produktu v případech, kdy podniky mají možnost odbytu. Nedostatek investičních úvěrů znemožňuje investiční rozvoj (jakožto předpoklad pro vytváření nového produktu i pracovních příležitostí), znemožňuje i technologickou modernizaci výroby, což se projevuje snižováním konkurenceschopnosti na trzích. Od roku 1998 nastal takzvaný „credit crunch“ – snižování objemu úvěrů, jehož intenzita se neustále zvyšuje. Přitom i stávající úvěry z našich úspor dávají dnes banky ve značné míře nikoliv českým podnikům (kterým je „umožněno“ vesele bankrotovat) ale zahraničním investorům. (Tento mechanismus, vyjádřený koncem loňského roku guvernérem ČNB Tůmou, je takový, že české banky půjčují naše peníze zahraničním bankám, které financují zahraniční investory.) Tím rovněž (vedle bankrotové privatizace) roste zahraniční vlastnictví kapitálu v České republice.

Zahraníční kapitál produkující v České republice přitom, na rozdíl od českých podniků, odbytové problémy nemá. Většinou má totiž v rukou i zprivatizovanou českou obchodní síť, což při malé privatizaci českým podnikům dovoleno nebylo, přestože v té době měly dostatek zisků na nákup prodejních objektů. Ani nízká poptávka na našem trhu zahraničnímu kapitálu nevadí, protože přebytek své výroby se ziskem vyveze do zahraničí, kde má (rovněž na rozdíl od našich podniků) svoje mateřské odbytové zázemí.

Tuto situaci česká ekonomika a české obyvatelstvo nemůže přežít. Levná pracovní síla (která není subjektem trhu se zbožím a tudíž nemá zisky z tohoto prodeje) nemá dostatek prostředků na reprodukci populace. Český národ vymírá, protože mladí lidé si nemohou dovolit založit rodinu. Úbytek českého obyvatelstva předznamenává krach penzijního sys-

tému (který je již dnes „díky“ ekonomické krizi v deficitu). Nerodí se plnohodnotná nástupnická generace, která by svým rodičům prostřednictvím sociálního pojištění zajistila odpovídající úroveň důchodů.

Současně se uměle paralyzované (zneproduktivněné, ztrátové a zadlužené) české podniky stávají snadnou a levnou kořistí zahraničních investorů. Tím se stále větší část populace stává zaměstnanci cizích firem, realizujících obrovské zisky vývozem do zahraničí při nízkých mzdových nákladech u nás. V současné nouzi se naši lidé levně vzdávají svého bohatství pozemků a nemovitostí – rovněž ve prospěch cizinců. Antiinflační politika tedy v konečném důsledku znamená absolutní vyvlastnění našeho národního bohatství prostřednictvím krizového kolapsu české ekonomiky. Celé naše území je levně skupováno a postupně ovládáno cizinci (kteří se tím stávají bohatí). Přitom cizinci získávají prostředky na nákup našeho národního bohatství vlastně od nás samých. „Jejich“ finanční prostředky tvoří naše peníze uložené v bankách a poskytované cizím investorům, jakož i zisky z naší zlevněné pracovní síly poté, co jsme „díky“ krizi ztratili naše vlastní hospodářství: podniky, půdu, nemovitosti.

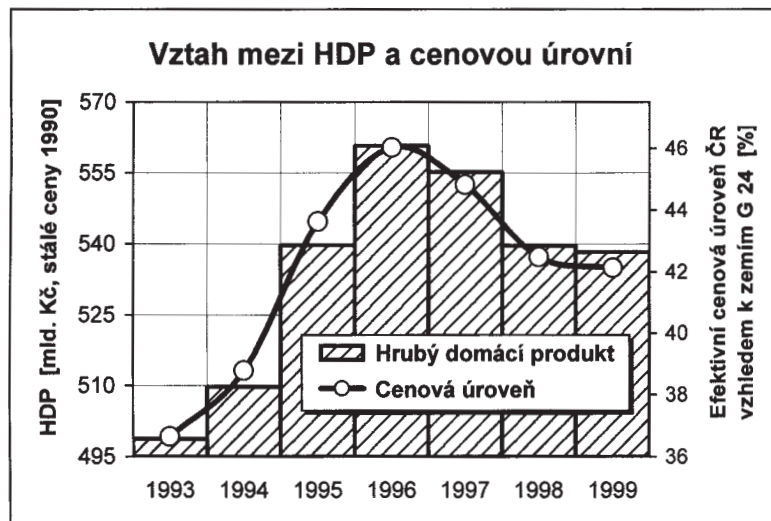
Při tom se stáváme levní i skutečně. Po ztrátě vlastního hospodářství ztrácejí lidé i svoji odbornou kvalifikaci. Nejsme již tvůrci produktu ale pouze obslužnou námezdnou silou ve službách cizinců – v jejich podnicích. Tím ztrácíme velmi sofistikované a velice ceněné know how (vědět jak), které je základem prosperity národa a vysokých příjmů občanů. K úpadku národa přispívá udržování půlmilionové armády nezaměstnaných (kteří „nemají do čeho píchnout“), a to nemluvíme o stejně velké „armádě bidníků“, bezdomovců, narkomanů, žebráků a zlodějů, lidí zcela vyřazených ze společnosti a nucených přežívat právě způsobem, kterým přežívají. Nejsou vyřazení proto (jak někteří politikové alibisticky říkají), že by nechtěli pracovat, ale prostě proto, že je naše země v hluboké ekonomické a sociální krizi.

Někteří politikové chtějí úbytek obyvatelstva řešit migrací (a myslí to vážně). Nová vlna migrace však přijde sama, bez našeho úsilí - po vstupu do EU. Ale cizinci náš zkrachovalý penzijní fond sanovat nebudou. Ani nám nebudou pomáhat vylepšovat naši životní úroveň. Po vstupu do EU k nám cizinci přijedou obhospodařovat svoje bohatství (dnes mnohdy ilegálně nabytá - prostřednictvím nastrčených českých občanů). Budou přijíždět pracovat do „našich“ zahraničních podniků jako kvalifikovaní a dobře placení zaměstnanci, kteří budou mít mnohem větší příjmy než čeští (je tomu tak i dnes i když ne v takové míře). Teprve pak již „konečně“ nebudeme levnou zemí. Levní zůstaneme jenom my, coby „nuceně nasazení“ ve své vlastní zemi. (Téměř jako za ostatním drátem, neboť do Evropy nás po další „přechodné období“ pracovat nepustí, abychom tamním Evropanům na trhu práce nekonkurovali.) Ceny se však v jednotném ekonomickém prostoru velmi rychle přizpůsobí cenám Evropského společenství. Pak konečně u nás nastane prosperita jako v EU – pro bohaté Evropany.

Tak vypadá úspěšná realizace známého programu „vedoucí síly sametové revoluce“ - největší sametové politické strany OF (která se pak rozklonovala na řadu dalších), programu, na který se v roce 1990 nechala nenávratně nacytat většina z nás: „S námi do Evropy!“

9. 2. 2001

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. VI/2001, č. 1, str. 6)

• • •

REGIONÁLNÍ VOLBY aneb Ďáblův šach demokracii

Politicko ekonomické plánování zatím někomu nevyšlo

Volby do krajských zastupitelstev a třetiny Senátu proběhly s rekordně mizivým zájmem voličů. Proto „zvolení“ poslanci a senátoři nemají skutečný mandát zastupovat občany. Politikové by se prý měli nad apatií voličů zamyslet, říká prezident Havel. Ale naproti tomu třeba novopečený senátor, exministr Zieleniec, říká, že nízká účast voličů byla pro něho vlastně výhodou. Má pravdu. Kdyby volili všichni ti zklamaní, bez střechy nad hlavou, podvedení a ožebračení, nevolili by ho. A pokud by měli koho volit, do Senátu by se nedostal. S volební apatií však totalita přímo počítá a je tomu ve skutečnosti ráda. Přívrženci sametových politických stran volit půjdou vždy a tak je současná pseudodemokracie jen reprodukcí stávající moci. Je pravdou, že ČSSD, která svoje transformačně nespokojené voliče zklamala, ve volbách pohořela. Prostě její dřívější voliči nešli volit a tak se k zástupu nevoličů přidali další. Buďme však ubezpečeni, že v parlamentních volbách má ČSSD naplánováno svoje ztracené hlasy získat zpět - a pravděpodobně je získá.

Sametový scénář je poměrně jednoduchý. Říká se tomu politicko-ekonomický cyklus. Ten je obecně takový, že se každá vláda snaží, aby ekonomika rostla před koncem jejího volebního období - aby byla zvolena znovu. Přitom v prvním období svého působení provádí většinou takzvaná „nepopulární opatření“, která se zdůvodňují tím, že si „pro naši světlou budoucnost“ musíme nejdříve utáhnout opasky. Anebo na začátku svého působení, kdy dochází k ekonomickému poklesu i bez „hlubokomyslné rétoriky“ (ať již ke skutečnému poklesu jako u nás, nebo jen k „poklesu růstu“, jako v jiných zemích), svaluje vláda tento pokles na vládu minulou, která prý „za to může“. Většinou však jde jen o málo fundovaný alibismus, který minulá vláda poměrně „objektivně“ vyvrací, takže rovnováha politických sil bývá vždy vratká. Ne že by v mnoha případech nebylo pravdou, že předchozí vláda něco „zpackala“. Ale když přijde dobrý hospodář, je vždy možné obrátit nepříznivý vývoj k lepšímu. Důvodem ekonomického poklesu, stagnace nebo sníženého růstu v prvním období vládnutí však bývá často potřeba splatit svým „politickým investorům“ (kteří vládě pomohli vyhrát volby) slíbené „ekonomické dividendy“.

Tentokrát si však sociální demokracie „ekonomické oživení“ špatně načasovala. I když říkala, že v druhém roce její vlády (1999) nastalo po hlubokém propadu v roce 1998, „zpomalení ekonomického poklesu“, každý si dokáže spočítat, že zpomalení ekonomického poklesu je přece jenom pokles. Ani „ekonomické oživení“ v roce 2000 nebylo přesvědčivé. Po meziročním vzrůstu v prvním čtvrtletí 4,3% byl ve druhém čtvrtletí meziroční růst jen 1,9% a celoroční odhad růstu nebyl větší. Již tehdy byli vrcholní politikové nad ekonomickými ukazateli rozpačití. Buďme si však jisti, že v příštích letech bude „ekonomické oživení“ výraznější - alespoň 3,5% celoročně! Bude velká sláva, stejně jako při splnění druhé socialistické pětiletky. To má nahnat zklamané voliče znovu k volebním urnám.

Jenže všichni čtenáři Svobodných novin vědí, že naše ekonomika je znovu totalitně omezována, dokonce mnohem více, než za reálného socialismu. Samozřejmě, pouze při bankrotující ekonomice mohou zahraniční dobytci snadno získat podniky, nemovitosti, pozemky - za příslovečných pár babek. Naše ekonomika je hluboko pod svým ekonomickým potenciálem a je tak udržována záměrně. Ekonomický růst před volbami si samozřejmě vláda přeje. Ale nesmí být příliš velký - jen takový, aby bylo čím se chlubit. A také proto, že nízký (omezovaný) ekonomický růst stále ještě znamená finanční potíže českých podniků a v důsledku toho i pokračování výprodeje českého státu „strategickým partnerům“. Ten musí být jako úlitba bohům za mocenské posty.

S ekonomickým růstem je tomu podobně jako za socialismu. Tehdy si nomenklaturní ředitelé stanovovali nízké plány nejen proto, aby se nemuseli příliš snažit pracovat (o výdělků za lepší práci jim nešlo, ty měli nomenklaturně a bezzáslučně zajištěné, stejně jako nomenklatura současná). Šlo jim však hlavně o to, aby splnili plán na 100,1% a aby si v dalším roce mohli plán o další procentíčko zvýšit a tak být stále slavní a žádaní jakožto „nenahraditelní“ kapitáni ekonomiky. Přitom jsme všichni věděli, že byli její brzdou.

Že je naše ekonomika hluboko pod svým potenciálem, není jen můj názor. Prohlásil to před měsícem rovněž i exministr Dyba na semináři Centra pro ekonomiku a politiku jako svoji „neortodoxní teoretickou hypotézu“. Potvrdil to i známý ekonom profesor Švejnar, když před minimálně rokem říkal, že naše ekonomika by mohla růst 6% ročně.

Proč regionální volby až po 10 letech od sametu?

To je ovšem zásadní otázka, stejně jako otázka, proč byly po sametu kraje rozbity. Odpověď je jednoduchá. V euforii sametové revoluce každý věřil, že ledy začaly skutečně tát a každý byl ochoten přiložit ruku k dílu, aby již konečně byla naše země v Evropě nejen zeměpisně, ale i svojí úrovní (o nějaké pakty či unie lidem vůbec nešlo - pouze chtěli svobodněji žít). Avšak Občanské fórum, či všelijaké sametové politické strany, které dostaly štědré dary ze zahraničí, musely „šlapat“ podle svých sponzorů. O občanskou aktivitu a demokracii vůbec nešlo. Proto když se vrcholní představitelé vyvolených stran dostali k moci a ke korytům, rychle Občanské fórum zase rozpustili, aby jim občané v jejich sametovém vládnutí nepřekáželi.

Pak ovšem samozřejmě ještě neměli dostatek „skalních“ členů (nejen tunelářů a jiných zbohatlíků), kteří by neochvějně stáli za svými vůdci. Proto si nemohli dovolit vypsát krajské volby. Co kdyby nějací neprokádrovaní protivní demokraté na krajských úrovních udělali vládnoucím čáru přes rozpočet. A což teprve plebs, který by se, nedej čerte, začal zajímat o rozvoj svého samosprávného a na vládních almužnách nezávislého regionu (určité druhy daní by šly regionu přímo bez vládního přerozdělování, přičemž centrální vláda by ve svých požitcích a destruktivních pravomocích musela „ostrouhat“). To by byl malér. Proto pod záminkou, že žádnou další (krajskou) byrokracii nepotřebujeme, kraje zrušili (a lid jim, opět napálen, tleskal). To že místo krajských a okresních zastupitelstev zřídili ryze byrokratické okresní úřady (jako nástroje státní moci řízené z centra), lidé přehlédli. Vznikly jen jakési rady starostů. Ale to jsou stále jen titíž - vyvolení z vyvolených (kteří své chlebodáře nezradí).

Teprve nyní, po letech „kdy se kalila ocel“ (hromadily peníze i bohatství a vznikla nová politická bratrstva a nové známosti), mohly být krajské volby vypsaný. Zakalených „demokratů“, které je jako spolehlivé možno na kandidátku postavit, je již konečně dost. A navíc, lidé konečně od sametu otupěli a není tedy třeba se bát, že by přišli k urnám. Ani není třeba se obávat zemdlených občanských aktivistů, že by se jim mohli ve volbách úspěšně postavit coby protikandidáti.

Apropó: okresní zastupitelstva nemáme dosud. To si ještě budeme muset počkat, neboť na tak velké sousto asi přece jen ještě není dost „kádrů“. A jen tak mimochodem, podobně jako byly novým zřízením krajů mnohdy zpřetrhány přirozené ekonomické a územní vazby (a dokonce i národní vazby, neboť Moravané se počítají za národ), i okresy mají být rozparcelovány na dvojnásobek „správních oblastí“. Inu, již Caesar říkal: „Rozděl a panuj.“

Většina lidí dnes říká, že je jedno, zda volit půjdou, nebo ne: „Ať tam bude kdokoliv, každý bude krást stejně jako ti, co tam jsou.“ Přesto však všichni v duchu věří, že jednou přijde nějaký český Wallace (muž, který ve čtrnáctém století vzburcoval skotský národ, který si pak vydobyl svobodu na Anglii).

15. 11. 2000

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. V/2000, č. 4, str. 5)

• • •

ZAHRANIČNÍ KAPITÁL – PŘÍČINA PÁDU ČESKÉ EKONOMIKY

Motto: Nenajdeme rafinovanější ani spolehlivější prostředek k rozvrácení existujících základů společnosti, než je zkažení měny. Tento proces využívá všech skrytých sil na straně destrukce a činí tak způsobem, který stěží rozpozná jeden člověk z milionu.

John Maynard Keynes (1920)

Strategičtí partneři - další „jediná možná cesta“ aneb Mylné ekonomické informační signály

Podniky i banky v českém vlastnictví (jak státním, tak soukromém) neprosperují. Nejen to, bankrotují, či jsou na bankrot „zralé“. Podniky jsou předlužené a nemohou dluhy splácet. Banky ale rovněž, což je situace, o níž se mnoho, nebo vůbec nemluví. Zato se však mediálně velmi frekventují takzvané klasifikované úvěry, což jsou právě ty úvěry, které podniky nejsou schopny splácet. Špatná situace české ekonomiky se „objektivně“, ale nesprávně, svádí na tak zvanou „českou cestu privatizace“, kdy čeští občané, nemajíce peníze, privatizovali na dluh. Pakliže tento dluh musejí splácet, pak nemají peníze na nové investice - na obnovu mnohdy zastaralých výrobních prostředků, či ani na prosté financování výroby. Anebo naopak: když financují výrobu, pak nemohou splácet privatizační dluhy. Obecně dochází ke kombinaci těchto alternativ. V případech, kdy ekonomický neúspěch nelze „objektivně“ svést na „systémovou chybu ekonomické reformy“, kterou údajně byla česká cesta privatizace, je za příčinu úpadku nesprávně pokládáno, že Češi (jak soukromníci, tak stát) nedovedou v podmínkách tržní ekonomiky hospodařit a nedokáží konkurovat zahraničním producentům, což se opět „objektivně“ přičítá 40 letům „devastace české ekonomiky a podnikavosti za socialismu“. Tento argument je v případě podniků se státní majoritou ještě zesílen základním transformačním argumentem, v jehož jménu byla transformace - privatizace - prováděna, tj. že stát nedokáže dobře hospodařit. (Základní paradox celé privatizace podle tohoto argumentu je v tom, že stát - státní byrokracie, který podle transformačního argumentu nedokáže ani hospodařit a spravovat národní majetek, si usurpoval mandát, aby veškeré národní bohatství prodal, na což nemá bez souhlasu vlastníka právo ani dobrý správce. Přitom mnozí státní byrokraté tuto defraudaci avizovali prohlášením, že v mnohých případech bude prodejní cenou symbolická jedna koruna!)

Když ani předchozí „argumenty“ nepostačují, je téměř univerzální údajnou příčinou úpadku české ekonomiky „česká neschopnost“, anebo přímo tunelářství nepoctivců. Vínou pak má „samozřejmě“ rovněž socialismus, který tuneláře, nepoctivce a neschopné občany vychoval. Banky se svými geniálními „zlatými“ manažery pak jen „podle politické zakázky“ těmto neschopným nebo nepoctivým českým subjektům nesprávně dávaly úvěry. Anebo, v případě zbankrotovaných soukromých bank, šlo přímo „o raubíře“, kteří o peníze okradli poctivé občany. Proto je podle vlády ČSSD „jediným řešením“ situace české ekonomiky privatizace podniků a bank do rukou strategických investorů, kteří mají naši ekonomice přinést potřebný kapitál.

I když mnohé z „objektivních“ zdůvodnění neúspěchu české ekonomiky mají svoje racionální jádro, nelze je absolutizovat. Nevystihují totiž zcela přesně skutečný stav. Jde pouze o část problémů české ekonomiky, zvláště když tato „racionální zdůvodnění“ jsou pouze povrchní a účelová právě proto, aby se vše vyvíjelo ve prospěch vstupu zahraničního „kapitálu“ do naší země. A jen tak mimochodem, nedává právě sametová transformace mnohem větší šance nepoctivcům, než tomu bylo kdykoliv za socialismu? Není tedy příčinou všeobecného úpadku právě naše posametová „demokracie“? A nejsou, jen tak náhodou, tunelářství, spekulace i pohádkové příjmy některých druhů činnosti v České republice jedinou (většinou výsadní a monopolní) možností, jak přijít k hodně penězům, když skutečná poctivá a odborná práce a podni-

kání se v naší zemi nevyplácí? Můžeme se pak divit, že máme tolik nepoctivců, tunelářů a zlodějů, když v naší zemi po sametové revoluci dostaly zelenou špinavé peníze a jejich uživatelé, kteří právě pro naši benevolenci mají vždy nad poctivými penězi a jejich tvůrci navrch? Tím se nezastávám byrokratického socialismu, ale poukazuji na mnohem horší nedemokratický kapitalismus - na rozdíl od kapitalismu demokratického.

Přes všechny okolnosti se však privatizace zahraničnímu kapitálu (globalizace) zdá být naprosto samozřejmý a přirozený proces právě proto, že zahraniční kapitál u nás prosperuje. Ovšem jen na první pohled, pokud nezjistíme příčiny špatného stavu české ekonomiky (proč české ekonomické subjekty nefungují, proč se zadlužují, proč nemají peníze a proč nejsou schopny splácet privatizační úvěry). Stejně tak musíme zjistit příčiny prosperity zahraničních podniků a bank v naší zemi. Tedy: zda prosperita cizinců není dána jinými (příznivými) ekonomickými podmínkami oproti nepříznivým ekonomickým podmínkám podnikání českých ekonomických subjektů. Dále se musíme podívat, jak je to možné, že když nám zahraniční investoři tolik „platí“, proč jsme stále chudí. Musíme se tedy i zeptat, kolik a jak nám za české podniky a banky strategičtí partneři vlastně platí.

Zahraníční kapitál nepřináší do naší země ani kapitál, ani peníze

Zahraníční podnikatelské skupiny u nás privatizováním skutečně investují. Tyto investice však z makroekonomického hlediska investicemi v naší zemi nejsou a objem kapitálu v České republice se touto privatizací (vstupem „zahraničního kapitálu“) nezvýší ani o korunu. Jsou investicemi zahraničních podnikatelů a jim přibude kapitál, který jim přinese i obrovské zisky. Zato našim občanům (před privatizací formálním vlastníkům veškerého národního bohatství) kapitálu ubude. Kapitál jsou totiž z makroekonomického hlediska výrobní prostředky a jiné hmotné a nehmotné bohatství země a investice jsou přírůstkem tohoto bohatství. Špatné (deformované) používání slova kapitál je dáno neodborností jak různých expertů a politiků, tak ekonomických publicistů, kterým bylo umožněno provádět různé pojmové ekvilibristiky ke zmatení českého národa poté, co byla jako první nutný krok k provádění ekonomické transformace zničena česká ekonomická věda. Nebylo totiž žádoucí odhalení „král je nahý“, jaké proneslo nezkorumpované děcko v pohádce Císařovy nové šaty. Při privatizaci nebo oddlužení podniků tedy cizinci žádný kapitál do naší země nepřinášejí. Nepřinášejí však ani peníze, jak se lidé, zaměňující slova kapitál a peníze, domnívají.

Vypadá jen zdánlivě, že cizinci při současném „zvýšeném přílivu zahraničního kapitálu“ platí při privatizaci a kapitálovém vstupu do našich podniků. Je jen zdánlivé, že cizinci přinášejí do naší země (podnikům, občanům a státu) tolik potřebné peníze. Není to pravda. **Strategičtí partneři ve skutečnosti za privatizovaný majetek neplatí ani korunu (ba dokonce ani dolar) a naopak z české ekonomiky české peníze (a kapitál) stahují.** Z celkového pohledu České republiky totiž zahraniční privatizační peníze v naší zemi nezůstávají, a tedy „nepracují“, tj. nefinancují vůbec nic, protože okamžitě ve formě devizových rezerv z naší země odcházejí jako úložky České národní banky v zahraničí.

Samozřejmě, že některá zahraniční kapitálová skupina použije na privatizaci majetku České republiky svoje vlastní peníze, které jí pak zdánlivě (z našeho pohledu) chybí na vlastní investice ve svých zahraničních podnicích. Ale protože se tyto devizy okamžitě vrací do země jejich původu, není v zahraničí o peníze nouze (tj. přestože cizinci privatizují východní země, peníze jim neubývají) a na investiční úvěry tam mají peněz dost. Proto tatáž kapitálová skupina, která dává peníze do českých podniků, si stejný objem peněz může ve své zemi půjčit na úvěr (kterého je na rozdíl od České republiky dostatek, může být dlouhodobý a je navíc levný - nízkouročený).

Cizinci nám tedy zaplatí, ale my jim tyto peníze okamžitě půjčíme, neboť naše úložky v zahraničí jsou půjčkou zahraničí (stejně jako úložky obyvatelstva v bankách jsou vlastně půjčkami obyvatelstva bankám). **Při privatizaci strategickými investory tedy Česká republika poskytuje vyspělým zemím prostřednictvím devizových rezerv „velmi dlouhodobou a velmi levnou finanční půjčku“ na privatizaci našeho národního bohatství. Tímto zcela padá „argument“, že Češi nemohou privatizovat, protože nemají peníze.** Český stát jako celek za privatizaci strategickými investory nedostane (neužije) ani korunu, či ani dolar, tj. peníze, které nutně potřebuje a které by na základě prodeje svého kapitálu mohl použít k financování vlastních potřeb, například na modernizaci podniků, které zůstávají ve vlastnictví českých ekonomických subjektů, aby mohly být technologicky konkurenceschopné na domácím i světových trzích.

Přesto ten který podnik, či dokonce stát a naši DIKakcionáři dostanou za prodej svého kapitálu od zahraničních investorů zaplacen a mnohdy peníze na financování vlastních potřeb použijí. Dokonce strategické investory vítáme jako „spásu, neboť naše podniky oddluží a přinesou jim i investiční kapitál“. Ve skutečnosti však do České republiky takový strategický investor nepřinese vůbec nic. Jak je to možné? Tajemství systému, kdy nám zahraniční kapitál nezaplatí, a přece platí, tajemství systému, kdy si za výnos z prodeje svého kapitálu můžeme něco koupit, i když peníze, které zahraniční kapitál do naší země přinesl, z naší země zase odešly, se nazývá sterilizace devizových rezerv. Jde o nevýhodnou výměnu českých korun za devizy. To znamená, že takový „strategický zachránce“ našich podniků jim přinese jen naše vlastní peníze (úspory), o které česká ekonomika vstupem strategických partnerů přichází.

Nejen to. Když strategičtí investoři skutečně v naší zemi vytvářejí nové investice (přírůstek kapitálu, který však není majetkem českého obyvatelstva, a nepřináší mu tedy ani kapitálové zisky), je to opět za naše vlastní uspořené peníze. Současně tento nový kapitál v zahraničním vlastnictví mnohdy českou ekonomiku přímo ničí. (Když se například nejnověji Japonci prostřednictvím CzechInvestu rozhodli u nás postavit závod na výrobu palivových čerpadel, pak samozřejmě budou konkurovat českému výrobcí v tomto oboru, který tím navíc ztratí i možnost investovat do svého rozvoje a samozřejmě zbankrotuje. Japonci totiž na stavbu závodu použijí české úspory a o tento objem zahraničních investic se sníží možnost investic českých. Mediálně známým příkladem potlačování rozvoje českého podnikání je například stavba zahraničních hypermarketů. Tyto hypermarkety postavené za naše peníze (tedy z našeho hlediska při neekonomické alokaci vlastních peněz) ničí české obchodníky, kteří tak ztrácejí stejnou možnost investic do rozvoje českého obchodu, aby odpovídal světové úrovni, ale ku prospěchu české ekonomiky, tj. prosazováním odbytu českých výrobků. Nejen to:

konkurencí zahraničních hypermarketů ztratí naši obchodníci i stávající odbyt a vlastní příjmy. V konečném důsledku pak mohou tito čeští živnostníci svoje živnosti „zabalit“, ale stejně tak mohou svoji výrobu „zabalit“ i české podniky, kteří tím ztratí svoji obchodní síť.)

Sterilizace devizových rezerv je tedy ve skutečnosti sterilizací České republiky, české ekonomiky a v neposlední řadě českých občanů, prostřednictvím monetárních mechanismů. Jak se sterilizace projevuje, vidíme na celé řadě drastických jevů (výsledků - úspěchů transformace na dno). Sterilizace obyvatelstva však je vidět zejména na populační implozi, kdy přestože se zvyšuje střední délka dožití, a tedy mortalita se snižuje, původního českého obyvatelstva ročně 20 tisíc ubývá. To znamená, že úbytek nově narozených je minimálně 30 tisíc ročně. Tento jev je horší než válka, kdy umírají dospělí, ale národ má šanci přežít v novém pokolení. V sametové válce národ nevymírá „po meči“, ale „po přeslici“, avšak tím spolehlivěji.

Sterilizace devizových rezerv - naše finanční a kapitálová ztráta

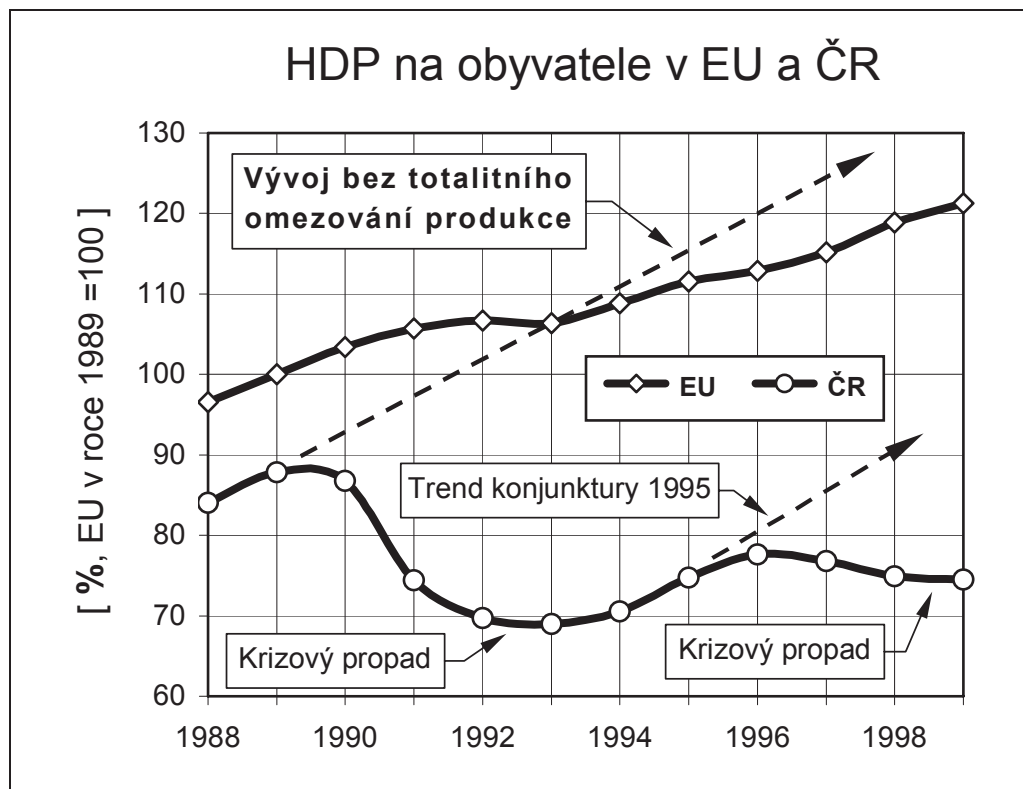
Za zprivatizovaný majetek platí cizinci sice formálně korunami, ale ve skutečnosti platí devizami. Koruny získávají výměnou za svoje devizy na našem deformovaném devizovém trhu. Devizový kurs přitom centrální banka udržuje uměle nadhodnocený, tedy ve prospěch cizinců. Devizy mají v reálné kupní síle zhruba třetinovou hodnotu oproti nominální ceně (vyjádřené deformovaným nominálním kurzem). Stupeň podhodnocení domácí měny je vyjádřen takzvaným indexem ERDI (Exchange Rate Depreciation Index). To znamená, že i kdyby cizina jako celek za privatizaci u nás skutečně platila (a nedostávala od České republiky privatizační půjčku, kterou splatí až po rozpuštění devizových rezerv v budoucnosti, což má být buď „v lepších zítřcích“, nebo „na svatého Dyndy“), pak (za)platí „díky“ nadhodnoceným devizám zhruba třetinovou reálnou hodnotou peněz, na rozdíl od českých podnikatelů, kteří jsou za nakupovaný kapitál nuceni platit „plnou cenu“ (odhlédnouce od deformace cen na kapitálovém trhu, či od deformovaných cen, za něž stát svůj kapitál prodává, přičemž privatizační trh je rovněž jednou z forem kapitálového trhu). To je další z momentů, proč jsou cizí privatizátoři při privatizaci u nás úspěšní, zatímco česká cesta privatizace byla neúspěšná. **České zprivatizované podniky v naší zemi neprosperují i proto, že byly, na rozdíl od podniků privatizovaných cizinci, privatizovány za třikrát vyšší ceny a v případě privatizačního úvěru na mnohem vyšší reálný úrok, přičemž privatizační úvěry jsou pro Čechy krátkodobé (na rozdíl od možnosti dlouhodobých úvěrů zahraničních investorů v cizině).**

Kurzová deformace vznikla a je udržována nákupem deviz za vyšší nominální kurs, než je jejich skutečná reálná hodnota (parita kupní síly deviz, zkratka PPP - purchasing power parity). Aby se určitý kurs deviz udržel, anebo aby se nacházel v plánovaném fluktuálním pásmu, musí objem deviz nakupovaných za nominální kurs odpovídat jejich nabídce. Jenže většina českých, tržně (tj. rozumně) se chovajících ekonomických subjektů by tak špatně neobchodovala. České podniky a čeští občané by nenakupovali devizy za nominální cenu (kurs) v tak velké objemu, v jakém se k nám hrnou, a na devizovém trhu by byl přebytek nabídky deviz nad poptávkou po devizách. Tím by klesla jejich cena a **kotva naší ekonomické transformace - na dno**, (kterou není původní nadhodnocený kurs deviz, vyhlášený Klausem na začátku ekonomické deformy a prakticky stabilní až do roku 1997, ale právě ono **nadhodnocení kurzu deviz**) by vzala za své. Proto v tom objemu deviz, o něž není na trhu zájem, nakupuje nevýhodně a ku škodě české ekonomiky centrální banka devizy místo nás. Nenakupuje však za svoje peníze, ale za peníze obyvatelstva uložené v bankách a za další úspory české ekonomiky, které z české ekonomiky vysaje prostřednictvím diktátu takzvaných povinných minimálních rezerv (PMR), dalších plateb bank centrální bance (například opravné položky na klasifikované úvěry), jakož i rezerv bank i centrální banky. Tak bylo z české ekonomiky staženo řádově 500 mld. Kč, které naši ekonomice chybí. Povinné minimální rezervy bank jsou přitom neúročené, a tak „vrtají pověstnou díru do kapes českých bank“. Proto musí banky dávat vysoké úroky z úvěrů a na druhé straně nízké úroky z vkladů (oboje ku škodě české ekonomiky a českého obyvatelstva). Kurs je tedy ovlivňován centrální bankou - jejími intervenčními nákupy na devizovém trhu (intervence centrální banky proti koruně). Tomu se říká sterilizace devizových rezerv.

Sterilizace devizových rezerv tedy deformuje devizový trh. Nejen to. Sterilizace devizových rezerv stahuje české peníze z české ekonomiky do ekonomiky cizí. Proto nemohou české banky dávat našim podnikům a podnikatelům levné, nelichvářské úvěry, respektive, úvěry vůbec. (Proto se u nás nestavějí byty, nebo jsou velmi drahé, což vede k recesi ve stavebnictví a následně i v průmyslu, který by jinak do stavebnictví dodával stroje. Proto máme nízké příjmy a nezaměstnanost.) Proto nemohou české podniky vyrábět, neboť od bank nedostanou (nemohou dostat) úvěr, i když mají zakázky. Proto, když podniky nemohou vyrábět, nemají co prodat, a tak ani nemohou splácet dřívější krátkodobé privatizační či provozní úvěry, které se tak stávají úvěry klasifikovanými. Pak bankrotují nejen podniky, ale i banky, které jim půjčily. Proto, když podniky nějaké peníze mají a vyrábějí, nemají dostatek peněz na výplaty. (I to je podle nejnovější verze bankrotového zákona důvodem k uvalení konkurzu - bankrotu.) Proto musí české podniky propouštět a bankrotovat. Proto česká ekonomika neprosperuje a směle kráčí na zaslíbené dno. Jen si vzpomeňte, jak nám politikové a média od ledna 1991 říkali, že nejdříve musíme dosáhnout dna. A protože ještě všichni na dně nejsme - tak vzhůru na dno!

STERILIZACÍ DEVIZOVÝCH REZERV JE PORUŠEN ZÁKLADNÍ PRINCIP TRŽNÍ (TO JEST ROZUMNĚ A VE VLASTNÍM ZÁJMU SE CHOVAJÍCÍ, A PROTO PROSPERUJÍCÍ) EKONOMIKY - VYROVNANÁ PLATEBNÍ BILANCE. JEDNÍM Z MNOHA DŮVODŮ DNEŠNÍ EKONOMICKÉ A SOCIÁLNÍ KRIZE JE PRÁVĚ STERILIZACE DEVIZOVÝCH REZERV, RESPEKTIVE, NETRŽNÍ KURS KORUNY, KTERÝ JE STERILIZACÍ DEVIZOVÝCH REZERV UDRŽOVÁN.

Závěrem: Na začátku ekonomické transformace jsme se všichni těšili na zahraniční kapitál a MÁME HO...! (Anebo vbrzku mít budeme, či bude ještě větší?)

(Svobodné noviny, roč. V/2000, č. 3, str. 4)

. . .

ZÁKAZ VÝVOZU DO ÍRÁNU

byl správný postup v rámci globální ekonomické transformace na dno

Nebudu příliš rozvádět duchaplné věty, které zdůvodňovaly zákaz vývozu vzduchotechniky pro jadernou elektrárnu v Búšehru. Jsou v nich prázdná slova o bezpečnostních „rizicích“, o strategických zájmech i o sdílení civilizačních hodnot, kvůli nimž se náš vývoz nesmí uskutečnit. Zkrátka podporovat rozvoj jaderné energetiky v této citlivé oblasti by mohlo být nebezpečné a nic proti tomu neznamená námitka, že současná nově zvolená íránská vláda je vlastně prozápadní a že stavba jaderné elektrárny má všechna nutná mezinárodní doporučení a záruky jak bezpečnostní, tak proti vojenskému zneužití. Důležité je, že USA a Anglii se to nelíbí a v případě uskutečnění obchodu by na nás uvalily sankce.

Jenže vzpomeňme si na situaci se zastavením výroby tanků (rovněž „v zájmu skvělých ideálů humanity“) a tím i jejich vývozu do „citlivých oblastí“. Na náš bývalý zahraniční trh přišly západní firmy a těm vůbec nevadilo, že jsou to oblasti citlivé. Dokonce to nevadilo ani jejich vládám a spojencům v EU i jinde na světě. Co jsou tedy strategické zájmy a společně sdílené hodnoty, kvůli nimž má naše ekonomika trpět ztrátou? Stojí vůbec za to? Samozřejmě.

Rozpad východního bloku a celá jeho takzvaná „ekonomická transformace“ byly zinscenovány právě proto, aby západní státy mohly kapitálově (vlastnický) expandovat i do zbytku světa, který se vymykal jejich politicko hospodářské kontrole. To by však nebylo možné, kdyby ekonomika postsocialistických zemí (takzvaných „emerging markets“ - vznikajících trhů) nebyla destruována. Nekalou konkurencí a politicko-ekonomickým nátlakem je domácí ekonomika v „emerging markets“ nejdříve likvidována a následně „zachraňována“ privatizováním strategickými investory. Jen si vzpomeňme jak jednostrannou liberalizací zahraničního obchodu byla u nás likvidována podstatná část domácí výroby. Likvidace domácí výroby nastala i zrušením obchodu s bývalými zeměmi RVHP na začátku „ekonomické transformace“. Tím na sebe postsocialistické státy vlastně uvalily vzájemné embargo, které významným podílem přispělo k počátečnímu kolapsu - potopení - jejich ekonomik. Slibovaná cesta na dno se tak otevřela dokořán. Proto nás nyní strategičtí partneři „musí zachraňovat“ - přebírají naše dříve fungující podniky.

Strategičtí partneři však celou naši ekonomiku ještě „nezachránili“. Ještě tu a tam zůstaly podniky v českých rukou, které jsou schopny samostatně vyrábět a prosperovat. I ty je nutno „zachránit“. Vládní zákon o zákazu vývozu vzduchotechniky do Íránu k tomu významně přispěje. Naše ekonomická transformace na dno tedy skončí tehdy, až bude celá naše ekonomika „zachráněna“. Největší ekonom všech dob nazval ekonomickou transformaci „konstruktivní destrukcí“. Bylo obtížné domyslet se, „co tím chtěl básník říci“. Ať to myslel jakkoliv, vidíme, že to vystihl naprosto přesně. Jde o destrukci české ekonomiky (hospodářství) a vytvoření ekonomiky cizí na pouze formálně českém území.

Při zákazu vývozu vzduchotechniky nejde jen o jednu zakázku za „pitomou“ miliardu. Jde o omezení možného rozvoje podniku a ztrátu budoucích možných zakázek. Podnik sice dostane nějakou nepatrnou jednorázovou kompenzaci ze státního rozpočtu, aby jeho zaměstnanci a manažeři nekřičeli. Přejde však o výnosy, z nichž by mohl sám financovat

další zakázky pro svoji expanzi na východ. Ztratí i existující trh, kde by mohl dlouhodobě uplatňovat svoji výrobu, která by již vůbec nemusela být "strategického charakteru" (například klimatizace). Potom mu však "pomůže" jedině strategický partner. Podobně byl před třemi roky zakázán Škodě Plzeň vývoz atomového reaktoru pro stejnou elektrárnu za 3 miliardy a Írán jej koupil jinde. Díky tomu všichni čeští akcionáři Škody Plzeň zbankrotovali (o zchudnutí zaměstnanců a vzniklé nezaměstnanosti nemluvě), neboť Škodovka musela v důsledku tím vzniklého předlužení snížit loni hodnotu svého základního jmění na čtvrtinu.

V kauze Írán však nejde jen o ZVVZ Milevsko. Doplatí na ni všichni občané, a to nejen tím, že podniku bude dána zmíněná "kompenzace" ze státního rozpočtu na úkor jiných oblastí veřejného sektoru. ZVVZ přeci pro své výrobky potřebuje také ocel. Neuskutečnění obchodu tedy dopadá i na naše železářny (viz - červnová stávková pohotovost v Hrádku), ale i na zemědělce a obchodníky (když zaměstnanci průmyslu nemají peníze na nákupy osobních potřeb). Neuskutečněním obchodu (tvorby produktu) se sníží i rozpočtové příjmy, čímž se trvalý nedostatek prostředků státního rozpočtu ještě více prohloubí. Nejen to. Zvýší se i deficit obchodní bilance a nastane nedostatek valut na devizovém trhu (namísto jejich případného přebytku). To má ovšem negativní dopad na kurz koruny, jehož důsledek jsme například nedávno pocítili ve zvýšení ceny benzínu (podobně jako předchozí zdražení benzínu, a nejen benzínu, byly důsledkem předchozích likvidací a omezení produkce i exportu domácích podniků, či ztráty jejich českého vlastnictví).

Jaký je důvod toho všeho? Inu, lidé, podniky a státy nesmějí mezi sebou svobodně obchodovat - svobodně si vyměňovat výsledky své práce v rámci svobodného obchodu (svobodné ekonomické spolupráce, popisované nestorem tržní ekonomiky Adamem Smithem v knize Bohatství národů). **Jaký by to byl pořádek, kdyby lidé byli na nadnárodních korporacích nezávislí, měli svůj vlastní kapitál a kapitálové zisky patřily jim? Opěvované globalizační "rozšiřování trhů" tedy není svobodná obchodní výměna, proti níž by žádná ze zemí nemohla nic namítat, protože by byla k jejich prospěchu. Dochází nejen k ovládnutí trhů, ale i k ovládnutí ekonomiky rozvojových zemí, k nimž dnes patříme i my. Jde o globální rozšíření obchodního, technologického a ekonomického monopolu nadnárodních korporací "demokratického společenství" na celý svět - při nezbytné likvidaci technologií, ekonomické soběstačnosti, bohatství a politické nezávislosti "globalizovaných zemí". Sametová ekonomická transformace tedy neznamenala jen rozbití socialismu, ale i znemožnění vzniku prosperujícího kapitalismu - alespoň takového, v němž by vlastníci kapitálu byli čeští občané.** (Pozn.: Autor se domnívá, že socialismus s lidskou tváří, kapitalismus s lidskou tváří, či dokonce monarchie s lidskou tváří jsou dobré a možné. Jako příklad slouží známý "švédský model socialismu", kdysi tolik diskutovaný i pomlouvaný a u nás znemožněný sametovými protagonisty. Svým HDP na hlavu 26 tisíc dolarů ročně se Švédsko blíží nejbohatší zemi světa - USA. Pro ilustraci uvádím, že HDP České republiky a Švédska, které má o 1,2 milionu obyvatel méně, jsou v korunách nominálně stejné - 1,8 bilionů. Rozdíl je jen "nepatrný" - švédská koruna je asi čtyřikrát dražší než česká.)

ZVVZ Milevsko možná v budoucnu vzduchotechniku pro východní země vyrábět bude. Jenže to musí předtím zbankrotovat, či být jiným způsobem ovládnuto nadnárodními monopoly. Reálná cena pracovní síly musí rovněž poklesnout, aby monopoly mohly na svých obchodech vydělávat "svých poctivých" 30 až 50 procent zisku. Jak se to však bude shodovat s tolik proklamovanými civilizačními hodnotami? Jednoduše. Civilizační hodnoty (záměrně nijak nekonkretizované) jsou totiž univerzálně použitelné, podle toho jak se to globálním kapitalistům hodí (nebo nehodí). Jakmile totiž nadnárodní kapitál ovládne české podniky, bude v zájmu těchto "hodnot" do Íránu dovážet, zvláště provede-li íránská vláda podobnou "liberalizaci" zahraničního obchodu, jako vláda česká. Jednostranně liberalizovaný obchod přece slouží jen k ovládnutí dalších a dalších teritorií. Již dnes vláda USA tento krok připravuje, když se v americkém Kongresu uvažuje o zmírnění sankcí proti Íránu. Inu, Američané dostali zálsusk na levný íránský kaviár, pistáciové oříšky a perské koberce.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. V/2000, č. 2, str. 4)

• • •

ANTIINFLAČNÍ POLITIKA JE PROSTŘEDKEM DESTRUKCE ČESKÉ EKONOMIKY

Lidé si nepřejí zvyšování cen a ČNB se o to svoji antiinflační politikou skutečně stará, aby ceny rostly pomalu. V minulém roce ČNB opět „podstřelila“ svůj inflační cíl, když meziroční inflace spotřebitelských cen v prosinci byla pouze 2,5%. Co takový výsledek znamená, lidé nevědí a premiér Zeman to označil za obrovský úspěch! Socialističtí plánovači by to určitě ocenili tak, že „ČNB překročila plán o 50%“. Jak je tomu ve skutečnosti? Verbálně sleduje politika ČNB „ekonomický princip“, že stabilní cenová hladina podporuje dlouhodobý růst produktivity. Tento princip však je falešný. Může totiž platit jen v ekonomice, která se nachází v makroekonomické rovnováze. To však není náš případ. Základní makroekonomickou nerovnováhou české ekonomiky je dosud podhodnocený, tedy nerovnovážený, kurz koruny. Tato „kurzový polštář“, po jeho splaskávání z důvodu inflace, je opětovně nafukován dalšími devalvacemi české koruny, čímž je kurzová nerovnováha udržována v takových mezích, aby výsledné snížení životní úrovně obyvatelstva bylo „sociálně únosné“. Skutečnou „kotvou ekonomické deformy“ tedy nebyl onen Klausem vyhlášený nadhodnocený kurz deviz na začátku transformace českého národa na dno (jehož stabilita skončila devalvací v roce 1997), ale právě ono

podhodnocení české koruny, které dělá z naší země El Dorado zahraničních spekulantů. Snaha o nízkou inflaci je ve skutečnosti pouze snahou o co nejdélší udržení nastavené kurzové nerovnováhy, na níž se dá bezvadně vydělávat na úkor českých domorodců. Nerovnovážný kurz, spolu s umělým udržováním této nerovnováhy restriktivní měnovou antiinflační a devalvační politikou omezující náš ekonomický rozvoj, je hlavní makroekonomickou příčinou všech našich transformačních potíží.

Ekonomická síla, stabilita cen a vysoké reálné příjmy některých vrstev obyvatelstva takzvaných průmyslových zemí (na čele s impériem G7) jsou ve značné míře založeny na násilném vykořisťování ekonomik rozvojových zemí, mezi něž se po sametové revoluci ze skupiny průmyslových zemí přefadila i Česká republika (podle oficiální klasifikace MMF). Tento stav je zajištěn a udržován základní makroekonomickou nerovnováhou nadhodnocených kurzů průmyslových zemí a podhodnocených kurzů zemí rozvojových. Následkem nerovné obchodní výměny průmyslové země vydělávají (výhodnými zahraničními nákupy v důsledku nadhodnoceného kurzu svých měn) a v důsledku toho mají vyšší domácí produkt. Na druhé straně rozvojové země prodávají (nevýhodnými zahraničními nákupy v důsledku podhodnoceného kurzu svých měn) a jejich domácí produkt je v důsledku toho nižší. **V dnešním světě tedy „stabilní ceny“ znamenají stabilní blahobyť jedněch a stabilní bídu druhých.**

Proto může v průmyslových zemích docházet k ekonomickému růstu (zvyšování kapitálové vybavenosti těchto ekonomik) zatímco rozvojové země ekonomicky upadají. Jejich vlastní „ekonomikou“ je totiž (po zprivatizování kapitálu jejich země strategickými partnery) z valné části pouze levná pracovní síla, která tím pádem „nemá na to“, aby vlastnila kapitál. Pokud u nich dochází ke vstupu zahraničního kapitálu, nepatří již tento kapitál jejich ekonomikám, ale právě ekonomikám průmyslových zemí, stejně tak jako obrovské výnosy z tohoto kapitálu. Proto se produktivita rozvojových zemí nezvyšuje.

Kurzová nerovnováha přitom (zcela přirozeně) vytváří cenovou stabilitu bohatých zemí, zatímco v rozvojových zemích (zcela přirozeně) způsobuje inflaci (nákladové inflační tlaky v důsledku předraženého dovozu a cenové i příjmové vztlínání na zahraniční úroveň). Ponechání ekonomik rozvojových zemí svobodnému vývoji - růstu produktivity, mezd a cen (plným využitím ekonomického potenciálu těchto zemí), za předpokladu, že centrální banky nebudou kurz měn dále devalvovat - by vedlo k odstranění makroekonomické cenové nerovnováhy a ke zvýšení a růstu jejich HDP. Přitom by ztratily svoji „komparativní výhodu“, kterou je zejména levná pracovní síla pro „zahraniční investory“ (drancovatele ekonomik rozvojových zemí). Právě takovému zcela přirozenému vývoji k prosperitě naší země Česká národní banka zabraňuje. Obavy finančních kruhů (napojených na nadnárodní kapitál) před růstem mezd, zdůvodňované „bohulibou“ obavou před inflačními tlaky, jsou tedy hlavně obavou ze ztráty spekulativních zisků v důsledku nízkých cen domácího kapitálu a nízké ceny pracovní síly u nás.

Antiinflační politika neudrží nízké ceny a životní náklady, ale nízké reálné příjmy (zejména ve vztahu k „průmyslovým zemím“). Mechanismus antiinflační politiky spočívá v potlačení poptávky pod úroveň nabídky zboží a služeb. Popisuje jej i František Vencovský v Ekonomu: „Vzniká nerovnováha, která vede k výraznému poklesu inflace (jak známo, je v některých odvětvích možno označit dosavadní vývoj i za deflaci - například u cen zemědělských produktů, když ceny zemědělských výrobců klesly v loňském roce o 15%). Vzniká neúnosný tlak na výrobní ceny, tlak na náklady a mzdy, prostě atmosféra, která dusí podnikovou aktivitu.“ Přitom samozřejmě vznikají ztráty a zadlužení z nedostatku odbytu a nízkých výnosů při prodeji výrobků pod cenou nákladů. Podniky při nedostatku odbytu omezují výrobu. Měnová restrikce je tedy, spolu s finančními potížemi našich občanů a podniků, příčinou i bankrotového stavu české ekonomiky. Řada podniků zaniká nebo propouští a zvyšuje se nezaměstnanost. Právě nezaměstnanost je dalším prostředkem ke snižování ceny pracovní síly, nízkého růstu domácích cen a dalšího snižování poptávky po zboží a službách. Tím se však ještě více snižují příjmy české ekonomiky, omezuje tvorba produktu a urychlují bankroty dalších podniků, až do jejich praktického zániku (nikoliv nutně zániku fyzického, ale zániku jakožto českých ekonomických subjektů).

Není třeba příliš zdůrazňovat, že podnik v konkurzu nebo podnik ztrátový, lze koupit prakticky zadarmo (i když je předtím oddlužen státem). Právě toho zejména v tomto roce využívají takzvaní „zahraniční investoři“, jejichž „investice“, na rozdíl od mylných představ sugerovaných občanům, z valné části nejsou žádnými novými investicemi v České republice (které by pomohly naší ekonomickou situaci vylepšit). Jsou (s)prostou „koupí“ (dříve našeho) kapitálového bohatství zneužívající uměle vyvolaných potíží české ekonomiky. Pro ně jsou ceny kapitálu (vzhledem k nadhodnocenému kurzu deviz) ještě mnohonásobně levnější. Výsledkem dezinflační politiky je tedy naprostá ztráta národní ekonomiky a vznik otrocké závislosti na nadnárodních korporacích.

Přitom by česká ekonomika při reálném kurzu znamenajícím automaticky stabilní ceny, bez provádění restriktivní měnové politiky, mohla prosperovat a přinášet našemu obyvatelstvu nejen dostatek práce, ale i vysoké příjmy. Při pokračování dosavadní měnové politiky se český národ „do Evropy“ (na úroveň Evropy) nikdy nedostane. Naopak. „Evropa“ přichází do České republiky (Evropané přicházejí využívat českou ekonomiku a obhospodařovat svoje transformačně nabyté bohatství na našem území). Její české etnikum z nedostatku zaměstnání a nízkých pracovních příjmů pokračuje v postupném vymírání a je nahrazováno cizím živlem.

ZEMAN: „ZAMĚSTNANCI MĚLI KŘIČET DŘÍV“

Podle premiéra Zemana si zaměstnanci mohou vlastně sami za to, že jim podniky nevyplácejí mzdy. Prý již mnoho let věděli, že jsou jejich podniky ztrátové a zadlužují se nesplatnými půjčkami. Museli tady sami předpokládat, že to skončí špatně. Měli tedy křičet dřív. Omyl. Je přece známo, že zaměstnanci křičeli značně, ale ani několik velkých odborářských demonstrací, stávek a stávkových pohotovostí nepomohlo. Nepomohla ani petice s půl milionem podpisů. Nynější invokativa premiéra na adresu zaměstnanců je tedy falešné alibi. Ani on sám nemohl hlasité křičení odborářů neslyšet.

Každý soudný člověk situaci českých podniků znal a musel takový stav považovat za nenormální, co nemůže jít donekonečna. Krach podniků tedy bylo možno očekávat. Jenže právě proto, že lidé naši cestu na zaslíbené dno před nástupem ČSSD poznali, volili ČSSD, aby tuto zhoubnou trajektorii změnila. Tím normální lidé udělali prakticky všechno, co pro změnu udělat mohli.

Lidé se tedy mohou jen divit, že stav české ekonomiky a jeho řešení neznala strana, která šla vládě ODS „po krku“. Neomlouváme však ČSSD ani jejího předsedu z neznalosti stavu české ekonomiky ani před jejím nástupem k moci, ani po něm. Dokonce měli ve svém volebním programu řešení. ČSSD však po uzavření opoziční smlouvy, zpečetěné nedávno tolerančním patentem, na svoje volební sliby i svoje praktické přístupy k ekonomice zapomněla. Přirozeně, je ODS tolerována za to, že politiku ODS vítězně dokončuje. Jen rétorika se změnila: z „liberální“ na „sociální“.

Na křiku zaměstnanců tedy vůbec nezáleží. To vláda (jak ODS, tak ČSSD) nevykonávala a nevykonává dobře vlastnické funkce v podnicích a bankách s většinovým státním podílem. Je nejen v pravomoci, ale i povinnosti vlád jmenovat představenstva těchto podniků a bank a odvolávat je, když podniky nebo banky špatně hospodaří. Jenže představenstva si s vědomím a po vzoru vlád odsouhlasila svoje nebetyčné platy (včetně „zlatých padáků“), přestože jejich podniky a banky nefungovaly v průměru ani z deseti procent tak jako za socialismu. Pokud bychom usuzovali pouze na základě srovnání hospodářských výsledků, měli bychom se dnes vlastně omluvit socialistické nomenklatuře a rehabilitovat byrokratickou centrálně plánovanou ekonomiku, když tehdejší „chudáci ředitelé“ neměli reálné platy ani desetinové. Dnes, mnohem více než dříve, platí: „Čím méně práce, tím více pláce“ a taky: „Prací u nás nikdo nezbohatne“. To však je v přímém rozporu s principy tržní ekonomiky (kdy vlastníci a manažeři mají příjmy v závislosti na prosperitě svých podniků, a nikoliv na vlastní všehoschopnosti), o sociálně tržní ekonomice nemluvě.

Právě díky absolutní korupci „kapitánů průmyslu“ došlo ke ztrátovému hospodaření. Je to tak prosté (paní Watsonová). Kdyby totiž představenstva a manažeři dostávali platy jako podíl na hospodářském výsledku, buď by museli lépe podniky řídit, anebo, při existujících objektivních politicko-ekonomických podmínkách ztrátovosti podniků (například programově zrušené východní trhy nebo jednostranná „liberalizace“ zahraničního obchodu, která naše podniky zadusila a stále dusí), by samozřejmě svoji vahou proti takovým antieekonomickým podmínkám protestovali. Byli však zkorumpováni, aby neprotestovali a vedli svoje podniky k bankrotům. Jen tak totiž mohla slibovaná cesta české ekonomiky na dno hladce proběhnout. Tuto všeobecně známou veřejnou korupci Miloš Zeman po vstupu do Strakovky neodstranil. (Jeho halasný boj proti korupci skryté a všelijaké „akce čisté ruce“ jsou proto jen divadlem pro občany, zbytečným mrháním daňových prostředků, ale zato výnosným pašalíkem pro aktéry.)

Zoufalá situace zbylých českých podniků a bank (která nyní eskaluje i jejich ztrátou) nebyla odstraněna i proto, že se vláda domlouvá o „revitalizaci“ české ekonomiky s „jinými pány“ namísto s poctivými českými odborníky. Nebyly ani napraveny základní chyby prováděné v rámci „ekonomické reformy“, které velmi dobře viděli a kritizovali členové ČSSD. Když se po dlouholeté revnivosti „na dálku“ (před občanským obecním absurdního divadla) poprvé dostali Zeman s Klausem do skutečného osobního souboje o vládu ve státě, tak si „šli rovnou po krku“ a „srdečně se objali“. Inu, nač prosperitu, když stačí moc.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. V/2000, č. 1, str. 8)

• • •

V tržní ekonomice platí přesné zákony aneb NA NAŠICH PENĚZÍCH ZÁLEŽÍ!

Teorie versus hypotéza

Bohužel, dosud všechny ekonomické zákonitosti neznáme, a proto nedokážeme ekonomiku ovlivňovat vždy v pozitivním smyslu. Dokonce si myslíme, že „ekonomika se vyvíjí“ živelně (sama od sebe) bez možnosti vědecky podloženého řízení, aby neupadala do hospodářských krizí. Jen vzhledem k naší neschopnosti a nevědomosti se titulěk článku může zdát herezí. Nicméně, i mistr Jan Hus v dobách prohnílosti církve říkal kacířské myšlenky.

V ekonomické vědě existuje mnoho teorií, vzájemně i protichůdných, takže se tvůrci ekonomické politiky musí spoléhat spíše na instinkt. Přitom vždy jednají podle nějaké existující teorie. Pokud však neodhadnou, zda ta která teorie bude v dané situaci fungovat, bývá výsledek rozdílný od předpokladů. Tento praktický nesouhlas teorie s praxí bývá alibisticky vysvětlován tím, že prý v ekonomice neplatí zákony jako ve fyzice, protože do ekonomického procesu vcházejí milióny ekonomických subjektů, jejichž chování je údajně nepředvídatelné. Přitom

základní chybou „nesouladu teorie s praxí“ je skutečnost, že údajná použitá „teorie“ není ve skutečnou platnou teorií, ale pouhou hypotézou. Jde o teorie, které „fungují“ pouze „v teorii“ (na papíře), za předpokladů, které si teoretik sám nadefinoval: že se tak, či onak ekonomika chová. Protože teorie je vždy jistou abstrakcí skutečnosti na vztahy pouze několika málo veličin, pak i správná teorie funguje pouze za předpokladu, že se ostatní veličiny nemění, anebo že jsou zcela přesně takové, jaké si teoretik nadefinoval, anebo předpokládal (byť možná nevědomky tím, že nepředpokládal ovlivnění teoretických vztahů změnou veličin, které opomněl vzít v úvahu). Tedy: i správná teorie nemusí platit obecně (vždy), ale pouze za zcela určitých podmínek, které však musíme znát, aby tato „teorie“ byla skutečnou teorií.

Ekonomické znalosti jsou zdrojem bohatství

Aby „teorie“ byla skutečnou teorií, musí být otestována na praktické ekonomice a současně musí být přesně definovány podmínky její platnosti. To je kardinálním krokem každé ekonomické analýzy. Bohužel, tento krok analytického postupu od hypotézy k teorii je tím nejtěžším (nejpracnějším) krokem. Jen málo ekonomických hypotéz však bylo otestováno do té míry, aby byly vědeckými teoriemi v pravém slova smyslu (anebo to není veřejně známo). Příčina obecného nedostatku veřejně známých a platných ekonomických znalostí je hlavně v tom, že ekonomika velmi úzce souvisí s penězi a bohatstvím.

V tržní ekonomice na bázi pouze soukromého vlastnictví a při slabém státu, který se nestará o úroveň vzdělání, rozvoj vědy a ekonomickou prosperitu společnosti jako celku, je dosažení exaktních celospolečenských ekonomických vědomostí prakticky nemožné. Každý ekonomický subjekt totiž sleduje pouze svoje individuální zájmy a má samozřejmý zájem na vlastní prosperitě. Proto se i sám snaží ekonomické zákonitosti poznat a upotřebit - pouze pro sebe. Vědecký ekonomický výzkum je financován soukromě a jen v menší míře veřejně ve státních institucích. Proto jsou důležité ekonomické znalosti vlastnictvím soukromých ekonomických subjektů.

Zákon efektivního trhu (spekulativního trhu) říká, že kdyby všichni měli stejné informace, nikdo by na druhém nemohl nic vydělat (trhnout). Je to takzvaná „hra s nulovým součtem“, při níž se nevydělává tvůrčí činností, ale spekulací na úkor ostatních, ba dokonce i na jejich ekonomické záhubě - bankrotu. Spekulativní hry mají mnohem více forem a dokonce mnohdy přecházejí ve „hru se záporným součtem“. Vznikají nesmírné společenské ztráty, ba dokonce tragédie. (Nejen nezaměstnaní se v důsledku spekulativní ekonomiky nacházejí v zoufalé situaci, kterou nejednou řeší sebevraždou, ale i ekonomickou krizí - tedy nikoliv vlastním zaviněním - zbankrotovavší podnikatelé. Je veřejně známo, že za Velké hospodářské deprese v USA se ptali recepční v hotelích návštěvníků, zda chtějí pokoj na přespaní, nebo na vyskočení z okna.). Naproti tomu existuje „hra s pozitivním součtem“, kdy sice nikdo na nikom finančně nevydělává, ale vydělávají všichni již tím, že ušetří prostředky na vzájemný boj proti sobě. Jde o „tvůrčí konkurenci“, při níž se prosazují lepší řešení ku prospěchu nejen jejich producentů, ale i ku prospěchu společnosti. Naproti tomu se při nekalé konkurenci, dumpingu, nebo finančních spekulacích prosazuje moc těch, kteří ovládají peníze (ve většině případů přitom ovládají peníze nikoliv svoje, ale peníze občanů uložené ve finančních institucích).

Jakýkoliv ekonomický systém (špatný i dobrý) vyžaduje pro svoje fungování znalost ekonomických zákonitostí a mechanismů. V nedemokratické společnosti se však každá objevená platná ekonomická zákonitost stává nebezpečným „strategickým vynálezem“, jako třeba vynález technologie přeměny atomové energie na energii mechanickou (využitelný podobně jako atomová puma namísto jako zdroj elektrické energie). Tato znalost a schopnost jejího využití totiž umožňuje těm, kteří ji mají, vyšší životní úroveň díky poškozování ostatních. Je to podobné, jako když exkluzivní důvěrné znalosti budoucích ekonomických opatření vlády umožňují spekulace na úkor těch, kteří tyto znalosti nemají (což je ovšem v demokratických zemích trestné). Proto jsou i určité speciální znalosti fungování ekonomiky přísně střežené a vlastnictvím pouze bohatých skupin, které jsou právě díky tomu bohaté.

Absence vědeckých znalostí ve společnosti je rovněž úskalím při střídání politických stran u vlády, neboť když jedna neodborná garnitura od vlády odejde (přičemž přeci jen někteří členové vládního aparátu měli možnost ve svých funkcích určité odborné znalosti získat), přichází jiná neodborná garnitura, která znovu dělá chyby, byť jiné. Bohužel, jsou mnohdy z vládního aparátu vyhazováni i poctiví občané, kteří určité znalosti mají, respektive, získali je právě testováním svých teoretických přístupů na ekonomice, kterou řídili (dokonce i negativní výsledky testované „teorie“ jsou cenným vědeckým a prakticky upotřebitelným poznatkem). Výpovědi ze státních služeb však nemohou tyto lidi, v součinnosti s novou vládou, ekonomice prospět a jejich odborné znalosti jsou pro společnost většinou ztracené (to byl například účel čístek státního aparátu po sametové revoluci, čímž vůbec nechci říkat, že by ze státního aparátu neměli odejít ti, kteří tam jen parazitují a mají zajištěné dobře placená a pohodlná křesla). Neodbornosti nové vlády samozřejmě vždy využívají ti, kteří všechny odborné znalosti mají, ve vládě nejsou, ale vládnou zemi de facto.

Dnes jsou ekonomové spíše jen intelektuální řemeslníci

V pseudoliberalních společnostech (dezintegrovaných společnostech, v nichž jsou lidé jen jednotlivými individui bez vzájemné svobodné ekonomické i společenské spolupráce) je „ekonomická věda“ vyučovaná na univerzitách pouze abecedou ve srovnání se skutečnými vědeckými ekonomickými znalostmi (pěstovanými pouze v uzavřených kruzích a v soukromých institucích). Studenti ekonomických vysokých škol jsou školeni spíše k praktickým činnostem, jako marketing, management, účetnictví atd. Smyslem je, aby byli pouze dobrými zaměstnanci. Vzdělanými lidmi být nemusí. Taková „univerzita“ vyučuje studenty vlastně jen řemeslu, byť na intelektuálně vyšší úrovni než učňovské školy. Jeden čerstvý absolvent VŠE se mi svěřil, že o ekonomice - o její podstatě a principech fungování - se prakticky nenaučil vůbec nic. Za těchto podmínek mizivých celospolečenských ekonomických znalostí se lidé stávají pouhým stádem ovládaných ovcí. Sice se to všude v politice,

publicistice, i mezi různými „experty“ teoriemi jen hemží, ovšem jen proto, aby se ten - který dostal na nějaký výnosný post. Anebo jsou lidé experty o ekonomických skutečnostech vědomě dezinformováni s cílem, aby instituce, jichž jsou členy, vydělávaly na nevědomosti ostatních obyvatel. Když se však určité „teorie“ nepotvrdí a skutečnost vypadá očividně zcela jinak, než politikové slibovali a ekonomičtí experti prognózovali, používají jak politikové, tak experti falešné alibi, že ekonomie není exaktní „tvrdou“ vědou, ale „měkkou“ vědou, kde přesné zákonitosti neplatí. Tento sugerovaný názor je demagogií na udržení lidí v nevědomosti a - bídě. Ne nadarmo říká citát z Bible: „Poznej pravdu a pravda tě osvobodí!“

Peníze musí mít v rukou produktivní lidé

U nás se o degradaci ekonomické vědy zasadil speciálně profesor Václav Klaus, když říkal, že na vysokých ekonomických školách se profesori nemají plést do praktické ekonomie, ale mají být pouze dobrými pedagogy a naučit studenty tomu, co se v „učených knihách“ píše. Profesorská přednáška Václava Klause přitom zahrnovala „vědecký“ princip neutrality peněz (bohužel dosud vyučovaný na VŠE a demagogicky dodnes publicisticky propagovaný různými „ekonomickými experty“ ba dokonce i z ČNB), ačkoliv tento princip byl dávno předtím vyvrácen. Za to pak dostal profesuru! Klausem tehdy propagované neplatné teorie tedy byly pouhým ohlupováním obyvatelstva (i odborné veřejnosti) za účelem nastartování restriktivní ekonomické politiky, která naši ekonomiku zničila (stejně jako atomová bomba). Princip neutrality peněz říká, že reálná velikost HDP nezáleží na množství peněz v ekonomice. Uplatňováním tohoto principu měnovou restrikcí (omezování růstu peněžní zásoby) v prvních letech ekonomické deformy došlo v naší zemi k hlubokému ekonomickému propadu. Klaus nám to předtím dokonce sliboval, když říkal, že se množství peněz v ekonomice nezvýší ani o korunu! To však téměř nikdo z důvodu neznalosti zákonitostí tržní ekonomiky nevěděl.

Náš „největší ekonom“ Václav Klaus by tedy měl vrátit profesorský diplom. České ekonomice jen toto sice nepomůže, ale bylo by to stimulem ke skutečnému poznávání ekonomických zákonů, což zase ekonomice pomoci může. Klaus nejenže žádné ekonomické znalosti neprokázal, ale ničím k rozvoji ekonomické vědy nepřispěl. Naopak, posunul ekonomickou vědu v České republice o desítku let nazpět (stejně jako českou ekonomiku, kterou navíc nasměroval k cestě na slibované dno). Nejnověji Klaus ve své knížce „Země, kde se již dva roky nevládne“ naopak svoji profesorskou tezi popírá a říká: „Na penězích záleží“, což je citát, který si vypůjčil od profesora Milтона Friedmana, a propaguje potřebu růstu peněžní zásoby, aby se ekonomika oživila. Bohužel, hovoří příliš obecně a hlavně nevyvrací argumenty oponentů, takže veřejnost stejně neví, komu má věřit.

Nutnost růstu peněžní zásoby pro ekonomický rozvoj je v jistých mezích skutečně platná teorie. K ní je třeba jen dodat to, co v ní není: že v kladném významu záleží pouze na těch penězích (je ekonomicky prospěšný jejich růst), které jsou u ekonomických subjektů, podniků (zejména ve formě úvěrů) a ve vlastnictví vrstev obyvatelstva, které vytvářejí skutečný a užitečný produkt. Naopak, roste-li množství peněz u parazitních vrstev společnosti, anebo jsou v držení institucí neproduktivních, je to pro každou ekonomiku vždy zhoubné.

„Zakopaná hřivna“ - ekonomická příčina našeho úpadku

Jako důkaz konstatování z předešlého odstavce je naše ekonomická krize a skutečnost, že 270 miliard korun našich peněz uložily banky jako „zakopanou hřivnu“ do centrální banky. Pokud by tyto peníze půjčily produktivním výrobním subjektům - podnikům (ve formě investičních úvěrů), byla by současně splněna i druhá podmínka prosperity, že i vlastní peníze (a nikoliv jen vypůjčené) budou u produktivních vrstev obyvatelstva. Podniky, produktivní instituce i zaměstnanci by totiž měli k dispozici nejen tyto úvěrové peníze, tolik potřebné pro rozvoj ekonomiky (na normální nelichvářský úrok a bez šibeničních lhůt splatnosti - u nás neexistující „dlouhé peníze“), ale současně i vyšší reálné příjmy na základě vyšší produktivity ekonomiky a odbytu její produkce.

Nejen to: ekonomický růst přirozeným způsobem stále pokračuje, když další - prací nově vzniklé - finanční prostředky nejsou tezaurovány (umrtveny) jako dosud, ale dávány do oběhu na další investice zvyšující ekonomický potenciál země. O neblahém důsledku tezaurování finančních prostředků způsobem „zakopané hřivny“ se píše i v Bibli (Matouš, 26). Pokud bychom si z této biblické historické moudrosti měli vzít ponaučení, měli bychom špatného správce našich peněz vyhnat ze služby. Tím špatným správcem je český bankovní systém, který špatně hospodaří s našimi finančními prostředky a současně se obohacuje na náš úkor. Nejde však jen o bankéře a zaměstnance bankovního sektoru, v němž jsou dosahovány nejvyšší příjmy. Jde o celý systém finančnictví v naší zemi a špatnou bankovní legislativu, která špatné hospodaření umožňuje - legalizuje (včetně veřejností nekontrolované diletantské měnové politiky na základě pseudovědeckých „ekonomických teorií“)!

Množství peněz v ekonomice (i to, kdo je bude mít) závisí na produktivitě práce, pouze jako na podmínce nutné, nikoliv však postačující. Produktivita práce a její finanční výnosy, jakož i celkové množství peněz v ekonomice jsou ovlivňovány peněžními manipulacemi a společenskými mechanismy mnohdy mafiozního druhu. Množství peněz v ekonomice zdaleka není záležitostí jejich „tisknutí“ (jak říká jeden obecný názor, že „vláda nebo centrální banka může natisknout peníze“). Pokud si tedy lidé myslí, že budou mít více peněz, když budou lépe, delší dobu, usilovněji nebo produktivněji pracovat, jde o „hluboké nedorozumění“. To neznamená, že se jednotlivec nemůže mít lépe, ale jen zcela výjimečně a vždy pouze na úkor ostatních, neboť celkové množství peněz v ekonomice, i velikost národního produktu se při dané měnové politice a uspořádání společnosti nezvýší lidskou činností ani o korunu. To jsou ovšem velmi přísně střežená „výrobní tajemství“, do nichž mohou nahlédnout jen skutečně zasvěcení.

(Ekonomická) svoboda je podmínkou obecné morálky

Z výše uvedeného vyplývá, že ten, kdo ovládá pohyb peněz v ekonomice, má absolutní ekonomickou moc. Proto je privatizace českého bankovního sektoru do rukou zahraničních „strategických partnerů“ největším zločinem sametové transformace, proti němuž jsou stamiliardové ztráty vytunelováním bank a další ztráty faktickým rozkradením a destrukcí českých podniků téměř jen nepatrnou škodou. Privatizace bankovního sektoru znamená dovršení ztráty suverenity České republiky a svobody jejího obyvatelstva. Vede k zániku české ekonomiky a českého podnikání, bez možnosti jejich budoucí obnovy. Obyvatelstvo by se po dovršení tohoto transformačního kroku stalo jen nesvobodnou pracovní silou, nemající dostatek prostředků ani na svoji vlastní regeneraci. Tentokrát „na věčné časy a nikdy jinak“ podle hesla bolševiků (kariéristických převlékačů kabátů, kteří chtějí „bolše“ - více, než si zaslouží). **Vláda nemá právo prohospodařovat národní bohatství, nýbrž musí vytvořit podmínky, aby lidé mohli s národním bohatstvím svobodně hospodařit.**

Zdali se české obyvatelstvo a česká ekonomika někdy vzpamatuje, to závisí na tom, zda se poctiví lidé ze sametu probudí. Nejen to. Česká společnost se musí znovu strukturalizovat a zorganizovat, respektive, musí se stát skutečně fungující společností, kterou dnes není. Musí vytvořit svůj vlastní a demokratický systém státní správy. Většina lidí se již sice probouzí, ale neví, co dělat, protože nemá správné informace (nejen o ekonomických dějích). Anebo neví, které z každodenní záplavy informací jsou ty správné. I kdyby jim to někdo řekl, tak nevěří - protože „takových už bylo“ (včetně Václava Klause a Miloše Zemana). Lidé se musí sdružovat do profesních a občanských skupin a požadovat svá práva, včetně práva na důstojný plat za dobře odvedené výkony - nikoliv tedy (jako milodar od panstva) na úkor ostatních, ale ve spolupráci s ostatními.

Důležité tedy je, aby lidé začali sami myslet a na zpracování a získání informací věnovali čas, aby se stali bohatší a jejich práce byla efektivní. **Čas jsou peníze a informace mají cenu zlata. Aby lidé měli čas a peníze, musí se sami vypřáhnout z každodenního „kolotoče“, do kterého jsou systémem utahování opasek zapřaženi jako volové do žentouru. Žádný zahraniční „strategický partner“ se o ně nepostará (leďa, jako o ty voly). Lidé se musí začít chovat jako svobodní občané státu a vytvořit si podmínky pro důstojný život získáním účasti na správě společnosti, na vytváření zákonů umožňujících svobodnou dělbu práce a svobodné podnikání, i na řízení ekonomiky (například jako plnoprávní, a nikoliv jen pasivní a okrádání akcionáři) a správě vlastních peněz. To vyžaduje mnoho práce, ale práce svobodné, přinášející prospěch, a nikoliv otrocké, přinášející zmar.**

Lidé se tedy musí sami postarat nejen o svoje peníze, ale i o svoji zemi a svoje hospodářství zděděné po předcích. Výprodej země je nutno zastavit. Jen na tom záleží, zda budeme svobodní. Jedině svoboda - suverenita občanů je pak základním předpokladem nápravy „žebříčku hodnot“ a morálky pokřivených současnou dobou, jakož i prosperity občanů. V bídě mohou zůstat morální pouze světci nebo poustevníci, kteří i dobrovolně zemřou, než by jednali nepoctivě. Nicméně platí i princip zachování vlastního života, takže ve zlodějské společnosti se stává „člověk člověku vlkem“ (necht' mi vlcí prominou, že jsem použil nesprávného, leč vžitého přirovnání). Není tedy svobodou, ale terorem proti občanům, že je vysoká kriminalita pramenící i z programově vytvářené nezaměstnanosti, že se může snadno nebo beztrápně, ba i legálně krást, že jsou trestné činy omilostňovány a že vláda „neumí“ rozeznat čisté peníze od špinavých. **V demokratické společnosti končí svoboda jednotlivce tam, kde začíná svoboda ostatních. Společnost, kde je kdokoli diskriminován (de facto okrádán), není demokratická. To platí zejména o politické diskriminaci volebními kauce a klauzulemi, které jsou vnitropolitickou příčinou naší cesty na dno. V demokratické společnosti jsou bohatí všichni - podle míry svojí užitečnosti ostatním. Pouze demokratické státy jsou silné a bohaté, protože lidé mezi sebou svobodně spolupracují (namísto vzájemného okrádání).**

Profesor McEachern říká: „Ekonomové vyprávějí příběhy.“ A tento příběh je pravdivý. Vyprávěl mi ho totiž sám Taxis Taylor.

BOHUSLAV BRUNCVÍK

(Svobodné noviny, roč. IV/1999, č. 4, str. 4)

• • •

KLAUS KRITIZUJE SVOJI PŘEDCHOZÍ POLITIKU?

Václav Klaus má dnes v mnohém pravdu, co se týče poměrně tvrdé kritiky restriktivní měnové politiky centrální banky. Ve svých argumentech se opírá o Milтона Friedmana, který je ve světě nejuznávanější autoritou. Má však smůlu. Většina těch, kteří „berou dividendy“ z lukrativních aktivit v české politice, ekonomice i české „ekonomické vědě“, jsou jiného názoru a ekonomičtí pisálkové mu, na základě toho, dávají jeho „zbloudilost“ jízlivě najevo. (Pozn.: Klausovy vědecké názory jsou některým politologům dokonce výslovně na obtíž, protože nezapadají do současné politicko-ekonomické linie propagované finančními kruhy napojenými na zahraniční kapitál. Zazlívají mu to a posílají jej z pole ekonomické vědy zpět do politiky, kam prý patří - jakoby ekonomika nebyla politikou, respektive, jakoby politici měli být jen nevědomí hlupáčkové, dělající politiku podle doporučení „skutečných ekonomických činitelů“!?) Jemu samému to však nemůže vadit. Svoji „pravdu“ určitě zužitkuje, nejpozději před volbami. Dnes může více teoretizovat, protože není zatížen vládnutím. Je rád, že již není ve vládě („sarajevský atentát“ přišel „jako na zavolanou“ a některé sdělovací prostředky naznačovaly, že mohl být objednán), neboť veškeré dnešní politicko-ekonomické důsledky kroků jeho

předchozích vlád padají na hlavu jiných. Ti ovšem jeho makroekonomické znalosti nemají, aby přesvědčivě dokázali „svoji nevinu“ a uměli makroekonomickou politiku napravit. (Podobně si ČSSD po vstupu do Strakovky „lízla z předem namíchaných politických karet“ nečekaného (?) „černého Petra“ schválení války proti Jugoslávii a „modří ptáci“, kteří by ve vládní pozici zřejmě udělali totéž, si konečně mohli zahrát na humanisty, antiválečníky, ba dokonce na vlastence, a získávat tak politické body.) Zda však má ČSSD vůbec vůli něco skutečně napravit, je otázka. Je dokonce otázná, zda falešnou politickou „karetní hru“ nehrají před českým publikem ČSSD a ODS vědomě, jak přímo naznačuje „opoziční smlouva“. Pak by ovšem někteří přizvaní politici „hráči“ (outsideri) neměli téměř žádnou šanci.

Profesor Václav Klaus dnes říká, že chybí „akademická debata o naší ekonomické transformaci“ (Ekonom č. 24/99) a má zřejmě na mysli vědeckou debatu. Tomu, samozřejmě falešně, oponuje Jan Macháček (Respekt 7. 7. 1999) tím, že prý „není celkem nač si stěžovat, protože debata probíhá na mnoha prestižních světových univerzitách a u nás se o ekonomické transformaci diskutuje na půdě VŠE, na Fakultě sociálních věd UK i v CERGE“. K tomu lze jen dodat, že i na stránkách Ekonomu je publikováno mnoho faktů a zajímavých názorů. (Nezáleží na tom, zdali věcně správných nebo špatných, neboť právě ty špatné jsou vlastně nejzajímavější - totiž svými absurdními vývody, na základě absolutně přesných a logických úvah, vyplývajících ovšem ze špatných předpokladů.) To, že se diskutuje, však ještě neznamená vědeckou úroveň s rigorózní oponenturou, objektivitu a hlavně vůli najít správné řešení.

Diskuse je pouze spektrem různorodých (teoretických nebo ryze praktických) pohledů na naši ekonomiku - monologů, kterým většinou chybí to základní, co musí každá ekonomická analýza obsahovat - důkazy. Proto není, a nemůže být, v diagnostice stavu naší ekonomiky dosaženo konsensu. Přitom jsou navíc mnohé skutečné argumenty podepřené důkazy záměrně ignorovány. Pohled většiny prominentních (publikovaných) hodnotitelů není objektivním hodnocením, jak správně říká Václav Klaus, protože mnozí hodnotitelé patří do zájmových skupin. (Sledují vlastní partikulární cíle, nebo jejich pohled je úzce subjektivní, respektive, jejich halasná rétorika se mnohdy rozchází s tím, čeho ve skutečnosti chtějí dosáhnout, a kam jimi navrhovaná opatření vedou). Představitelé zájmových skupin mají u nás „zjevný pekuniární zájem“, říká Klaus. Ekonomickou neobjektivitu vztahuje zejména na zahraniční „experty“!!!

Václav Klaus však opomíjí říci, že za jeho výkonné éry ve vládě byla politicko-ekonomicky (mocensky) destruována česká ekonomická věda zrušením Národohospodářských ústavů ČSAV a paralyzován vědecký výzkum na vysokých školách (včetně SVOČ). V těchto akademických institucích bylo mnoho schopných ekonomů (dokonce i lepších, než on sám). Důvod byl jednoduchý. Tito odborníci mohli na akademické půdě odhalit (a také zprvu odhalovali) pavědeckost celé naší ekonomické transformace. Ano. Právě tehdy byla veřejná debata o naší ekonomické transformaci násilně přerušena, kdy jsme širokou celonárodní, nejen akademickou, debatu nejvíce potřebovali (aby lidé nepodléhali líbivým, leč falešným programům rychlokvašených politických ekonomů a „ekonomických génů“ stran, které tehdy byly u moci). Právě tehdy měli zahraniční experti (sledující „pekuniární - finanční - zájem“ zahraničních zájmových skupin) u nás „pré“ a na základě jejich rad postavil Václav Klaus „čtyři pilíře“ ekonomické deformy, spočívající právě v restrikci, proti níž dnes brojí (měnová, důchodová, rozpočtová a úvěrová restrikce). Poté již mohla většina národa jen pasivně sledovat „ekonomická moudra“ protagonistů jediné správné cesty na dno. (Například skvělý seriál Léčba Klausem, zatímco Léčba Komárkem nebo jiné, skutečně pravdivé, názory se do scénáře ekonomické transformace českého národa do područí cizího kapitálu nehodily. Z jejich vzájemné oponentury a po vyloučení případných omylů a chyb, proti nimž není nikdo imunní, totiž mohla vzejít nikoliv „třetí“, ale „zlatá střední cesta“, dobrá pro náš národ, na kterém by zahraniční spekulant nemohli nic „trhnout“, ledaže by si „trhli nohou“ - ale svojí.)

Samozřejmě že cesta českého národa na dno (ekonomická restrikce totiž nikam jinam nevede), znamená pro jiné cestu do nebetýchých výšin bohatství a blahobytu. Proto se Klausovi následovníci snaží v této cestě pokračovat. Jenže na konci této cesty se skrývá katastrofa. To ekonomové skutečně znali vědí, včetně Václava Klause. Ten, aby zachránil svoji vědeckou a politickou reputaci, zdvihá dnes prapor na záchranu české ekonomiky, kterou by nebylo vůbec nutné zachraňovat, pokud by byla skutečně osvobozena od totalitního omezování různými byrokratickými skupinami, respektive, kdyby na ni nepřišla pohroma v podobě jeho vlády.

Přes všechny okolnosti nelze zásluhu na oživení „akademické diskuse“ Klausovi upřít, respektive, není ani vyloučeno, že on sám zahraničním „expertům“ naletěl a přišel na to až nyní, což by znamenalo fiasko jeho předchozí politiky. Poznání omylu je však vždy pozitivní (pokud by z pozice svého politického vlivu současně realizoval nápravu). Nestačí však jen bezzubá teoretická rétorika bez okamžitého efektivního dopadu, nýbrž musí následovat razantní úsilí tuto změnu prosadit i proti zájmovým skupinám v naší zemi operujícím. To je nesmírně obtížné vzhledem k jejich ekonomické moci, podpoře ze zahraničí a při dnešním paralyzování českých ekonomických subjektů. Ty by rády uskutečnění změny české ekonomické politiky podpořily (nejen „prohlédnuvši“ politiky, ale všechny poctivé občany mající zájem tuto změnu prosadit), ale nemají prostředků nazbyt a efektivnost jejich použití v politice je pro ně zatím nejistá. Je tedy třeba, aby politicko-ekonomický pohled, který vedle jiných méně známých ekonomů, respektive více kategoricky, naznačil „sám veliký“ Václav Klaus, byl doveden ze stavu pouhého teoretického „příspěvku do diskuse“ na skutečně důkazně podloženou vědeckou úroveň. Tehdy a jen tehdy budou mnozí politici, místo planého laického (rádobyodborného) žvanění o ekonomice, donuceni dělat skutečnou a dobrou národohospodářskou politiku. Bohužel, deset let zmařených šancí a vzniklé škody se budou obtížně napravovat. Bude-li to našemu národu vůbec umožněno.

BOHUSLAV BRUNČÍK

(Svobodné noviny, roč. IV/1999, č. 3, str. 6)

POSTAVME SE NA PEVNOU ZEM!

Se zájmem čtu výzvy pana Bělohoubka pro přímou demokracii, respektive, proti dnešní zastupitelské lžidemokracii. S jeho důvody a argumenty proti současnému politickému systému souhlasím. Z jeho článků však (možná neúmyslně) vyplývá, že jediná alternativa dnešního stavu je přímá demokracie.

Domnívám se však, že hlavní vadou současného politického systému je, že (v rozporu s deklaracemi) fakticky vůbec zastupitelským není. Občané prostě „racionálně“ volí velké politické strany, protože se domnívají, že „ty jejich“ politické strany v nedemokratickém politickém systému šanci na zvolení nemají (když například dostanou celkem 25% hlasů, ale žádná z nich nepřekročí volební klaus-uli). Konečným výsledkem je paradox, že chudí (mezi něž je možno řadit většinu českého národa), mají jako své „zástupce“ lidi, kteří jsou neoprávněně bohatí (a to jsou, zprvu možná nechtěně, všichni dnešní poslanci, pokud někteří náhodou tajně nedávají polovinu svého příjmu na dobročinné účely). Nezasloužené bohatství korumpuje a současně jim navíc přiděluje „starosti“, jak je užít, takže na poslaneckou práci jim mnoho času nezbývá. Přitom mají svoje prebendy de facto „na věčné časy a nikdy jinak“. Ať si říkají levice, nebo pravice a údajně si „jdou po krku“, je to kamufláž, neboť jejich společným osobním a skupinovým zájmem je, zachovat dnešní politické status quo, respektive, aby většina obyvatelstva zůstala chudá. Kdybychom totiž byli národem svobodných a bohatých lidí, pak by svoje nezasloužené superpříjmy neměli (respektive, museli by si je zasloužit), protože svobodný a bohatý národ by si nenechal vládnout od parazitů - a měl by i dostatek sil, času a prostředků, aby špatné poslance od nezasloužených koryt vypudil. Dnešní pseudopravice tedy „do roztrhání těla“ bude bojovat za svobodu (na což naláká mnoho občanů, kteří nevědí, že jde o svobodu jen pro vyvolené), zatímco pseudolevice bude rovněž „do roztrhání těla“ bojovat za práva chudých (příčemž se bude pečlivě starat, aby chudých neubývalo, protože jinak by ztratila voličskou základnu).

Problém tedy není přímá demokracie versus zastupitelská lžidemokracie, ale demokracie versus lžidemokracie. Cílem pak je zrušit jakoukoliv diskriminaci občana volit a být volen, jako je tomu dnes (volební kauce, volební klausule). Je neústavním pošlapáním práv občanů, krádeží politické moci a krádeží finančních prostředků občanům, když třeba malá politická strana, byť získá „jen“ 200 000 hlasů ve volbách, nemá nárok ani na poslanecký mandát, ani na peníze od voličů na svoji činnost (100 Kč za hlas), aby nemohla pro své volitele politickou cestou prosazovat jejich oprávněné zájmy a hlavně politicky „odštělovat“ ty, kteří národu škodí. Přitom jsou dnes právoplatné mandáty a finance neparlamentních stran „privatizovány“ (kradeny) těmi „velkými“. Dnešní politický, sociální a ekonomický trend, že chudí se stávají chudšími a bohatí bohatšími je tedy založen na sprosté krádeži a na skutečnosti, že vláda parazitů nevede k prosperitě státu, ale k jeho úpadku.

Když navíc některé parlamentní politické strany na svoji volební kampaň dostávají sponzorské dary z ciziny, aby za tyto úplatky po volbách prosazovali v naší zemi cizí zájmy (neboť nic na tomto světě není zadarmo), pak se jedná nikoliv o svobodně zvolené politické strany, ale o agenty cizích mocností, které by měly být ve volbách diskvalifikovány, jak by takové počínání bylo klasifikováno třeba v USA. Takto vzniká lžidemokracie a proti těmto postupům je možno konkrétně bojovat.

Samozřejmě, že i při sebelepším volebním zákonu, není vyloučen případ, že vládoucí politické strany někdy rozhodnou jinak, než si přejí občané. Pro tento případ musí každá demokracie mít ústavní pojistku - referendum. Ale nejen proto. Lidé mají právo referendem zákony a rozhodnutí i sami navrhnout a uskutečnit (třeba i vyhlásit volby, když Parlament není schopný efektivně jednat).

Hlavním však je, kdo má moc - kdo skutečně vládne. Zda lidé (prostřednictvím svých skutečně svobodně zvolených - a odvolatelných - zástupců), nebo ti, kdo mají špinavé peníze (třeba i z ostrova Mauritius). Protože však ani svoboda není zadarmo, musí lidé o ni usilovat. Třeba i tím, že budou rozšiřovat a podporovat český tisk.

ING. BOHUSLAV BRUNČÍK

(Svobodné noviny, roč. IV/1999, č. 1, str. 7)

• • •

ROZPOČTOVÁ PAST ANEB EXPANZIVNÍ DEPRESE

Expanzivní rozpočtová politika podporuje růst domácího produktu na základě zvýšení výdajů státního rozpočtu. To je známá keynesiánská ekonomická politika. Ta vyvedla Ameriku z hluboké hospodářské krize ve třicátých letech a stejně tak po hospodářské krizi nastala na jejím základě nejdelší ekonomická konjunktura v USA (po nástupu J. F. Kennedyho na prezidentský úřad). Přísloví však říká: „Když dva dělají totéž, není to totéž.“ To znamená, že ne každé zvýšení výdajů státního rozpočtu je expanzivní rozpočtová politika, respektive, názor, že expanzivní rozpočtová politika znamená deficit státního rozpočtu, je nesprávný. Proto ani Parlamentem schválený deficitní rozpočet sociálnědemokratické vlády expanzivní není.

Odpor proti zvyšování rozpočtových výdajů údajně proto, že by vznikl rozpočtový deficit - státní dluh, který by musely splácet budoucí generace (neboť při nedostatku rozpočtových příjmů si vláda přece musí vypůjčit peníze), je u nás dlouhodobě šířená banální demagogie uvádějící lidi (a hlavně mnohé politiky a poslance rozhodující o ekonomické politice státu)

v omyl. Proto v důsledku nízkých rozpočtových výdajů, naše ekonomika neprosperuje. Stejněmu omylu však podlehl i současná vláda, když si na své zvýšené výdaje půjčuje od obyvatelstva 31 mld. Kč, a domnívá se přitom, že nastartuje ekonomický růst. Zde jsme u zásadního rozdílu mezi deficitní rozpočtovou politikou, která není expanzivní, ale restriktivní, zatímco expanzivní rozpočtová politika k zadlužení státu (ani budoucích generací) nevede. Rozdíl je pouze v „nepatrné maličkosti“, zda si vláda na své zvýšené výdaje půjčuje peníze od obyvatelstva - takzvané **dluhové financování**, nebo si vypůjčí od centrální banky, případně použije státní finanční aktiva v centrální bance (kterých je v současné době přes 50 miliard korun) - takzvané **peněžní financování**.

Při dluhovém financování státního rozpočtu (pokud nedojde ke zvýšení soukromých úspor na krytí rozpočtového deficitu) se domácí produkt nezvyšuje, neboť úspory obyvatelstva plynou namísto do financování investiční činnosti v soukromém sektoru do sektoru vládního. Přesně o kolik se zvýší výdaje státního rozpočtu a tím i produkt veřejného sektoru, o tolik se sníží produkt sektoru soukromého. Celkový domácí produkt zůstane v ideálním případě nezměněn, ale protože výdaje státního rozpočtu jsou vyšší než jeho příjmy, **rozpočtový deficit trvale narůstá**. V praktickém případě však dojde následkem snížení produkce soukromého sektoru ke zvýšení nezaměstnanosti a značná část vládou vypůjčených finančních prostředků pak „praskne“ na podporu v nezaměstnanosti. Zvýšení produktu veřejného sektoru bude menší než velikost státního dluhu a domácí produkt poklesne. Nedostatek peněz v soukromém sektoru (v důsledku rozpočtového deficitu) rovněž zvyšuje úrokové míry z úvěrů a tím snižuje rentabilitu podnikání. Přitom snížení poptávky v soukromém sektoru může těžce postihnout některé podniky již dnes upadající v důsledku nedostatku odbytu.

Pokud vláda použije na počáteční zvýšení výdajů peníze od centrální banky, k deficitu nedojde, protože se v důsledku tohoto autonomního zvýšení poptávky zvýší celková velikost domácího produktu a tím vzniknou větší rozpočtové příjmy. Celkovým výsledkem peněžního financování státního rozpočtu je, že celé zvýšení rozpočtových výdajů se po určitém čase stane trvalým příjmem státního rozpočtu na základě zvýšení velikosti domácího produktu a příjmů obyvatelstva. **Peněžní financování vyšších rozpočtových výdajů je tedy pouze krátkodobé a vzniklý deficit nepatrný.**

Rozpočtová politika minulých vlád byla restriktivní nejen v důsledku snižování rozpočtových výdajů, ale i proto, že byla deficitní. I když státní rozpočet byl navrhován jako vyrovnaný, část skutečných výdajů státního rozpočtu (jak výdajů rozpočtových, ale i jiných výdajů státu nezahrnutých v oficiálním státním rozpočtu) nebyla financována z rozpočtových příjmů, ale z prodeje státních aktiv - státního majetku. Vedle tohoto neoficiálního, ale faktického deficitu hospodaření státu končil zejména v posledních letech i oficiální státní rozpočet deficitem. Hospodaření dnešní vlády by mělo být lepší, protože skutečně sleduje potřeby naší ekonomiky a na to potřebuje peníze (chce provádět zemědělskou i průmyslovou politiku, což minulé vlády odmítaly). **Sociálnědemokratická vláda tedy (pochť) zakomponovala deficit do návrhu státního rozpočtu přímo. To je však z makroekonomického hlediska totéž jako rozpočtová politika minulých vlád.** Přitom je prakticky jedno, jaká je struktura státního rozpočtu, neboť jeho teoretická „prorůstavost“ v důsledku zvýšení podílu investičních výdajů (která se může projevit až v dlouhém časovém horizontu) je současně negována snížením investičních výdajů v sektoru soukromém.

Deficit státního rozpočtu tedy vysává peníze ze soukromého sektoru a brzdí jeho rozvoj. V tom má Václav Klaus absolutní pravdu, ale jeho pravdivá argumentace fakticky působila jako obratný judistický manévr, aby vláda, jako „opozice ODS“, tím vehementněji prosazovala opak současného (tentokrát správného) stanoviska ODS a tím de facto prováděla totéž, jako ODS po celou dobu své vlády. (Pozn.: Celé stanovisko ODS však správné rovněž není, neboť se snaží, poukazováním na nesprávnost deficitního financování, pouze co nejvíce snížit objem státního rozpočtu. Takový zásah však působí rovněž restriktivně.) Naskytá se tedy otázka, zda deficitní financování rozpočtu nebude sloužit jen jako dobře uložené úspory některých finančních kruhů (státní dluhopisy totiž dávají vyšší úrok než termínované vklady a hlavně nemohou zbankrotovat, neboť stát je vždy povinen své závazky plnit). Navíc jsou tyto úspory, na rozdíl od termínovaných vkladů, kdykoliv použitelné na levné zakoupení podniků soukromého sektoru, když se následkem snížení poptávky v důsledku rozpočtového deficitu ocitnou v bankrotu.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. III/1998, č. 6, str. 1)

• • •

OZDRAVĚNÍ EKONOMIKY ZÁVISÍ NA NÁPRAVĚ ČESKÉHO JAZYKA

Titulek článku asi vyvolá u některých čtenářů úsměv, nebo mávnutí rukou. Jak by se mohlo pouhou jazykovou změnou dosáhnout nápravy naší ekonomiky, která se dnes přes dosavadní úsilí našich „nejlepších ekonomických odborníků“ nachází ve stadiu recese?

Důvod je jednoduchý. Denně slyšíme a čteme spoustu cizích a odborných ekonomických výrazů, kterým nerozumíme, a kterým většinou nerozumí ani jejich pisatelé a řečníci. Používání cizích a odborných výrazů často neodpovídá jejich skutečnému významu. To se děje zejména tehdy, když řečník, nebo politik a ekonom není odborně na výši. Nikdo nerozumí tomu, co říká (dokonce ani on sám), ale všichni ho považují za odborníka. Z tohoto chaosu však není nikdo moudrý, a tudíž ani není možno na jeho základě cokoliv moudrého dělat. Natož řídit národní hospodářství.

Každá úspěšná lidská činnost se normálně zakládá na odbornosti. Je například nemyslitelné, aby stavitel neznal statiku a stavební technologii (nebo na to neměl odborníky). Bez uplatnění odborných znalostí by toho asi moc nepostavil,

respektive, mnoho z toho co by postavil, by zase spadlo. Takový stavitel by si ani moc nezastavěl, neboť po první havárii by již další zakázky nezískal. To ovšem neplatí v totalitní ekonomice a politice, když vykonávání činnosti a pohádkové příjmy nezávisí na jakosti odvedené práce.

Bohužel, (nejen) naše ekonomická věda a výzkum byla jednou z prvních oblastí ekonomiky, na níž se v rámci takzvané ekonomické reformy začalo šetřit. Tím byla de facto zlikvidována a nemohla naše vládní technokraty kontrolovat. Následkem toho je naše hospodářství v tom stavu, v jakém je. (My nejsme jen „spálenou zemí“, jak říkal pan Zeman. My jsme doby(i)tou zemí, na níž si, po zprivatizování a zničení našeho ekonomického potenciálu, cizinci budují využitím naší zlevněné pracovní síly svůj vlastní blahobyť. Nová vláda, která zatím nemá v Parlamentu reálnou většinu, nemůže na této situaci mnoho změnit.)

Naši političtí ekonomové, nemajíce z období centrálně plánované ekonomiky základní odbornou výbavu pro svoji činnost v ekonomice tržní, začali po „sametu“ bezduchým způsobem používat nesprávně i ekonomické názvosloví. (Ti ekonomové, kteří měli odbornou úroveň a mohli naši ekonomice prospět, byli pro sametové transformátory nepohodlní - neměli chameleónskou knížku. Proto museli od své profese odejít v rámci sametového šetření, alias akce „100000 do výroby“, stejně jako za totality v padesátých letech). Je dokonce otázkou, zda ke zmatení odborného jazyka nedošlo záměrně, aby lidé nevěděli, co se v naší ekonomice děje, a aby tak její destrukce mohla úspěšně proběhnout. (U nás je tak využívána historická zkušenost, že zmatení jazyků bylo příčinou úpadku Babylónské říše.)

Používání nesprávných a hlavně nesrozumitelných výrazů je mnohdy pro diskusi s plebem dokonce nezbytné, protože kdyby totéž bylo řečeno „hezky česky“, byl by se nejeeden řečník se zlou potázal (dokonce i v řadách své vlastní strany). Takhle má totalitní mocenská skupina klid. Lidé jí sice nerozumí, ale nechtějíce dát najevo svoji neobdobnost, nekladou otázky, respektive, když otázky kladou, dostanou buď rovněž nesrozumitelnou odpověď, nebo odpověď, která lidi zařazuje na úroveň dětí v mateřské školce (jako například známý Klausův výrok: „Když malujeme, musíme vystěhovat nábytek.“), ale která nic nevysvětluje (na rozdíl od přístupu rodičů k dětem).

Ukradení názvu agregátní poptávky, základní krok k naší bídě

Názvy základních makroekonomických veličin agregátní poptávka a agregátní nabídka se začaly používat pro veličiny zcela jiné. Následkem toho dnes česká politická ekonomie nemá ve svém slovníku (správné, nebo dokonce žádné) výrazy pro ty makroekonomické veličiny, s jejichž pomocí by bylo možno ekonomické procesy správně vyjádřit a analyzovat, aby se na základě analytických výsledků dospělo k takové ekonomické politice, která by vedla k prosperitě. Proto nejen veřejnost, ale zejména naši zástupci v zákonodárných sborech, naprosto nemohu vědět, co se v naší ekonomice skutečně odehrává a podle toho rozhodovat a jednat (to potvrdil i bývalý předseda rozpočtového výboru Wagner, když prohlásil, že „Poslanecká sněmovna je sbor 200 laiků“, se kterými si státní byrokracie hraje jako kočka s myši). Čtenáři tohoto listu byli ovšem vzácnou výjimkou, když se před časem (v článku Ekonomika v kleštích agregátní poptávky), možná poprvé, dozvěděli o skutečné agregátní poptávce a jejím vlivu na vývoj naší ekonomiky.

Agregátní poptávka je základní veličinou používanou v makroekonomické analýze v souvislosti s agregátní nabídkou, neboť jak známo, tržní ekonomika funguje na principu nastolování rovnováhy mezi nabídkou a poptávkou. Agregátní nabídka je celková nabídka domácí produkce (hrubý domácí produkt - HDP) a agregátní poptávka je poptávkou po této produkci. Tento principiální vztah tržní ekonomiky je srozumitelný a zdálo by se, že jeho využití v makroekonomické analýze je bezproblémové. U nás to však problém je již proto, že pro veličinu „agregátní poptávka“ nemáme žádný název! Její název byl prostřednictvím státních institucí vytunelován (ukraden) pro jinou, zcela zbytečnou, makroekonomickou veličinu (domácí poptávka plus vývoz), podobně, jako jsou naše peníze bankách vytunelovávány sametovými parazity naší ekonomiky.

Klíčová makroekonomická veličina, jako základní nástroj makroekonomické analýzy, tedy v české politické ekonomii vlastně neexistuje. Neodborné používání makroekonomického názvosloví, v němž chybí pojmenování základních analytických veličin (agregátní poptávka není jedinou veličinou, které byl ukraden název) a pojmenování jiných veličin je špatné, demonstruje základní neznalost odborné vědecké disciplíny makroekonomie na úrovni řízení makroekonomických procesů v naší zemi (ČSÚ, ČNB, MF) a tuto neznalost propaguje mezi veřejnost.

Bez nástrojů a odborných znalostí však nelze provádět jakoukoliv odbornou práci, tedy ani analyzovat a řídit ekonomické procesy. **Skutečnost, že stagnace agregátní poptávky (způsobená restriktivní důchodovou, rozpočtovou a měnovou politikou) je příčinou naší současné ekonomické stagnace, nemohou naši institucionální analytici (vzhledem k neexistenci názvu a definice pro agregátní poptávku) ani vyslovit, natož zjistit.** Při analyzování ekonomických procesů se zabývají jinými (podružnými nebo kombinovanými) makroekonomickými veličinami, které si nesprávně nedefinovali. Jejich sledování však ke správným výsledkům nevede, protože mezi nimi a HDP není přímá funkční závislost (respektive, jejich vývoj je zcela jiný než vývoj HDP). Pak ovšem není divu, že se pro náš ekonomický úpadek po zavedení takzvané ekonomické reformy (respektive, pro současnou stagnaci) hledají na makroekonomické úrovni všechny možné vyslovitelné příčiny, které ovšem základními příčinami nejsou, a proto jejich odstraňování k zásadní nápravě naší ekonomiky nevede a vésti nemůže.

Řeč je hlavním nástrojem člověka, nástrojem jeho myšlení a komunikace. Chybí-li důležitá slova, chybí i myšlenky a člověk se stává jen obyčejným konzumentem a pracovní silou (je nucen se nesvobodně nechat najímat, namísto toho, aby na svobodném trhu prodával svobodně svoji práci). Dovolíme-li, aby nám někdo bral možnost (nebo zabraňoval - likvidací našeho jazyka) přemýšlet o tom, co se s naším společenstvím děje (a tím i správně jednat - například při volbách), staneme se stále více ovládaným lidským stádem, na jehož prosperitě vůbec nezáleží (které je možno i nechat vymřít, neboť nesvobodných lidí na podřadnou práci je na světě dostatek).

Proto je třeba začít provádět naši ekonomickou a politickou transformaci od základů a napravit vše, co je špatné (a je toho hodně). Demokracie je uvádění věci na správnou (pravou) míru a to je možné jedině tehdy, když budeme dělat věci rozumné. Proto je však nutné správně, přesně a úplně vyjadřovat srozumitelnou řečí vše, co se v naší republice děje. Ti, kteří to nedělají a věci zamlžují, ať již z neodbornosti, nebo úmyslně (ku prospěchu svému a své zájmové skupiny), pokládající nás za lidský dobytek (v řeči globalistů „human cattle“), musí ze svých postů odejít.

JAN KUKAČKA, DEMOKRATICKÝ EKONOMICKÝ KLUB

(Svobodné noviny, roč. III/1998, č. 5, str. 4)

• • •

ČESKÁ EKONOMIKA V KLEŠTÍCH AGREGÁTNÍ POPTÁVKY

Po vzniku České republiky v roce 1994 bylo prohlašováno, že se naše ekonomika odrazila ode dna a v roce 1995 byl náš 6procentní ekonomický růst považován za solidní. Pak došlo ke „zpomalení růstu“ v roce 1996 a v loňském roce se růst hrubého domácího produktu prakticky zastavil. Vzdělání hrubého domácího produktu byl v roce 1997 oproti roku 1996 jen 0,9% v reálné hodnotě. Mnozí vládní představitelé říkají, že nejde o žádnou katastrofu, neboť prý i jednoprocentní ekonomický růst je růstem! Jenže, na jedno procento dokáží měřit například jen velmi přesná elektronická měřidla (normální přesnost například univerzálních elektrických měřidel je 2,5%). S přesností jednoho procenta prakticky nelze velikost hrubého domácího produktu vůbec zjistit. Proto je i to jedno procento loňského „ekonomického růstu“ velice problematické, zvláště, když víme, že statistika dovede naprosto přesně a nevyvratitelně vyrobit taková čísla, která jsou od jejich „výrobci“ očekávána. Nicméně, „realističtější“ politikové vládních stran říkají, že „nemůže být každý den posvícení“, respektive, prý „po každé ekonomické konjunkturu (čímž mají zřejmě na mysli rok 1995) přichází zákonitě stagnace“!???

Pokud se na věci díváme z pohledu sametové filozofie, že se ekonomika vyvíjí živelně a že vláda nemůže za to, že podniky nefungují tak, jak by měly (prý jsme se dosud nenaučili tržní ekonomice), pak jsme jako ztroskotanci na moři, kteří nemohou ovlivnit pohyb lodí, na níž se nacházejí. Podle této sugerované filozofie máme dnes prostě smůlu, že ekonomika nefunguje tak, jak by měla. Stejně tak měli „smůlu“ Američané, když v roce 1982 vznikla na základě takzvané reaganomiky nejtěžší poválečná hospodářská krize v USA, při níž došlo k ovládnutí většiny amerického bohatství 2 procenty nejbohatších. Podle této filozofie mají dnes Američané pouze štěstí, že „došlo“ ke konjunkturu!! Perverzní politická filozofie se snaží zastříti, že prosperitu, nebo konjunkturu dělá ekonomická politika státu, za níž nesou odpovědnost vlády.

Jak je možné, že si nemůžeme vydělat více, přestože většina lidí pracuje tak, že nemá čas ani na kulturu? Naši lidé nejsou o nic méně kvalitní než lidé jinde v Evropě. Pravdou sice je, že jsme na dně, protože jsme si zničili mnoho výrobního potenciálu (k nemalé radosti dobytých naší země z okolních států), ale pravdou rovněž je, že mnoho ekonomického potenciálu je nevyužito. Proč nemůžeme naše ekonomika růst více než jedno procento ročně? **Chceme-li zlepšit naši ekonomickou situaci, je nutno se objektivně podívat po příčinách současného stavu, zlepšit to, co je možno zlepšit a odstranit to, co je špatné.**

Cesta na dno byla způsobená restriktivní makroekonomickou politikou. Vůbec nešlo o „nutné náklady ekonomické transformace“, ani nebylo důvodem našeho ekonomického poklesu zavádění tržní ekonomiky. Důvodem naší bída je, že namísto centrálně plánované ekonomiky (CPE) byla u nás zavedena nikoliv tržní ekonomika (správný výraz je svobodná tržní ekonomika), ale centrálně plánovaná krize (CPK). Mnoho lidí si to dosud neuvědomuje a myslí si, že příčinou toho, že nemají peníze, je jejich vlastní neschopnost. Proto se neustále plahočí a vymýšlejí nové a nové podnikatelské projekty, kterými by udělali „díru do světa“ a prolomili bariéru své mizérie. Myslí si, že to musí jít. Nikoliv. Centrální kapitalistické plánování totiž nemusí věčně plánovat a dirigovat jako za socialismu. Centrální kapitalistické plánování plánuje množství peněz v ekonomice (velikost poptávky po domácím produktu) a tím naprosto přesně, jednoznačně a neodvratně určí i, jaké budeme mít příjmy. Pak, i kdybychom se rozkrájeli a pracovali třeba 48 hodin denně, nebo dovedli vyrábět z hlíny zlato, nebude nám to nic platné. Pořád budeme stejně chudí, protože po našem zboží nebude poptávka. Nejen to, cokoli vyrobíme „nad plán“ (kapitalistický), to budou naše ztráty (dluhy), které zaplatíme vlastním (národním) bohatstvím. To neznamená, že by na tom někdo nemohl být lépe. Protože však „pytel s penězi“ je monetární politikou jednoznačně určen, je tím dáno, že když někdo vydělá více, musí někdo jiný vydělat méně, i kdyby pracoval sebelépe. Dokonce mnozí mohou být i „minusoví“ (například minusový příjem zaměstnanců v mnohých státních podnicích na dluh těchto podniků, ale i skutečně minusové příjmy mnoha podnikatelů). Většina našich občanů je dnes „minusová“, protože cena jejich akcií, které jako DIKové získali v kupónové privatizaci, je následkem krizové politiky velmi nízká (mnohonásobně nižší než za normálního bezkrizového stavu ekonomiky). Restriktivní ekonomická politika s sebou zákonitě přináší inflaci. Proto jsou minusoví i mnozí vkladatelé, jejichž úspory se následkem inflace každoročně ztenčují.

Podíváme-li se na graf vývoje české ekonomiky (ve stálých cenách roku 1984) vidíme, jak velikost hrubého domácího produktu - HDP (dále produkt nebo nabídka) sleduje agregátní poptávku (poptávka po domácím produktu, dále jen poptávka). Zákon tržní ekonomiky totiž funguje neúprosně a jakákoli produkce nad úroveň poptávky jsou neprodejné zásoby,

představující ztrátu vlastních finančních aktiv ekonomických subjektů, nebo dluhy. Sníží-li se tedy poptávka (neroste-li), sníží se (neroste) produkce. Produkce však reaguje na vývoj poptávky poněkud opožděně, takže v průběhu přizpůsobování nabídky poptávce vznikají při restriktivní ekonomické politice vždy takzvané neplánované zásoby, které nelze prodat. Vznik nebo snížení zásob jsou v grafu vyjádřeny rozdílem mezi nabídkou a poptávkou v jednotlivých letech.

Makroekonomická restrikce začala již v roce 1990 (kdy nově instalovaný ministr financí zrušil Parlamentem schválený státní rozpočet na rok 1990 a zavedl restriktivní rozpočtové provizorium). Restrikce eskalovala v roce 1991. V roce 1992 a 1993 byla prováděna takzvaná „neutrální ekonomická politika“, což neznamená skutečnou neutralitu vlády vůči ekonomice, ale ekonomickou restrikci udržující produkci na nízké úrovni dosažené na konci roku 1991, která byla nižší než průměrná úroveň produkce v roce 1991 vyjádřená velikostí HDP. (Vyšší HDP v roce 1991 oproti roku 1992 je součtem vyšší produkce v první polovině roku a nižší produkce v druhé polovině roku.) V letech 1992 a 1993 je nabídka pod úrovní poptávky, respektive podniky nemohou zvýšit úroveň produkce (ani) na úroveň (nízké) poptávky, protože neplánované zásoby vzniklé v roce 1990 a 1991 (případě i vysoké zásoby vzniklé za socialismu), které zatěžují podniky dluhy s vysokou úrokovou sazbou, je nejdříve nutno prodat.

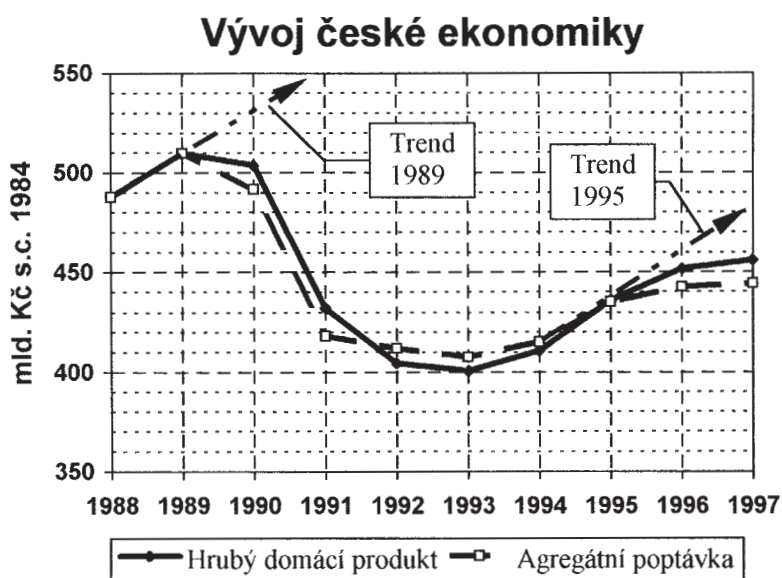
Teprve poté, když jsou následkem vyšší poptávky nad produkci neplánované zásoby vyprodány, se úroveň nabídky (tedy i HDP) zvyšuje. Přitom se snižuje rozdíl mezi nabídkou a poptávkou, jako tomu bylo v roce 1994. V roce 1995 byl roční rozdíl mezi nabídkou a poptávkou prakticky nulový, což je i důvodem „solidního“ ekonomického růstu. Ten však nastal v roce 1995 jen proto, aby posloužil k předvolební propagaci tím, že si vláda za něj činila zásluhy. Jedinou „zásluhou“ vlády v roce 1995 však bylo, že vláda prováděla méně restriktivní (méně destruktivní) ekonomickou politiku než v předchozích letech.

V roce 1996 se ekonomický růst opět snižuje, neboť „díky“ restriktivní ekonomické politice (zejména snižování objemu státního rozpočtu) je úroveň poptávky opět nižší než úroveň nabídky. Míra roční makroekonomické restrikce (za níž můžeme považovat velikost vzniklých neplánovaných zásob) je v roce 1997 následkem takzvaných „balíčků“ ještě větší než v roce 1996, a proto došlo ke stagnaci, respektive, stagflaci (stagnace a inflace zároveň).

Úspěchem „balíčků“ v roce 1997 je tedy vznik „nadbytečných“ a neprodaných zásob o velikosti 52 miliard korun v běžných cenách (rozdíl mezi nabídkou a poptávkou), které přispívají ke zvýšení zadluženosti české ekonomiky, a dále snížení HDP minimálně o oněch 52 miliard korun českých, které mohly být použity nejen na úplnou likvidaci povodňových škod, ale i na další potřebné výdaje státního rozpočtu, nemluvě o tom, že bez „balíčků“ by se zvýšila úroveň soukromé spotřeby a soukromých úspor (životní úroveň).

Na dokreslení „úspěšnosti“ sametové transformace naší ekonomiky je třeba uvést, že i při nízkém 4procentním ekonomickém růstu jako za socialismu by dnes HDP v cenách roku 1984 bylo 728 mld. korun, to jest o 60% více než nyní. To vůbec nehovoří o možnostech vývoje naší ekonomiky, pokud by nebyla totalitně omezována ani byrokraticko-centralistickým socialistickým plánováním. Ekonomický vývoj je vyjádřením stupně svobody obyvatelstva a svobodnosti rozvoje jeho ekonomiky. Profesor Milton Friedman v roce 1990 na toto téma prohlásil: „Po odstranění totalitního omezování činnosti lidí, není důvodu, proč by v Československu nenastal rapidní ekonomický vzestup.“

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. III/1998, č. 4, str. 3)

• • •

MÁME PENÍZE NA NÁRODNÍ EKONOMIKU?

Prý na ekologii, školství, vědu, kulturu atd. nemáme, protože musíme šetřit a nejdříve budovat ekonomiku. Taková je vládní rétorika od nástupu šokové terapie, která se ozývá i z různých „balíčků“ a je uplatňována ve státním rozpočtu na tento rok. Jenže hospodářský zázrak se nekoná. Právě naopak. Vedle programově likvidovaných nadstavbových odvětví společenské produkce, upadá i průmyslová a zemědělská výroba. V důsledku toho je mnoho podniků určeno k bankrotům, jejichž vlna se očekává v tomto roce.

Znamená to tedy, že potřeby v oblasti rozvoje života našich občanů jsou odmítány pod falešnou záminkou. Jaká je tedy politika všech posametových vlád? Není náhodou naše současná ekonomická recese právě důsledkem utahování opasků?

Odpověď zní: ano. Pravdou je i to, že recese je makroekonomicky vytvářena proto, aby naše podniky již konečně zbankrotovaly, spekulanti si namastili kapsy a naši občané byli na věčné časy zbaveni starostí, jak hospodařit ve vlastní zemi.

Pokud jde o rozvoj ekonomiky, jímž se posametové vlády holedbaly, pak je třeba říci, že nadstavbová oblast života společnosti patří do ekonomiky ne méně než kterýkoliv jiný druh lidské práce. I nadstavbová oblast je započítávána do hrubého domácího produktu. Ekonomika totiž slouží k uspokojování potřeb lidí a lidskou potřebou nejsou jen hmotné statky. I když materiální potřeby jsou pro náš život důležité (a mnohé životně důležité), bez kulturní nadstavby bychom nebyli lidmi, ale snížili bychom se na úroveň zvířat, jejichž smyslem života je pouhá konzumace, či spíše udržení holého života. Ekonomika je život, a pokud vláda bere lidem peníze, bere lidem i volný čas (čas jsou peníze), případně možnost jeho efektivního využití na regeneraci svých sil nejen fyzických, ale i duševních. Pokud tedy vláda hovoří o tom, že je třeba zaměřit se na rozvoj ekonomiky, a přitom současně ekonomiku ničí, pak jí zřejmě o ekonomiku vůbec nejde.

Lidské společenství bez vlastní kulturní nadstavby (kultura, sport, věda, technika atd. - vše, co se u nás likviduje, respektive, co si nemůžeme dopřát) však nemá šanci na přežití (udržení velikosti a kvality populace). Stává se hloupým společenstvím snadno ovládnutelným a likvidovatelným jinými společenstvími (jinými státy a národy) nebo vlastními diktátory. To neznamená, že by lidé byli hloupí. Nemohou se však dobře rozhodovat, protože nemají vlastní informace (zprostředkovávané kulturní nadstavbou), které by je správně orientovaly nejen ve vnitrosociálním dění, ale zejména v dění mezinárodním. Nemá informace ekonomické, nezískává a ztrácí technické znalosti (které by udržovaly občany na úrovni tvůrců hodnot a tím umožňovaly i jejich vysoké příjmy) atd. Správné informace mají mnohdy cenu zlata. Nedostatek ekonomických informací dokáže připravit stát (občany) o stamiliardy ročně. Proto se vyplatí produkovat, platit a konzumovat vlastní informace (třeba i formou společenského života, při němž ke sdílení informací dochází), byť to není zadarmo. Úsporami na těchto odvětvích lidské činnosti nic neušetříme, jak se nám snaží vsugerovat naše vláda, aby otupila možný odpor. Naopak, někdo velmi rád tuto mezeru doplní a dodá nám „svoje informace“, pro začátek i zadarmo (například v podobě pražských novin s názvem Metro nebo v podobě amerických televizních seriálů), aby na naší zkresené informovanosti v budoucnu tisíceronásobně vydělal.

Například převážná část všech ekonomických informací, které se dnes dovídáme od různých bankovních expertů, nemá pro náš národ žádnou cenu, nebo jde o dezinformace. Bankovní experti nám totiž nemohou říkat skutečnou pravdu, která je pro nás životně důležitá (aby lidé byli informováni, jaké ekonomické děje u nás skutečně probíhají, co je skryté a co je ekonomická hrozba). Bankovní experti musí sledovat zájmy svých bank - vydělat na hlouposti lidí, což se jim daří perfektně (například na devaluaci koruny vydělaly miliardy, jak jsme se mohli v krátké zmnince dočíst v Hospodářských novinách - bohužel, až s „křížkem po funose“). Nesmyslná cesta na dno nastartovaná v roce 1991, jejímž okamžitým efektem bylo snížení reálných mezd (reálného HDP) o 20%, byla umožněna nedostatkem ekonomických informací právě „díky“ tomu, že vláda za nás „ušetřila“ rozpočtové peníze na svobodné české ekonomické vědě (která tím pádem, jako nežádoucí oponent „reformy“, šla na dno jako první). Pak společnost bez informací nemohla v té době odhalit politiku vlády jako antieconomický podvod (pod bolševickým heslem „jediné možné cesty k lepším zítkům“, které se budou konat „na svatého Dyndy“) a odůvodněně říci sametovým vládyčtvcům své ne. Aby sametový podvod mohl úspěšně pokračovat, bylo např. v poslední době byrokratickým rozhodnutím státních úředníků delegovaných do představenstva podniku Česká typografie (ve státním vlastnictví) zastaveno vydávání jednoho z mála deníků v českých rukou, který podával objektivní informace, Práce.

O tom, co je cílem všech posametových vlád, by si lidé měli udělat úsudek sami. Lidé by však již neměli dopustit snižování svých reálných příjmů pod jakýmkoliv „ekonomickým“ zdůvodněním. Neboť jen jako bohatí občané „mají na to“ (čas a peníze) obstarat si dobré informace a mohou je ve volném čase také konzumovat (na rozdíl od dnešní honičky za penězi, které nám tím více unikají, protože nevědomky děláme to, co peníze nepřináší). Že na vyšší mzdy nejsou peníze, jak říká vláda? Jenže, právě toto je důvodem, aby přišla vláda, která umožní ekonomický rozvoj a dostatek peněz pro toho, kdo chce tvořit hodnoty jako zaměstnanec nebo podnikatel, a ne jen u tunelářů a spekulantů, vydělávajících na občanské nevědomosti.

Podívejme se však, jak rozdílný je postoj americké a české vlády v otázce životní úrovně. Například ústavním dodatkem American Employment Act se mimo jiné stanoví povinnost vlády USA „trvale zajišťovat co největší kupní sílu obyvatelstva“, zatímco v programu české vlády na rok 1998, zakotveným v zákonu o státním rozpočtu (stejně jako v předchozích letech), je (čtete dobře) „trvalé snižování kupní síly obyvatelstva“. Že jste to nevěděli a někteří z Vás tuto vládu i volili, je právě důsledkem zničení nezávislé národní informační soustavy.

Pokud by se někdo domníval, že úřednická vláda tento trend změní, ten se velmi mýlí. Ke změně vlády totiž došlo pouze proto, „aby se vlk nažral a koza zůstala celá“, respektive, aby z vlády zmizel hlavní terč občanské kritiky - sametové

politické strany - respektive proto, aby mnozí prohlédnuvší politici z koaličních stran neměli na budoucí vývoj našeho státu vliv. Za socialismu se tomu říkalo perestrojka, nebo „škatule, hejbejte se“. Prozatím si hlavní protagonisté sametové transformace českého národa na dno budou moci na chvíli oddechnout od těžké práce ve výkonné moci. Přejdou za scénu (do zákulisí) sametového dramatu, který bude podle stejného scénáře pokračovat dál, aby v den voleb opět předstoupili před občany „čistí jako lilie“.

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. III/1998, č. 1, str. 6)

• • •

DEMOKRACIE VŠE VYŘEŠÍ

Krise dnešní společnosti - kriminalita, drogy, deformace vztahů mezi lidmi, potíže ekonomiky, krize zdravotnictví, krize školství, všeobecný nedostatek peněz atd., to všechno je mnohými považováno za průvodní jevy naší demokracie. Jak je možné, že lepší společenské uspořádání má takové výsledky?

Demokracie znamená vládu lidí, s lidmi a pro lidi. Jenže, jaká je to demokracie, když „hlas lidu - hlas Boží“ je odmítán s tím, že prostě nejsou peníze, aby se všichni lidé měli dobře, aby policie měla dostatečné technické a personální vybavení na boj se zločinem, nejsou peníze na bezplatné školství a zdravotnictví? Stát je podobná hospodářská jednotka jako podnik, i když větší. Vláda tvoří „management“ tohoto podniku a jeho „akcionáři“ jsou všichni občané. Úkolem vlády je zajistit, aby stát dobře fungoval a aby hospodářské výsledky byly dobré. Pokud tomu tak není, zvolí si akcionáři management lepší.

Aby tomu tak bylo, je základním principem demokracie rovnost před zákonem. Máme však u nás rovnost před zákonem? Podívejme se na základní zákon naší „demokracie“, na volební zákon! Do Poslanecké sněmovny se může dostat jen taková strana, která překročí pětiprocentní klauzuli (což odporuje Ústavě našeho státu, kde se jasně hovoří o poměrném zastoupení). Před tímto zákonem jsou si zajisté všichni rovni. Je však rovný volební zákon? Vždyť ten zákon diskriminuje (!) a vůbec nejde o to, že diskriminuje politické strany, jejichž kandidáti se do Poslanecké sněmovny nedostanou, pokud získají „jen“ 400 tisíc hlasů voličů, které představují nárok na 9 zastupitelů. Tento zákon diskriminuje hlavně voliče, kteří tak nemohou mít ty zástupce, které si zvolili. Jsou tak de facto zbaveni volebního práva, které nespočívá jen v tom, že lidé mohou jít k volbám, ale v tom, že mohou zvolit.

Copak právě ta konzervativní strana, která je dnes v Poslanecké sněmovně, je ta jediná a správná konzervativní strana? A je skutečně konzervativní? Proč se do Poslanecké sněmovny nemohlo dostat například liberální Občanské hnutí, které jakkoliv bylo „neschopné“, přece jen získalo 4,9% hlasů, a mnozí dnešní politici Sociální demokracie by zastupovali své voliče již od roku 1992. Pak by zajisté náš politický a ekonomický vývoj byl jiný. Proč není skutečná politická pluralita, aby ve svobodné politické soutěži prokázali lidé svoje kvality a na jejich základě mohli sloužit občanům? Proč o tom, kdo nás bude „zastupovat“, rozhoduje hlavně skutečnost, že má na kontě třeba 100 miliónů korun (této sumě se blíží minimální náklady na volební kampaň koaličních politických stran), a proč nás nemůže také zastupovat strana, která je mnohem efektivnější a má mnohem lepší program, neboť s pouhými několika milióny korun na volby získala jen o dvě procenta méně hlasů, jako DEU nebo Důchodci za životní jistoty? Kterou stranu zastupuje poslanec Wagner, když jeho jeden sólový mandát představuje 0,5% hlasů voličů! K čemu tedy ta pětiprocentní klauzule pro politické strany slouží, když po zvolení mohou poslanci odejít z politické strany a dokonce si i založit stranu jinou, jako tomu bylo u Strany levého bloku? Proč mají parlamentní politické strany navíc mandáty, které „podle zákona“ vzaly jiným stranám? Proč nemůže mít politická strana přesně tolik mandátů, kolik si zaslouží. Tak tomu bylo v první republice a byli jsme ostrůvkem demokracie v Evropě. Náš demokratický vývoj byl přerušen světovou válkou, potom únorovou revolucí, potom invazí „spojeneckých“ armád a potom sametovou volební klauzulí! Bude něčím přerušen i příště? Pokud u nás budou nedemokratické, špatné a „děravé“ zákony, sloužící úzké skupině lidí, tak určitě.

Tam, kde není konkurence, není prosperity. Jenže, není konkurence jako konkurence. Konkurence, kde mají všichni stejné možnosti uplatnit svoje schopnosti na svobodném trhu (není jen trh zboží), je konkurence tvořivá. Existuje však i nekalá konkurence, rány pod pás, zneužívání pravomocí a prostředků k likvidaci a okrádání ostatních. Taková „konkurence“ je ničivá nejen proto, že byl někdo okraden, ale hlavně proto, že stát a jeho občané nemohou ekonomicky prosperovat. Pak občané bankrotují - jdou na mizinu. Nejen v ekonomice, ale i v politice.

Důvodem je to, že vládní posty jsou zaplacené a slouží k tomu, aby jejich držitelé na své „investici“ ještě více zbohatli. Zájmy občanů jsou vedlejší. Ty jsou brány v potaz jen do té míry, aby jejich (nad)vláda byla „sociálně únosná“ s pragmatickým cílem se u vesla udržet co nejdéle. Když jsou lidé nespokojení, pak se jen vymění garnitura, kabát nebo firma (jako tomu bylo po sametové revoluci). Díky špatným zákonům tak dochází k „reprodukcí moci“, protože investované peníze se vrátí zpátky. Tomu, kdo má na volby 100 miliónů, a proto je vyhraje, dá stát (my všichni) za „jeho úspěch“ další stamilióny jako dotaci, zatímco ti ostatní mají za své snažení jen ztráty, neboť „nemají právo“ ani na příspěvek za hlasy svých voličů, jako ti „úspěšní“, kteří si vlastním zákonem dovedli zaříditi, aby, na rozdíl od zbytku obyvatelstva, jen oni byli bohatí a hlavně mocní, pokud možno „na věčné časy a nikdy jinak.“ Jedinou „vedoucí sílu společnosti“ jsme tady již jednou měli a říkalo se tomu totalita. Dnes je rafinovanější. Její mocenské prostředky změnily formu.

JAN KUKAČKA, DEMOKRATICKÝ EKONOMICKÝ KLUB

(Svobodné noviny, roč. II/1997, č. 12, str. 6)

• • •

NEJEN VE STÁTNÍM ROZPOČTU MŮŽE BÝT PENĚZ DOSTATEK

Otázku nedostatku peněz musí denně řešit nejen ministerstva, nejen zdravotníci, nejen zemědělci a tak dále, ale každý občan. Pro nedostatek peněz vláda každoročně snižuje rozpočtové výdaje. Oficiálním důvodem je nedostatečný výkon naší ekonomiky a vláda si dělá alibi, že za to nemůže, neboť prý ekonomický výkon závisí na ekonomickém jednání milionů občanů (které prý vláda nemůže ovlivnit). Proto prý musíme zvyšovat produktivitu práce. Známy poslanec Marek Benda se k dotazu, jaký očekává efekt rozpočtových škrtů (v „balíčcích“ i v rozpočtu na příští rok), v dobré víře vyjádřil (s tím, že není ekonom), že by měly zmobilizovat ekonomiku, a tak dosáhnout ekonomického růstu.

Vládní rétorika je absolutní demagogie, neboť rozpočtová politika určuje zásadním způsobem velikost národního produktu. Současně je ignorován základní zákon tržní ekonomiky - princip rovnováhy mezi nabídkou a poptávkou. Programové omezování agregátní poptávky restriktivní rozpočtovou politikou omezuje velikost národního produktu, a tedy i produktivitu naší ekonomiky. Omezení rozpočtových výdajů však nesnižuje agregátní poptávku a tím i produkt (-ivitu) jen v sektoru veřejném, ale i v sektoru soukromém. Vyšší produktivita při restriktivní rozpočtové politice pouze znamená, že se zvýší odbytové problémy našich výrobců, neboť po jejich zboží nebude dostatečná poptávka. Řešením této nerovnováhy je buď stoupající zadluženost našich podniků, nebo bankroty. Při ekonomické krizi z nedostatku poptávky jsou podniky nuceny prodávat své zboží pod úrovní produkčních nákladů (jako například zemědělci), na čemž vydělávají spekulanti. Výsledkem je nižší ekonomický produkt oproti potenciálnímu produktu. Vzhledem k dosavadní politice vlády je možno se domnívat, že právě toto je i cílem její rozpočtové politiky na rok 1998.

Expanzivní rozpočtová politika není deficitní

Expanzivní rozpočtová politika, na druhé straně, stimuluje růst HDP na základě zvýšení rozpočtových výdajů oproti stávajícím. Její odmítání vyplývá z nesprávného názoru, že při expanzivní rozpočtové politice by vznikl deficit státního rozpočtu, neboť při nedostatku rozpočtových příjmů na vyšší rozpočtové výdaje si vláda musí vypůjčit peníze (*pozn.: Odmítání expanzivní rozpočtové politiky má podporu koaličních poslanců právě z důvodu jejich odborné neznalosti a tím i nemožnosti posouzení nepravdivého tvrzení vládních protagonistů, že expanzivní rozpočtová politika by znamenala deficit státního rozpočtu a tím zatížení obyvatelstva v budoucnosti. Postoj těchto dobrých žen a mužů parlamentní koalice není jejich vina, ale vina nedostatku informací, dosaženého „díky“ splnění první podmínky ekonomické transformace - zničení české ekonomické vědy jako nežádoucího oponenta vládní ekonomické reformy - rovněž rozpočtovou restrikcí*).

Zde jsme u zásadního rozdílu mezi deficitní rozpočtovou politikou, která není expanzivní, ale restriktivní (jako je deficitní a restriktivní vládní rozpočtová politika, neboť část výdajů státního rozpočtu a veřejných rozpočtů jsou financovány dluhem, nebo prodejem státních aktiv), a expanzivní rozpočtovou politikou, která není deficitní. Rozdíl mezi nimi je ve způsobu financování vyšších vládních výdajů, které skutečně znamená rozpočtový deficit. Ten však je buď krátkodobý a nízký - v případě, že si vláda vypůjčí (jednorázově - na počáteční zvýšení výdajů) peníze od centrální banky (peněžní financování), nebo trvalý a tím neustále narůstající - v případě, že si vláda vypůjčuje od obyvatelstva (dluhové financování).

Pokud si vláda půjčuje peníze od obyvatelstva, jako to dělala dosud (například vydáváním pokladničních poukázek nebo státních obligací), dochází k omezení agregátní poptávky v soukromém sektoru, zejména investiční, neboť část úspor obyvatelstva (normálně financujících investice) je přesunuta do financování vládních výdajů. Dochází tím k takzvanému „vytlačování“ neboli zvětšování podílu státního (veřejného) sektoru na úkor sektoru soukromého, jehož ekonomický růst se sníží, nebo zastaví (případ roku 1997). Při pomalejším (nebo nulovém) růstu ekonomiky rostou pomalu i daňové příjmy a je tak omezena možnost splácení vládních půjček, k nimž neustále přibývají úroky. Dluhové financování vládních výdajů tedy znamená, že přírůstek produktu ve veřejném sektoru je na úkor snížení produktu v sektoru soukromém, na úkor snížení ekonomického růstu a na úkor zadlužení státu. Deficitní hospodaření nikdy žádnou vládu a žádnou zemi z krize nevyvedlo.

Rozpočet však vůbec není třeba uvést do deficitu, pokud si vláda vypůjčí na počáteční zvýšení výdajů peníze od centrální banky. Rozpočtový systém má totiž tu vlastnost, že je automaticky vyrovnaný. (Pokud si vláda nepůjčuje od obyvatelstva a financuje vyšší výdaje peněžně. Taková politika se nazývá smíšená rozpočtová politika - mixed fiscal policy, neboť je doprovázena určitou emisí peněz.) To znamená, že jsou-li výdaje státního rozpočtu vyšší, jsou vyšší i jeho příjmy. Současně se zvýší HDP na základě takzvaného rozpočtového multiplikátoru. Vyšší vládní výdaje znamenají větší produkt veřejného sektoru, například na základě zvýšení vládních zakázek, a současně se stávají něčím osobním příjmem, ze kterého jsou odevzdány daně do státního rozpočtu. Čistý příjem použijí pracovníci zaměstnaní na státních zakázkách na svoji soukromou i investiční spotřebu. Tím vzniká následný řetěz zvýšení poptávky, produktu i příjmů v sektoru soukromém, z nichž jsou rovněž odváděny daně. Výsledkem je, že celé zvýšení autonomních rozpočtových výdajů se stane příjmem státního rozpočtu.

Ekonomický rozvoj je alternativou krize

Vyšší vládní výdaje jsou tedy zaplacený z daní na základě zvýšení domácího produktu a neznamenají větší daňové zatížení podniků - zvýšení daňových sazeb, ale naopak rozvoj podniků na základě zvýšení poptávky, o kterou dnes většina firem marně zápasí. Přitom zvýšené vládní výdaje (na investiční činnost v dopravní infrastrukturu nebo vládní výdaje na ekologii atd.) se rovněž zpětně vracejí občanům a dále přispívají k dalšímu ekonomickému oživení, neboť zlepšují

podmínky pro aktivity soukromého sektoru a životní podmínky občanů. Investice vlády například do zdravotnictví, vědy nebo do školství se zpětně vrací do soukromého sektoru v důsledku zvýšené kvality lidského kapitálu, a tak zvyšují produktivitu práce.

Princípem expanzivní rozpočtové politiky je tedy zapojení a využití veškerého ekonomického potenciálu, který „z nedostatku práce a z nedostatku peněz“ leží ladem, nebo je dnes využíván kontraproduktivně. Například dealerování našich lidí pro cizí firmy v důsledku nedostatku práce v domácích podnicích je nevědomým poškozováním odbytu domácí produkce a působí vnější makroekonomickou nerovnováhu - deficit zahraničního obchodu.

Naše ekonomika tedy nepotřebuje restriktci, ale konjunkturu. Jako příklad první historicky známé osobnosti, která prováděla expanzivní rozpočtovou politiku, byl Karel IV. Tím, že dal stavět Hladovou zeď, vyvolal v českých zemích hospodářský rozkvět a (paradoxně) mu z jeho pokladny vůbec neubýlo, neboť po prvních výdajích se mu ve formě daní do státní pokladny peníze jen hrnuly a mohl je využít na výstavbu královského města.

28. 10. 1997

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. II/1997, č. 11, str. 5)

• • •

PROBLÉMEM (NEJEN) MORAVY JE MAKROEKONOMIKA

Záplavy na Moravě způsobily obrovské škody, které jsou odhadovány celkově do výše 60 miliard korun. Z makroekonomického hlediska to není tak mnoho, uvážíme-li, že hrubý domácí produkt činí 1500 miliard korun. Vláda však ústy ministra Skalického odhaduje odstranění škod způsobených záplavami na dobu čtyř až pěti let! Kromě toho se plánuje propad hrubého domácího produktu (HDP) a deficit státního rozpočtu až do výše 20 miliard korun. Vzpomínám si na podobnou situaci, když jsem jako voják pomáhal při odstraňování škod způsobených rozvodněním Dunaje na jižním Slovensku. Tato část republiky byla obnovena prakticky během roku a byla ještě krásnější než dříve. Každý postavil. To bylo možné na základě přirozeného extrémního úsilí vynaloženého obyvateli zaplaveného území (samozřejmě motivovaného jejich vlastním zájmem) a zmobilizováním dalších zdrojů v oblasti stavební, průmyslové atd. Určitý výpadek HDP v důsledku záplav byl tehdy mnohonásobně nahrazen vyšší agregátní složkou HDP v oblasti investiční.

Nemělo by tedy ani dnes být žádným problémem o 4 % vyšší pracovní úsilí v naší zemi (o 4 % větší domácí produkt, který by kompenzoval vzniklé škody), zvláště, když jde i o holou existenci občanů - střechu nad hlavou a když odstranění škod samotné přispěje k obnovení výroby a předejde nezaměstnanosti a bankrotům stovek podniků, které hrozí. Jak je možné, že v naší „vyspělé kapitalistické společnosti“ je náprava tak nesnadná? Přitom je podstatná část HDP tvořena právě lidským úsilím, které bychom dnes měli očekávat větší než tehdy za socialismu - nejen na Moravě, ale v celé republice (lidé jsou dnes konkrétně finančně zainteresováni na prodeji svých výrobků a služeb a jejich platy nejsou omežovány (?) jako dříve - alespoň v soukromém sektoru).

Problémem Moravy však je v tom, že by lidé stavěli „jako diví“, aby škody napravili co nejdříve. Svoje úsilí si však mnohdy mohou „strčit za klobouk“, pokud nebudou mít další hmotné a mechanizační prostředky, aby mohli na nápravě škod pracovat (nemluvě o administrativních překážkách). Lidé na Moravě jsou tak ve svých pracovních aktivitách omezovali. Jsou omezovali vládou, jejíž poskytnuté finanční prostředky (nehlédě na to, že jsou poskytovány liknavě) na obnovu domů nedostačují bez dodatečných úvěrů, jejichž poskytnutí nebylo zajištěno.

Úvěry mohou žádat (teprve nyní 2 měsíce po potopě) jen ti, na jejichž domy byl vydán demoliční výměr. Teprve nyní navrhlo Ministerstvo pro místní rozvoj poskytovat i ostatním poškozeným dotaci úroků na úvěry ze stavebního spoření a na hypoteční úvěry. Tento návrh však dosud vládou neprošel a je otázkou, zdali projde (premiér Klaus se nechal slyšet, že by se měla dělat makroekonomická analýza záplav na Moravě, což je jen další oddalování pomoci). Kromě toho je otázná, zda by lidé úvěry dostali, neboť návrh Ministerstva pro místní rozvoj nemá zakoncipovanou povinnost bank úvěry poskytnout (podobně jako u státem dotovaných úroků pro úvěry podnikům). Zkrátka, namísto, aby lidé dostali finanční prostředky ihned, vláda neustále otálí s pomocí.

Nezajištění úvěru však pracovní omezuje nejen lidi v zaplavených oblastech, ale například i všechny lidi v podnicích, které by se mohly na obnově Moravy podílet (a tím současně, v době dnešní snížené stavební výroby, zvýšit svoji produkci a příjmy). Tak mnohé prostředky, které potopená Morava potřebuje, leží ladem, nebo nejsou vyprodukovány. Nezajištění dostatečného úvěru omezuje i ostatní občany v tvorbě produkce, neboť v dnešní době nedostatku odbytu českého zboží a služeb na tuzemském i zahraničním trhu, by podniky a lidé zaměstnaní na úvěrovaných zakázkách mohli nedostatek odbytu zboží a služeb kompenzovat svojí investiční a osobní spotřebou. Ekonomika by se oživila. Oživená ekonomika by vyprodukovala i větší příjmy státního rozpočtu a byly by peníze nejen na školství, zdravotnictví, ale i na další pomoc zaplavené Moravě a na stavbu nových obecních domů - v první řadě v oblastech postižených záplavami.

Zatím vládou poskytnuté finanční prostředky mohou plně využít k nápravě vzniklé škody jen ti nejbohatší. Jen oni totiž mají k dispozici další finanční zdroje nutné na postavení zbořených domů. I půjčky bank, potřebné přidat k poskytnutým vládním prostředkům na postavení domů, jsou totiž podmíněny existující majetkovou zástavou. Nicméně, a zná to téměř každý podnikatel, sehnat dnes úvěr je obtížné, ba prakticky nemožné, i když tu zástava je.

Úvěrové prostředky vláda dosud nezajistila ani pro občany, ani pro podniky. Je tedy velká pravděpodobnost, že ti

nejchudší, nebo staří lidé, s těžkým srdcem vezmou finanční náhradu a půjdou bydlet do unimo - buněk. Jejich pozemky odkoupí za nízkou cenu spekulanti s nemovitostmi, kteří na lidské bídě vydělají nejvíce. Podobně, spekulanti a banky, nebo přímo cizinci, odkoupí za nízké ceny dnes neproduktivní podniky a pak využijí státem dotované úroky z úvěrů na jejich rekonstrukci sami pro sebe a nesmírně vydělají. Proč by banky půjčovaly lidem a podnikům, když mohou počkat na jejich bankrot a pak výhodně půjčit samy sobě (?). To je absurdní vymoženost v našem neregulovaném bankovníctví. V demokratických státech je to zakázáno na základě uzákoněné regulace, což, jen tak mimochodem, současně zabraňuje nejen vytunelování bank bankéři, ale i spekulacím bankéřů vedoucím k úpadkům mnoha podniků a nezaměstnanosti (tím, že neposkytnutím úvěrů perspektivnímu podniku se podnik finančně zhroutí - a spadne jim do klína za bankrotovou cenu, tj. prakticky zadarmo).

Z obecnějšího makroekonomického hlediska se v podobné situaci devastace svého majetku, naší ekonomiky, již byla ocitla většina našich občanů, „DIK-akcionářů“, kteří prodali svůj majetek (akcie = podíly na podnicích), po jeho zdecimování v důsledku tzv. ekonomické reformy, za mnohem nižší cenu - i než jaká skutečně, po jeho zdecimování, byla. (Nebo jej museli prodat poté, co se jejich podniku zmocnil majoritní vlastník a svévolně stanovil „výkupní cenu“, např. deset korun a dva haléře na akcii!). Měli smůlu, řekl by někdo. Avšak, jedním z nástrojů ekonomického zruinování naší ekonomiky (a našeho bohatství) byla právě úvěrová restrikce omezující ekonomické aktivity občanů i podniků a tím způsobující ekonomickou recesi.

Jistě mnozí namítnou totéž, co říká vláda: „Kde vzít peníze, které nejsou?“ Jenže, peníze se neberou, peníze se v ekonomice tvoří prací, odvedenou například právě na základě poskytování (levných a dlouhodobých) investičních úvěrů (pozn.: I výstavba domů se počítá mezi investice.). Co však brání v úvěrové (a ekonomické) expanzi, je měnová politika centrální banky. Jak mnozí nevědí, je množství poskytnutých úvěrů přímo omezeno měnovými nástroji a nemůže být ani o haléř větší, než kolik je naplánováno!!! (Jak je vidět, nejen v socialismu, ale i dnes, se plánuje – totalitně omezuje činnost lidí, a mnohem snadněji. Dříve bylo „podpultové“ - nedostatkové - byrokraticky plánované zboží, dnes jsou „podpultové“ - nedostatkové - úvěry a tím třeba i byty, nejen na Moravě.). To znamená, že i kdyby všichni potřební na Moravě dostali úvěr, budou o tento objem úvěrů sníženy jiné úvěry, nezbytné pro funkci naší ekonomiky. Tak centrální banka, jak přiznal premiér Václav Klaus při parlamentním zdůvodňování ekonomického propadu v závěru loňského a na začátku letošního roku, svojí restriktivní měnovou politikou „šlape na brzdu“, aby se náhodou naše ekonomika nepřehřála!

Jak je tedy vidět, a doloženo pravdivými slovy profesora ekonomie Václava Klause, jsou (nejen dnes v mimořádné situaci Morava, ale neustále) celá naše ekonomika a občané totalitně omezováni (makroekonomicky) ve tvorbě svého domácího produktu, a to do té míry, že „i kdybychom se rozkrájeli“, nemůže být náš hrubý národní produkt ani o haléř větší (stejně jako velikost úvěrů), než připustí ti, kdo naši ekonomiku monetárně řídí. Centrální banka totiž „šlape na brzdu“ od začátku ekonomické reformy dodnes.

Neustále si připomínám slova poctivého vědce, „pana profesora“ Miltona Friedmana z roku 1990: „Není žádného důvodu, proč by po odstranění totalitního omezování činnosti lidí nenastal ve Vaší zemi rapidní ekonomický vzestup“. Domnívám se, že není třeba více dodávat.

3. 9. 1997

JAN KUKAČKA

(Svobodné noviny, roč. II/1997, č. 10, str. 1)

• • •